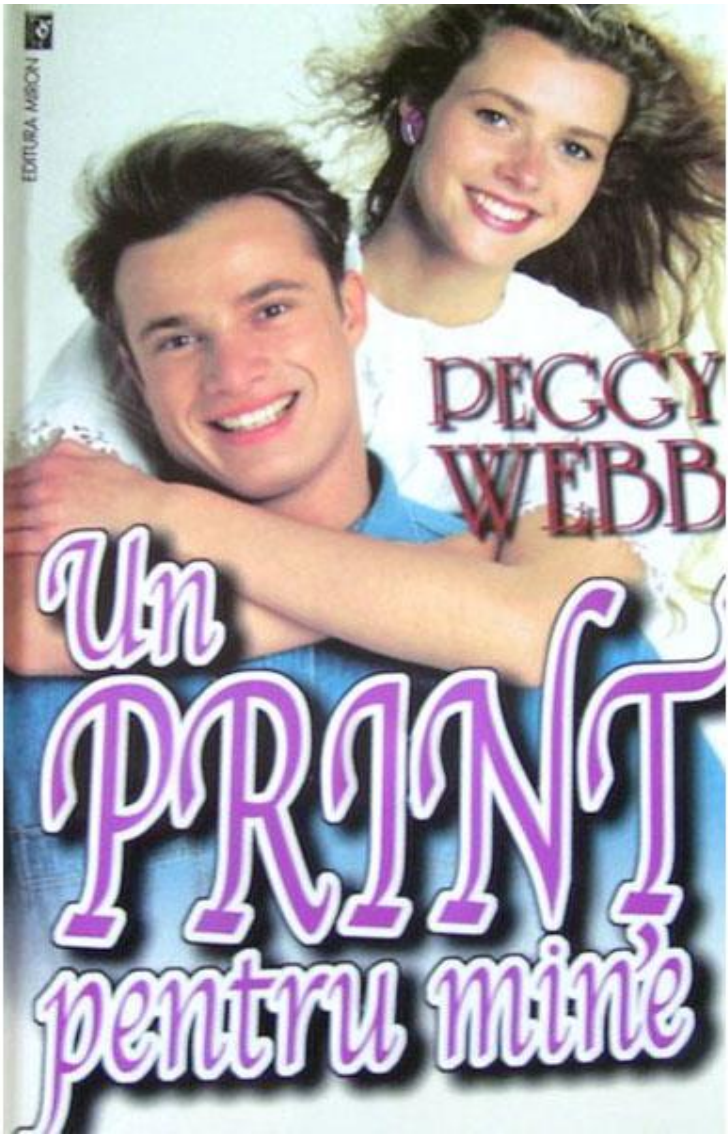

UN PRINŢ PENTRU MINE

PEGGY WEBB

CAPITOLUL 1

— Domnule Sullivan, proasta aia cu buze strânse căreia copiii dumneavoastră îi zic guvernantă a leşinat şi s-a lăţit toată pe podea… Ţinând receptorul strâns în mână, Daniel Sullivan sări de pe scaun şi fixă trandafirii galbeni de pe birou cu o privire cruntă. Femeia de la celălalt capăt al firului continuă fără să mai facă o pauză să mai şi

respire:

— …şi nu pare în stare să meargă pe picioarele ei până la baie, darămite să-i mai şi ducă pe copii acasă, aşa că am sunat ca să aflu ce anume doriţi să fac eu.

— Cine naiba eşti dumneata?

Mai bine v-aţi supraveghea limbajul, domnule Sullivan.

Staţi de vorbă cu o femeie în vârstă. Nu părea bătrână, părea mai degrabă acidă şi răutăcioasă, mai ales atunci când chicoti şi continuă: Sunt Gwendolyn Phepps, asistenta executivă a domnişoarei Jenny Love-Townsend.

Daniel înjură în barbă. Dacă secretara lui n-ar fi fost afară, turnând şampanie unor nemernici cu bani şi putere, el ar fi ştiut deja precis cu cine stătea de vorbă. La naiba, nici n-ar fi stat el de vorbă cu cotoroanţa. Helen ar fi avut grijă de fiecare detaliu în parte.

— Unde sunt acum copiii mei, doamnă Phepps?

— Sunt cu Jenny, în curtea din spate. Ce fel de secretară mai era şi asta? Să-şi numească şefa „Jenny"? Cei care făcuseră dosarul o caracterizaseră pe Jenny Love-Townsend drept cea mai bună artistă portretistă din America. Ar fi zis că ţinea mai mult ca lumea să fie ceva mai politicoasă cu ea.

— Ajung acolo în cincisprezece minute. Rămâneţi acolo unde sunteţi.

Daniel trânti telefonul şi-şi înşfacă haina. Apoi deschise uşa de la birou şi îşi croi drum prin gloata care participa la petrecere, în căutarea secretarei. Primarul şi şeful poliţiei o încolţiseră lângă şemineu. Daniel îşi înălţă discret o sprânceană, iar ea veni imediat lângă el.

— Domnule Sullivan? îşi apăsă o mână pe piept. Tocmai mă întrebam unde aţi dispărut.

— Nu am dispărut. Nu am făcut decât să mă ascund.

— Domnule Sullivan… tocmai de oaspeţii dumneavoastră?

— Eu numai plătesc pentru jocuri, doamnă Gibbs. Nu sunt obligat să mă amestec cu jucătorii, îi explică unde anume se ducea. Te rog scuză-mă în faţa tuturor.

— N-o fac întotdeauna? Luă maşina *Corvette* şi ieşi ca o furtună din garajul companiei. Magazinele modeste şi restaurantele mici din Florence, Alabama, erau ca un fel de ceaţă atunci când trecu pe lângă ele cu viteză de maniac. Nu avea timp să stea să admire peisajul, de

altfel, nici nu-i păsa. Florence nu era decât un alt oraş de cucerit, o altă bază pentru *Sullivan Enterprises*: Alabama numai un alt stat de interpus între el şi Claire Louise Montague Sullivan.

Studioul portretistei se găsea într-un cartier liniştit de la periferia oraşului. Un indicator simplu de lemn, scris de mână, spunea clar că acolo era „studioul", în spatele lui afişându-se o casă demodată, cu o verandă care o înconjura, cu o uşă cu geamuri largi şi cornişe frumos sculptate. Femeia care-l întâmpină la uşă era probabil Gwendolyn Phepps. Arăta la fel de înfiptă precum vorbea. Cârlionţi mici, vopsiţi în blond strălucitor, îi săltau pe lângă chipul ridat de vârstă. Şoldurile masive îi erau prizoniere într-o pereche de pantaloni de doc, iar tricoul de pe ea avea pictat pe el o broască şi sloganul: *„Trebuie ca mai întâi să săruţi câteva broaşte până să-l găseşti pe adevăratul prinţ"*.

— Ei bine, Daniel Sullivan, zău dacă nu eşti o adevărată bucurie pentru ochii trişti.

Îşi lăsă capul pe spate ca să-l privească mai bine. Acum pricepea de ce întregul oraş devenise ca un viespar. Mai ales femeile, ele bâzâie cel mai tare.

— Bănuiesc că sunteţi doamna Phepps. Ea îşi lăsă iar capul pe spate şi începu să râdă mulţumită.

— A naibii să fiu dacă nu vorbeşti ca unul dintr-un film englezesc prost.

Adică precum un nemernic pompos. Exact aşa vorbea, dar treaba asta îi servea interesele. Femeia păşi într-o parte ca să-l lase să intre. Holul de la intrare era larg şi elegant, cu podele de lemn, lustruite, cu pereţi lambrisaţi în lemn vopsit în alb, şi cu doamna Nell Williams căzută într-un colţ, verde la faţă. Îngenunche alături de guvernanta copiilor şi-i prinse încheietura moale a mâinii.

— Doamnă Williams, vă simţiţi bine?

— Domnule Sullivan, îmi pare rău. Îşi lipi de frunte o cârpă udă.

— Nu e nevoie de aşa ceva. O să chem imediat un doctor.

— Nu, răspunse ea, încercând să se ridice. Daniel o ajutăşi-o conduse până la cel mai apropiat scaun. Nu sunt bolnavă, doar puţin ameţită, asta e tot.

— Nu au deranjat-o câinii, interveni Gwendolyn, făcându-şi apariţia lângă ei cu un pahar cu apă. Şi nici pisicile n-au supărat-o. Porcii de Guineea au terminat-o.

— Porcii de Guineea?

— Franklin şi Eleanor. Îi dădu apa doamnei Williams. Roosevelt, adăugă zâmbind ironică. Jenny iubeşte animalele. Poate c-ar fi trebuit să fi citit dosarul cu mai multă atenţie. El unul intenţionase să-şi trimită copiii la un studio în care se făceau portrete, nu la grădina zoologică.

— Şi unde sunt copiii mei?

— Afară, în spate. Gwendolyn Phepps făcu o mişcare cu capul în direcţia uşii care se vedea la capătul holului. O să am eu grijă de guvernanta bolnăvioară, dar, te previn, n-o deranja dacă lucrează. Asta înseamnă să-şi piardă puterea de concentrare. Picta portrete în grădina din spate? Bineînţeles că intenţiona s-o deranjeze. Intenţiona să-şi ia copiii şi să meargă cu ei la cineva care ştia cum să-i picteze aşezaţi pe o canapea îmbrăcată în catifea ca să creeze un portret-demn de a fi atârnat deasupra şemineului. Străbătu holul şi deschise uşa din spate, aşteptându-se la ce era mai rău. Însă ceea ce văzu îl lăsă fără suflare.

Cei doi copii ai săi zburau prin aer în două leagăne şi toată grădina răsuna de râsetele lor. Şi, alături de ei, era cea mai minunată făptură pe care o văzuse vreodată. Fusta albă îi flutura în jurul picioarelor extrem de frumoase, extrem de feminine, iar părul blond ce-i flutura pe lângă umeri încadra o faţă care părea mai degrabă cerească decât pământească. Vântul purtă până la el hohotele ei de râs, iar Daniel se gândi imediat la clopoţei, clopoţei de argint, aşa cum auzise o singură dată într-o bisericuţă din Alpi.

— Haide, Jenny, mai sus, mai sus, strigă Megan, fiica lui.

— Mda, şi mai sus, interveni şi Patrick.

— Bine, atunci hai să zburăm împreună. În glasul lui Jenny se simţea parcă o uşoară lipsă de suflu, dar glasul îi era muzical. Puse un picior în pământ, se împinse şi începu să zboare cu leagănul prin aerul cald de vară. Rămas în pragul uşii, sorbind-o din priviri ca un biet om din deşert care tocmai descoperise un ochi de apă, Daniel auzi frânturi dintr-un vechi şi uitat cântec de leagăn. La început crezu că probabil visa, dar apoi îşi dădu seama că melodia era adevărată. Jenny o îngâna. Era un cântec de leagăn irlandez pe care i-l cânta bunica lui când nu era mai mare decât Megan sau Patrick, un cântec atât de încărcat de amintiri, încât Daniel îşi simţi ochii arşi de lacrimi. Dacă ar fi avut o inimă, atunci ar fi spus că Jenny reuşise s-o atingă: dar toată lumea ştia

că Daniel Sullivan nu avea inimă.

Supărat că se lăsase furat de asemenea prostii sentimentale, deschise larg uşa şi ieşi în grădina lui Jenny. Era un loc încântător, demn de femeia din leagăn, un tărâm de vis plin de sălcii graţioase şi flori parfumate şi mobilier alb cu perne îmbrăcate în mătase de culoarea cerului de primăvară. Şevaletul lui Jenny era aşezat în faţa unui taburet – alb cu pernă azurie, iar culorile de pe pânză erau superbe. Până şi un pragmatic ca Daniel putea să-şi dea seama că tabloul terminat avea să fie la fel de grozav ca şi artista care-l pictase. Cei trei care se dădeau în leagăne se distrau aşa de bine, că nici măcar nu-l văzuseră.

— Megan… Patrick… ia uitaţi-vă. Jenny începu să-şi rotească leagănul. Sforile începură să se răsucească strâns unele de altele, apoi, eliberate, începură să se desfacă, învârtind-o pe Jenny cu viteză. Fascinat, Daniel rămase în spatele unui scaun, privind întreaga scenă. Ce fel de femeie era aceea?

Părul îi scăpă din agrafe şi o pală capricioasă de vânt îi smulse funda, făcând-o să plutească prin aer. Ateriza cu un zgomot sec în palma întinsă a lui Daniel.

Ţinând în palmă bucata de satin de parcă ar fi fost un dar din partea zeilor.

Daniel începu să se apropie de leagăne.

— Tati… tati, strigară copiii, sărind din leagăne şi luând-o la fugă spre el. Îl prinseră de picioare, îl îmbrăţişară, după care începură să se alerge fără griji prin grădină.

Jenny propti un picior în pământ şi leagănul se opri brusc, zguduind-o mai mult ca sigur zdravăn. De altfel, pentru un moment, rămase nemişcată, ca apoi, foarte încet, să ridice o mână delicată ca să-şi dea deoparte părul din ochi.

— Oh, şopti privind prin perdeaua de păr auriu, rotunjindu-şi buzele şi roşind.

Semăna cu unul din trandafirii agăţători din spatele leagănului.

— N-am ştiut că femeile încă mai roşesc.

— Eu… Chipul i se înroşi şi mai tare atunci când observă că funda ei se afla în palma lui. Îşi pipăi creştetul capului de parcă s-ar fi aşteptat ca printr-un miracol funda să fi revenit la locul cuvenit. Cred că mi-am pierdut panglica.

Îşi lăsă capul într-o parte şi-l privi pe Daniel cu ochi largi şi

albaştri şi atât de inocenţi, încât aproape că-l ameţiră.

— Şi cred că eu am găsit-o. Întinse mâna cu panglica şi, pentru o clipă, avu sentimentul că nu avea să o ia. Apoi ea întinse mâna timid, aproape ca un copil.

Degetele ei îi atinseră pielea la fel de delicate ca aripile unui fluture.

— Mulţumesc îi zise. Frumos. Cuviincios. Ca o doamnă adevărată. Daniel însă nu se lăsă prostit. Nicio femeie nu putea să fie atât de inocentă. Jenny îşi strânse iar părul la spate cu funda. De fapt, o prinse puţin strâmb, după care îşi ridică privirea şi-i zâmbi.

— Mulţumesc, repetă cu glasul acela subţire şi uşor întretăiat. Funda aceea strâmbă o făcea să semene cu o fetiţă răzgâiată. O fetiţă răzgâiată şi inocentă. Daniel se întrebă ce fel de joc făcea cu el. Eu sunt Jenny.

— Daniel Sullivan. Doamna Phepps mi-a spus o-o să vă găsesc aici.

— Gwendolyn… Da, îmi place să pictez în grădină. Mai ales copii. Ei sunt precum florile… Se ridică din leagăn, înaltă şi elegantă şi aşa de aproape, încât fusta ei fină i se frecă de pantaloni. Pentru un moment, Daniel se simţi prins cu totul de farmecul ei, de apropierea intimă, de chipul gingaş, de gura în formă de inimă, de parfumul discret.

— …cum e şi trandafirul ăsta galben superb. Ridică mâna şi atinse delicat petalele florii pe care secretara i-o pusese la butonieră special pentru petrecerea organizată în ziua aceea. Degetele îi adăstau încă pe floare, aşa că el putu să-i vadă bine genele dese şi textura fină a pielii şi picătura umedă de pe buza superioară, acolo unde se atinsese uşor cu vârful limbii.

Până la urmă chiar avea o inimă. Probabil că era legată în fier şi oţel, dar care, în acea clipă, bătea aşa de iute, încât era sigur că domnişoara Jenny Love-Townsend o putea auzi. Era deosebit de tentantă, primejdioasă din această cauză. Păşi în spate, hotărât să nu se lase sedus de micile ei şiretlicuri feminine.

Ea roşi din nou şi, fără o vorbă, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre şevalet.

Mersul ei părea cam ciudat, puţin săltat, de parcă s-ar fi lovit la picior. Dar îi văzuse picioarele, de fapt se holbase la ele ca un idiot lovit de farmece în vreme ce vântul îi ridicase fusta uşoară. Erau perfecte. Frumoase.

— Bănuiesc că dorești să vezi portretul.

— Da. Se apropie de ea cu precauție, destul de aproape ca să vadă, dar destul de departe ca să nu se mai atingă. Jenny ridică pânza și o întoarse spre el, zâmbind, în așteptare. Domnișoară Townsend, eu sunt un om de afaceri…

— Numai Jenny… vă rog.

— Din punctul meu de vedere, la fel de bine acolo s-ar putea să fie desenat și un porc în noroi. Văzându-i expresia rănită, se grăbi să se scuze: Dar sunt sigur c-o să fie un portret minunat. Mi s-a spus că sunteți cea mai bună.

— Talentul meu nu-mi aparține. Este un dar. Și-l tratez în felul în care ar trebui tratate toate darurile… cu foarte mare grijă. În glasul ei nu se simțise nicio urmă de reproș, nici măcar de genul blând, dar el deja se simțea vinovat și rușinat, de parcă tocmai ar fi privit un dar minunat pe care-l tratase cu o neatenție necuviincioasă. Ea mai ținu între ei pânza încă un moment, privindu-l cu o asemenea intensitate, încât Daniel avu impresia că-i putea citi până-n adâncul sufletului său întunecat. Însă, în cele din urmă, se întoarse și puse pânza la loc pe șevalet, iar el respiră ușurat.

— Să înțeleg că va trebui să mai aducem copiii și pentru alte ședințe?

— Da. Unii artiști lucrează după fotografii. Eu trebuie să văd viață ca să pictez viața. Daniel se întrebă ce fel de viață văzuse ea, acea femeie inocentă și cu o înfățișare de sirenă, cu rochia ei victoriană și funda strâmbă din păr. Apoi se înfurie că se putuse întreba un asemenea lucru. Se întoarse repede cu spatele și-și chemă copiii:

— Megan! Patrick! Veniră imediat lângă el, cu obrajii roșii de la vânt și de la soare, cu ochii strălucitori. Spera ca Jenny să fi reușit să prindă acea inocență și bucurie de pe chipurile lor pentru că – și o știa foarte bine – nu mai era mult până când acestea aveau să dispară. Mergeți înăuntru și așteptați-mă lângă doamna Williams. O porniră la trap.

— Și nu care cumva să începeți să alergați prin casa.

— Nu, tati. Megan, liderul, răspunse pentru amândoi. Iar Daniel își dădea seama numai după tonul vocii că, imediat ce aveau să-i iasă din vedere, urmau să se pună pe alergat pe podelele lustruite ale lui Jenny. Cărțile despre creșterea copiilor nu spuneau absolut nimic în privința asta.

— Pa, le făcu Jenny semn cu mâna.

— Pa, Jenny. S-o mângâi pe Eleanor din partea mea. Iar Megan, marea iubitoare de animale. Se uită după copii până ce-i văzu intrând în casă, după care se întoarse iar spre Jenny. Din nou prezenţa ei avu un puternic impact asupra lui, iar ea roşi iar sub privirea lui. Îşi băgă în buzunar mâna în care-i ţinuse funda.

— Săptămâna viitoare pe vremea asta e bine?

— Mâine. Imediat ce încep un proiect îmi place să lucrez până când îl termin.

— Doamna Williams se pare că a avut o reacţie foarte rea atunci când a văzut menajeria dumitale, deci va trebui să găsesc pe altcineva care să-i aducă până în studio.

— Sper să fii chiar tu acela. În pofida candorii ei uimitoare, părea extrem de serioasă şi, pentru un moment ameţitor, Daniel se simţi ca un afurisit de erou de romanţe dragoste. Decise atunci că din dosarul ei lipseau cam multe date. Nu numai că era cea mai bună portretistă din America, era şi cea mai grozavă actriţă.

— Sunt om de afaceri, domnişoară Townsend. Nu am vreme de pierdut stând pe scaune de nuiele vopsite în alb într-o grădină plină de flori.

— Îmi pare aşa de rău, răspunse ea, având aerul că efectiv simţea regrete nespuse la adresa lui. Daniel mai avea puţin până să înceapă să blesteme, dar un stupid simţ al onoarei şi nobleţei îl opri s-o facă.

— Mâine la această oră copiii vor fi aici. Nu-şi luă nici măcar rămas bun ci se grăbi să intre în casă de parcă l-ar fi urmărit demonii. Într-un fel, bănuia că aşa şi era, demonii gemeni ai pasiunii şi ai spaimei.

— Să vii din nou, îi strigă ea din urmă, pe tonul acela uşor întretăiat.

Cine era femeia aceasta care îi găurise armura cu atâta uşurinţă şi mersese drept la inima lui? Intenţiona să afle, asta era sigur, dar nici prin cap nu-i trecea să mai pună piciorul în casa ei. O dată şi fusese destul pentru o viaţă de om să sufere după o femeie care se dăduse drept o inocentă ca apoi să-i taie inima cu un cuţit de măcelar neascuţit de un veac.

Luă copiii şi pe guvernanta lor, şi, după ce o lăsă acasă pe doamna Williams, o porni spre birou. O să trimită pe cineva după

maşina doamnei Williams.

— Tati, crezi că pot avea şi eu un porc de Guineea? întrebă Megan, sărind pe canapeaua din biroul lui.

— O să vedem.

— Asta înseamnă nu, interveni Patrick pe un ton de om important. Se întinsese pe covor cu cartea de colorat alături, cu chipul micuţ încruntat din cauza concentrării.

— Ba nu, se supără Megan.

— Ba da.

— Copii, gata cu cearta. O să discutăm despre porcul de Guineea atunci când o să ajungem acasă. Acolo ar fi trebuit să se afle o mamă, care să-l ajute la discuţii, să-i susţină punctul de vedere. Tata are acum ceva de lucru.

— Promiţi? Megan îşi înclinase capul într-o parte şi-l privea serioasă şi botoasă.

Stomacul lui Daniel se strânse. Semăna aşa de bine cu mama ei, încât de abia se abţinea să nu urce în primul avion spre Atlanta şi s-o ia pe Claire înapoi trăgând-o de păr dacă ar fi fost cazul.

— Îţi promit, scumpo. Satisfăcută, se întinse pe covor alături de fratele ei şi se apucă să coloreze. El rămase să-i mai privească o vreme, cu inima plină de dragoste şi de mândrie, neîndurându-se să-şi întoarcă privirea. Cel puţin Claire nu ceruse custodia copiilor. Mai degrabă ar fi văzut-o în iad decât să-i cedeze copiii.

Întorcându-şi privirea, scoase un teanc gros de hârtii din sertar şi începu să citească. Jenny Love-Townsend. Treizeci şi patru de ani. Fiica naturală a lui Sarah Love-Townsend şi fiica adoptivă a lui Jake Townsend, magnatul publicaţiilor.

Artist portretist care lucrase pentru preşedinţi şi regi. Nimic nou aici. Citise totul şi înainte să-şi fi trimis copiii la ea. Ca toţi oamenii bogaţi şi cu putere, nu putea încredinţa copiii cuiva care nu fusese foarte atent examinat de către el. Îşi aminti de Jenny aşa cum arătase atunci când îi atinsese trandafirul de la butonieră. Puse mâna pe floarea deja ofilită şi-şi întoarse ochii spre fereastră. Soarele tocmai apunea peste oraş, făcându-l să pară de purpură, iar râul de aur. Simţi încă o dată mângâierea discretă a fustei lui Jenny pe picioarele lui. Murmurând un blestem, scoase trandafirul de la butonieră şi-l aruncă la coşul de gunoi, după care îşi îndreptă întreaga atenţie asupra dosarului. Trebuia să fie ceva ce scăpase din vedere. Trecu repede

peste referinţele de la şcoală, la preferinţele religioase şi politice. Deodată încremeni. Acolo era. Acolo. Un mic asterisc care însemna că exista o notă de subsol. Daniel întoarse pagina şi se repezi să citească nota de subsol. Nu era decât un singur rând. Jenny Love-Townsend se născuse „specială".

Puse dosarul la loc în sertar, după care se lăsă pe spate în scaun şi îşi pleacă fruntea.

— Tati? Mâinile micuţe ale lui Megan îi cuprinseseră gâtul. Te simţi bine?

— Da, scumpo, mă simt bine. Trebuia să mintă, altfel cum să-i explice unui copil durerea acută din inimă?

CAPITOLUL 2

Jenny rămase în grădina ei cu flori multă vreme după plecarea lui Daniel Sullivan. Dacă făcea doar un pas foarte mic, atunci putea să stea chiar pe locul unde stătuse el. Îşi presă degetele tremurătoare ale mâinii peste buze, apoi riscă o privire în direcţia ferestrelor ca să se asigure că Gwendolyn nu se uita la ea. Nu se vedea urmă de Gwendolyn. Jenny făcu pasul şi apoi rămase acolo nemişcată, cu degetele uşor chircite. Era extrem de surescitată din cauza sentimentului că în fine găsise ceva ce căutase toată viaţa.

Daniel Sullivan avusese la rever un trandafir galben. Iar ea ştiuse cumva că asta avea să poarte. Singurul ei erou, bărbatul pe care-l iubea cel mai mult pe lume, apăruse în curtea din spate cu mult timp în urmă, având şi el la rever un trandafir galben. Pe atunci ea avea numai patru ani şi-l iubise pe Jake Townsend încă din clipa în care-i dăduse trandafirul. Jenny închise ochii, lăsând sentimentul că era aproape de Daniel să-i urce din tălpi până-n inimă. Îi putea vedea chipul la fel de clar de parcă i-ar fi stat în faţă. Daniel Sullivan. Eroul ei.

Rămase în locul unde stătuse el încă puţin, păstrând sentimentul acela delicios de apropiere, după care îşi luă carnetul de schiţe de lângă şevalet, se aşeză pe canapeaua micuţă şi încercă să-l deseneze pe Daniel cu mişcări ample şi iscusite, maxilarul pătrat, nasul nobil, sprâncenele groase şi ochii întunecaţi, părul negru şi sălbatic, care arăta de parcă tocmai ar fi coborât din munţi şi nu se obosise să-şi treacă pieptenele prin el, gura… Cu creionul nemişcat, bine strâns între degete, Jenny îşi ridică privirea de la schiţă şi rămase să se uite o clipă la trandafirii din spatele leagănelor. Ciura lui era foarte bine conturată, mobilă şi gene-roasă, cu buza de jos plină. Numai gândul la ea şi îi

accelera bătăile inimii.

Gura lui era aşa de frumoasă, încât nu era tocmai sigură că avea s-o poată desena aşa cum trebuia. Mâna prinse să-i tremure atunci când vârful creionului atinse iar hârtia.

— Jenny? tresări şi-şi ridică ochii. Gwendolyn se strecurase neauzită în grădină şi avea în braţe o tavă cu limonada şi prăjiturele.

— M-am gândit că nu ţi-ar strica o gustare. Bătrâna şi vechea ei prietenă se aşează pe ca-napea alături de ea şi aruncă o privire peste schiţă. Nu aveai cum să nu recunoşti figura, iar Gwendolyn nu era o proastă. Strânse buzele văzând portretul, după care se întoarse s-o privească mai cu atenţie pe Jenny.

O vrabie ţopăia prin grădină în căutare de firimituri sau viermişori şi două mierle se aşezară pe ramurile bătrânei sălcii. Jenny se întinse după o prăjitură.

— Asta-i schiţa preliminară pentru un portret?

— Nu. Am vrut pur şi simplu să-l desenez.

— L-ai prins foarte bine. Gwendolyn luă şi ea o prăjitură. Nu este un bărbat frumos, dar pare puternic şi are un soi de magnetism al lui. Aş zice chiar că-i periculos. Aruncă încă o privire lungă spre Jenny.

— Este un om drăguţ.

— N-ai de unde să ştii, Jenny.

— Ba da. O ştiu aici. Jenny îşi aşează amândouă mâinile în dreptul inimii.

Cu grijă, Gwendolyn luă una dintre mâinile lui Jenny şi începu să-i mângâie uşor degetele prelingi şi subţiri.

— Tu ai fost mereu ferită, scumpo. Ai fost mereu înconjurată de oameni buni şi iubitori… mama ta, sora şi cei doi fraţi ai tăi, Jake… Numai bunul Dumnezeu ştie că Jake Townsend ar fi în stare să omoare pe oricine nu s-ar purta frumos cu tine.

— Daniel va fi mereu bun. Nemişcarea din grădină era aproape absolută, însă fu întreruptă de trilul brusc al mierlei şi de oftatul de abia auzit al lui Gwendolyn.

— Jenny… Jenny. Gwendolyn o strânse uşor de mână. Pur şi simplu nu vreau să te văd că suferi. Cu vârfurile degetelor, Jenny trasă delicat liniile creionate ale chipului lui Daniel. Megan îi spusese mama lor fugise. Cum de putea o femeie să fugă de un asemenea bărbat?

Degetele îi poposiră asupra liniilor senzuale ale gurii lui Daniel. Nu fusese niciodată sărutată, dur, din clipa în care privise pe furiş din

camera ei la mama şi la Jake care tocmai se sărutau în acel moment, ştiuse că trebuia să fie ceva cu totul minunat. Oh, da, desigur, ştia că ea era diferită. În mintea ei toate mergeau strună, ea avea numai dificultăţi să scoată la lumină gândurile şi vorbele.

Bărbaţii normali precum Daniel nu se apucau să sărute femei ca ea şi, mai mult ca sigur, nu s-ar fi îndrăgostit. Dar era în regulă. Ea nu-şi dorea decât să facă dragoste, s-o dăruiască, nu simţea nevoia să fie iubită înapoi.

— Visurile nu au cum să facă rău, Gwendolyn.

— Câtă vreme ştii sigur că-s numai visuri.

Daniel stătea în capul mesei frumos sculptate care aparţinea familiei sale de trei generaţii. Copiii stăteau de-o parte şi de alta a scaunului lui, îmbrăcaţi special pentru cină, după cum insistase el mereu. Lumânările străluceau pe masa lungă din lemn de nuc, aruncând curcubeie de lumină pe cristalurile bunicii.

Trei era un număr cam mic pentru o masă special concepută pentru paisprezece persoane. Daniel încercă să nu se mai gândească la asta.

— Acum putem discuta despre porcii de Guineea, tati? întrebă Megan. Ai spus că o s-o facem imediat după desert.

— Aşa este. Se lăsă pe spate în scaun şi-şi privi copiii pe deasupra paharelor de pe masă. De ce vrei neapărat un porc de Guineea?

— Pentru că şi Jenny are, răspunse Megan.

— Ăsta nu-i un motiv destul de bun. Patrick se întoarse să-l studieze cu ochi solemni.

— Pentru că mama a fugit. Sentimentul de vinovăţie îl copleşi pe Daniel… şi durerea. Nu reuşise să le dăruiască bieţilor copii ceea ce aveau cu adevărat nevoie-un cămin stabil cu doi părinţi iubitori”. *Eşti egoist*, *urlase Claire la el atunci când se dusese s-o aducă înapoi*. *Nu intenţionez să-mi petrec tot restul vieţii aşteptând să binevoieşti să vii acasă de la măreaţa ta slujbă*”. Luni de zile se autoflagelase din cauză că neglijase o femeie aşa de frumoasă, aşa de atentă, de inocentă… până când o descoperise în braţele altui bărbat. Chiar şi aşa, câteodată tot se întreba dacă nu putuse găsi o altă cale, altceva care s-o facă să dorească să rămână. Înghiţi cu grou nodul din gât, deşi nu reuşi să-şi alunge din minte imaginea lui Claire, aşa cum o văzuse ultima dată, în braţele iubitului ei.

Cuvintele fiului său păreau suspendate în aer, şi toţi trei rămăseseră prinşi în plasa urâtă pe care o împletiseră el şi cu Claire. Până la urmă tot Megan, împăciuitoarea familiei, rupse vraja.

— E-n regulă, tati, pentru că te avem pe tine. Megan zâmbi, apoi sări de pe scaun, înconjură colţul mesei şi îl prinse cu braţele pe după gât. Vreau doi porci de Guineea, pentru că Jenny ne-a spus că şi animalele au nevoie de prieteni, exact ca oamenii, aşa că pe al meu o să-l numesc Mable, iar Patrick poate să-l numească pe al lui Charles, şi o să avem mare grijă de ei şi o să-i mângâiem şi o să le dăm multă mâncare şi nu ne vor părăsi niciodată, iar acum poţi să mă scuzi de la masă? Trebuie să mă duc la baie.

— Da, desigur. Fetiţa îl jucase pe degete, ca întotdeauna. Îi zâmbi lui Patrick.

— Într-o bună zi sora ta va băga spaima în inimile împietrite ale consilierilor de la *Sullivan Enterprises*.

— Tu eşti împătimit, tati?

— Cuvântul e „împietrit", Patrick. Şi înseamnă că…

— Vrei să-mi cânţi un cântec irlandez? Patrick sări şi el de pe scaun ca să se-urce pe genunchii tatălui şi să-şi lipească obrazul de obrazul lui. Megan băgă capul pe uşă.

— Să nu începeţi până când nu vin şi eu. Începu să ţopăie de pe un picior pe altul. O să mă grăbesc cât pot. Daniel se întrebă dacă va fi în stare să-şi crească de unul singur copiii. Când fiica lui reveni, se apucă să cânte „*Too-ra-loo-ra-looral*", şi preferatul lor, „*Danny Boy*", cântecul pe care bunica i-l cânta când era mic. După aceea obişnuia să-l strângă în braţe şi să-i spună: „*Te iubesc*, *Danny al meu*".

Dragostea ei fusese singura constantă pe care o avusese atunci, Atât de departe în timp, atât de departe. Când muriră şi ultimele note din „*Danny Boy*", îşi sărută copiii şi le şopti:

— Vă iubesc, Megan şi Patrick. Oare puteau să înţeleagă că dragostea lui era reală şi că el niciodată nu va fugi, că nu-i va părăsi? El unul aşa spera.

După aceea copiii se jucară în linişte până la culcare, după care Daniel îi conduse până sus, în dormitoare, şi-i înveli bine. Şi-ar fi putut permite fără probleme o guvernantă care să stea cu ei, dar voia ca vieţile lor să fie cât mai normale cu putinţă. Nu putea lua locul unei mame care-i abandonase, dar putea cel puţin să încerce. Mai aruncă o privire la chipurile adormite şi apoi coborî la parter, în birou, ca să-şi

toarne un coniaclu paharul în mână merse la fereastră ca să privească la jocul de lumini şi umbre şi la lună şi la grădina din faţă. Chipul de piatră al îngerului din micul bazin strălucea argintiu, cu un zâmbet oare parcă te bântuia pe timp de noapte. Deodată Daniel îşi aminti de o altă faţă, de un alt zâmbet. Jenny. Cu ochi aproape imposibil de albaştri şi un glas inocent ca un cântec irlandez. Frumoasa Jonny, fatal catalogată în ochii lumii, strigând după el cu un glas aşa de dulce, că-i adusese lacrimi în ochi.

Vino iarăşi… vino iarăşi. Ar fi fost un dobitoc să asculte, pentru că acum înţelegea mult prea bine consecinţele unei comportări prosteşti.

— Cea verde sau cea albastră? Gwendolyn îşi ridică ochii de la ibricul de cafea care tocmai stătea să fiarbă. Jenny rămăsese în prag, ţinând în braţe două rochii, una de culoarea frunzelor proaspete de primăvară şi cealaltă de acelaşi albastru ca al ochilor ei. Soarele de dimineaţă îi cădea drept pe cap, transformându-i părul într-un fel de halou auriu. Obrajii şi buzele i se coloraseră frumos.

— Nu crezi că rochiile asta sunt cam prea elegante ca să te apuci să pictezi îmbrăcată în ele?

— Vreau să arăt bine pentru Daniel. Inima lui Gwendolyn era aşa de grea, că nu se mai simţea în stare să vorbească. Aşa că se ocupă de turnarea cafelei proaspete în două căni. Cu coada ochiului o zări pe Jenny rămasă în pragul uşii, cu aceeaşi expresie de aşteptare înscrisă pe fată.

— Ştii foarte bine că-i un om foarte ocupat, el conduce compania aia mare şi tot restul. Este foarte posibil să nu vină. Jenny puse rochia verde pe spătarul unui scaunşi, ţinând-o pe cea albastră în faţă, începu să se rotească prin bucătărie, lovindu-se de scaune şi sprijinindu-se apoi istovită de pervazul ferestrei, râzând.

— Cred c-o s-o pun pe asta albastră. Lui Daniel îi place albastrul.

— De unde ştii?

— Ştiu aici, înăuntru, răspunse, acoperindu-şi inima cu o mână.

„*Of*, *Jenny*. *Jenny*". Gwendolyn se lăsă să cadă pe scaun şi sorbi din cafea. Era prea bătrână pentru postul pe care-l ocupa. Jenny sorbi şi ea din cafeaua ei, după care urcă sus ţinând în braţe cele două rochii de petrecere, Gwendolyn îşi apăsă o palmă peste bustul masiv". *Visurile nu au cum să facă rău*", îi spusese Jenny.

Gwendolyn se rugă lui Dumnezeu ca fata să fi avut dreptate,

pentru că, dacă visurile făceau într-adevăr rău, atunci cu toţii vor trebui să răspundă în faţa lui Jake Townsend.

Când ceasul arătă ora trei, Jenny turnă ceai în două căni de porţelan, le aşeză pe o tavă, le duse în grădină, aşeză tava pe masă şi se aşeză şi ea pe un scaun ca să-l aştepte pe Daniel. Gwendolyn o spiona de la fereastră, neştiind ce să facă. O parte din ea ar fi vrut să iasă în grădină, s-o ia pe Jenny cu tava cu ceai şi să le aducă în casă, ca să-i explice apoi blând că Daniel Sullivan nu va apărea niciodată în grădina cu flori ca să ia ceaiul cu ea, că bărbaţii ca el aveau grijă să curteze doar femei sofisticate, potrivite cu lumea lor agitată. Cealaltă parte a ei dorea cu ardoare să meargă până la sediul lui *Sullivan Enterprises* şi să-l ia pe Daniel Sullivan de-o ureche şi să-l forţeze să ia ceaiul cu Jenny în grădină – şi să zâmbească încântat în acelaşi timp. Acele ceasului indicau deja trei şi un sfert.

Afară, în grădină, Jenny părea să nu bage în seamă scurgerea vremii. Ferea ceştile de ceai de o libelulă care dorea să le folosească drept teren de aterizare şi de cearta dintre vrăbiile gureşe din salcie. În bucătărie, Gwendolyn îşi frângea mâinile şi privea totul neputincioasă. Afacerea asta avea s-o ducă spre mormânt înainte de vreme.

Daniel stătea în maşina parcată cu mâinile pe volan, umede de sudoare, ca un adolescent plin de teamă şi cu hormonii răzvrătiţi. Privi în oglinda retrovizoare şi-şi trecu agitat o mână prin păr. Poate c-ar fi trebuit să fi făcut un duş înainte şi să-şi fi schimbat hainele. La naiba, se purta de parcă ar fi fost o afurisită de întâlnire romantică şi nu o decizie de ultimă oră de a merge cu copiii în grădina de flori a lui Jenny în loc să-i fi trimis cu Helen aşa cum intenţionase. Dacă şi-ar fi urmat raţiunea şi nu îndemnul inimii, acum s-ar fi aflat la el în birou. În siguranţă.

— Tati, noi nu mai intrăm în casă? Din nou Megan, cea nerăbdătoare. Vreau să mângâi porcii de Guineea înainte să se apuce Jenny de pictat.

— În regulă, copii. Hai să mergem. Aruncă o privire scurtă spre ceasul de la mână.

Trei şi jumătate, în cinci minute avea să plece de acolo. Gwendolyn îi întâmpină la uşă. Cum copiii se duseseră deja să se joace cu porcii de Guineea, acum rămăsese doar el faţă-n faţă cu asistenta executivă a lui Jenny.

— Te aşteaptă în grădină, îi zise. Aşa că fă bine îi termină cu

încruntatul ăsta.

— Păi, se potriveşte perfect cu al tău.

— Hai să punem lucrurile la punct: Jenny te vede cu ochii inocenţei, dar treaba asta nu-i valabilă şi pentru mine. Nici măcar nu ştiu de ce te-ai întors. Nu ştiu decât că, dacă se întâmplă cumva să faci sau să spui ceva care s-o rănească, eu personal te dau afară din oraş cu mătura.

— Doamnă Phepps, vă asigur că motivele mele sunt cât se poate de pure.

— Bine. Vezi şi păstrează-le aşa şi pe mai departe. Numai că, în clipa în care o văzu pe Jenny, îşi dădu seama că minţise sfruntat. Era aşezată la masa din grădină, cu o rochie de aceeaşi culoare cu a ochilor ei, şi cu un zâmbet care putea rivaliza ca strălucire cu soarele. Nu venise nicidecum să se asigure că erau în siguranţă cei mici, venise numai şi numai ca să admire zâmbetul lui Jenny.

— Bună. Fata se ridică de la masă la fel de graţioasă ca o salcie. Ştiam c-ai să vii.

— Bună, Jenny.

— Repetă, te rog. Îşi aşezase mâinile peste piept şi părea că abia respiră.

— Bună…

— Nu. Rosteşte-mi numele.

— Jenny…

— Din nou, îl îndemnă ea în şoaptă.

— Jenny… Numele ei era ca o melodie pe buzele lui, parte litanie de laudă, parte litanie de adoraţie, iar el avu sentimentul că se prăbuşea undeva în adâncul ochilor ei albaştri. Vântul îi mişca părul mătăsos şi fusta uşoară în jurul picioarelor. Îşi atingea buzele cu un deget delicat. El rămase aproape fără suflu, sorbind-o din priviri.

— Am făcut ceai, îi zise ea. Pe masă erau deja aşezate două ceşti de porţelan. Şi două şerveţele cu margini de dantelă. După ce se aşeză, Jenny ridică o ceaşcă şi i-o oferi. Cum ar fi putut s-o refuze?

— Este foarte drăguţ din partea ta, Jenny. Se aşeză pe scaunul de răchită, simţindu-se deodată prea mare şi nu tocmai în largul lui. Atunci când luă ceaşca, degetele ei îi atinseră mâna şi în el se treziră la viaţă senzaţii pe care nu le mai avusese de multă vreme. Ca să mascheze cumva ceea ce simţea, luă o gură de ceai. Era rece.

— E delicios. Ea îi zâmbi de parcă tocmai i-ar fi dat marele

premiu.

— Mama m-a învăţat cum să fac ceaiul. Cu multă vreme în urmă. Nu puteam să citesc foarte bine, în schimb eram în stare să fac ceai. El deja şi-o imagina ca pe o fetiţă, luptându-se cu cuvintele tipărite, simţindu-se probabil frustrată. Cât de înţeleaptă fusese mama ei ca s-o înveţe ceva la care să fie cu adevărat foarte bună.

— Mama ta trebuie să fie o femeie minunată.

— Este… şi norocoasă pe deasupra. Îl are pe Jake. Câteodată stau şi dansează la lumina lunii. Uşoara tristeţe din glasul ei sfâşie inima lui Daniel. Se întoarse s-o studieze: părul auriu care ar fi strălucit în razele lunii, pielea mătăsoasă plăcută la atingere, buzele în formă de inimă care probabil ar fi părut tare dulci.

În interiorul lui se stârniră sentimente profunde, sentimente care nu aveau nicio legătură cu compasiunea, ci cu faptul că el era bărbat şi că în acel moment dorea o femeie.

— Tu dansezi la lumina lunii, Daniel?

— Mai demult am făcut-o. I se părea că de atunci trecuse cel puţin un secol.

— Cât de minunat trebuie să fi fost. Jenny îşi lăsă privirea în jos. Fraţii mei au încercat odată să mă înveţe, dar sunt prea neîndemânatică să dansez.

— Eşti la fel de graţioasă ca liliacul care dansează în briza caldă de vară… şi de două ori mai frumoasă în rochia asta albastră.

— Mulţumesc. Cu blândeţe, întinse braţul şi-i atinse mâna. Eşti un bărbat foarte drăguţ. În vreme ce ea îi mângâia uşor degetele, Daniel se şi imagina dansând cu ea în lumina lunii, strângându-i trupul subţire la piept. Pasiunea îi stârni simţurile şi imediat încercă să-şi alunge asemenea gânduri. Dumnezeule, unde-l dusese imaginaţia? Se distribuise singur în rolul de erou, călare pe un cal alb, gata s-o salveze de propria ei inocenţă. Mâna ei parcă îl ardea, dar suferea cu bucurie acea durere. Niciodată de acum înainte nu avea să-şi mai folosească ironia sau răutatea asupra ei pentru că Jenny nu era doar născută „specială”:

Era specială în feluri la care nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

— Daniel, mă bucur c-ai venit.

— Şi eu mă bucur. Oare aşa era? O parte din el tresărea de bucurie numai pentru că se afla alături de ea, dar cealaltă parte jelea.

— Stai până când îi pictez pe copii?

— Da! *Sullivan Enterprises* părea într-o altă lume, şi, deodată, nu mai părea ceva important.

— Ştiam eu. Jenny se ridică şi-şi aşeză o mână pe umărul lui. Şi, după aceea, o să facem o petrecere mică în grădină, cu ceai. Daniel era copleşit, prizonier al atingerilor ei blânde şi al aşteptărilor şi dorinţelor ei inocente. Rămase pe mai departe în scaunul delicat, sorbind din coaiul rece, privind cum îi îmblânzea pe cei doi mici dragoni al lui prin procedee geniale.

— Hai să ne dăm acum în leagăn. Se urcă într-unul din leagăne la fel de încântată de parcă ea însăşi ar fi fost copil. Megan şi Patrick îi urmară voioşi exemplul, iar ea coborî din leagăn discret şi se apucă să picteze. Mâinile parcă-i zburau peste pânză, la fel de fragile şi de delicate ca nişte rândunele, dar foarte sigure pe ele.

Când ea puse jos pensulele culorile, Daniel fu mirat să constate că stătuse nemişcat şi o privise mai bine de un ceas, nu doar câteva minute după cum i se păruse lui.

— Acum sunteţi gata pentru o petrecere? îi întrebă Jenny pe copii

— Da! Da! Cei doi copii coborâră din leagăne şi se apropiară de ea în fugă, prinzând-o de mâini. Megan îşi ridică chipul zâmbitor şi o întrebă:

— Pot să vină şi animalele?

— Da. Mergi în casă şi adu-le, iar eu aduc ceaiul şi prăjiturile. O porni de-a lungul grădinii, o femeie încântătoare care-l făcuse pe Daniel să uite de toate, în afară de lumea magică dată de prezenţa ei.

— Te ajut şi eu, îi zise vrăjit. Şi aşa s-a descoperit în bucătărie, turnând ceai în ceşti mici şi delicate şi râzând. Mai târziu, rămaseră aşezaţi în cerc pe iarbă – Megan cu Eleanor şi Franklin, porcii de Guineea, în poală, Patrick strângând la piept cele două pisi-cuţe persane, Ruby şi Marilyn, iar Jenny jucându-se cu Ralph şi Ernest, cei doi căţeluşi pufoşi. Daniel era aşezat alături de Jenny, simţind o mulţumire şi o fericire cum nu mai simţise de foarte multă vreme.

— E tare linişte şi pace în grădina ta, Jenny.

— Îmi plac la nebunie grădinile. Păsărilor şi florilor nu le pasă că sunt mai altfel. În vocea ei se simţise numai demnitate calmă, nici urmă de autocompătimire.

Lumea era plină de cruzime negândită şi nejustificată, mai ales

pentru oamenii care nu se încadrau în etalon, iar gândul că poate Jenny suferise din cauza asta îl umplea de mânie pe Daniel, încercă să se gândească la un răspuns cât mai potrivit ca să n-o jignească şi să nu-i rănească susceptibilitatea.

— Pe mine nu mă deranjează dacă Jenny e mai înaltă, zise Megan. Pe tine te deranjează, tati?

— Nici pomeneală. Niciodată nu fusese mai mândru ca în acea clipă de fiica sa. Şi nu ne supărăm nici dacă este mai drăguţă decât alţi oameni, nu?

— Nuu!

— Şi mult mai talentată? Cu coada ochiului putea vedea bucuria înscrisă pe chipul lui Jenny. Daniel se simţea de parcă tocmai ar fi câştigat medalia de aur la Olimpiadă.

— Nuu!

— Ai văzut, Jenny? Noi suntem ca florile şi ca păsările. Se întoarse spre ea zâmbind şi deodată se pierdu iarăşi în adâncul ochilor albaştri. Ne placi exact aşa cum eşti.

— Şi voi mie. Îi atinse uşor mâna. Cred că eşti cu adevărat minunat.

Nu era, nici pe departe. Tatăl lui o ştiuse; la fel cum ştiuse şi Claire. Dar faptul că cineva îi spusese că era minunat îl făcea să se simtă al naibii de bine, aşa că rămase mai departe în grădină când, de fapt, bunul simţ îi poruncise că venise vremea să plece. Era prea egoist pentru că voia ca Jenny să creadă despre el că era minunat?

— Daniel. Jenny se lăsă uşor spre el, cu obrajii îmbujoraţi. Tu visezi?

Bărbaţii cinici nu visează, dar el nu-i spuse asta lui Jenny. Preferă să întrebe:

— Dar tu?

— Da, visez că într-o zi voi putea pleca să văd lumea. Ochii ei căpătară o altă expresie. Aş conduce chiar eu ca să mă pot opri în păduri, şi să mă scald în râuri şi apoi să stau sub copaci ca să ascult păsările. Şi aş merge cu un autobuz destul de mare ca să încapă toate animalele mele. Daniel se îndoia sincer c-ar fi fost în stare să conducă o maşină, nici pomeneală de autobuz, dar se prefăcu a crede în viziunea ei.

— Pare o idee minunată, Jenny, răspunse el, vorbind serios. De regulă, atunci când călătoresc, nu fac decât să alerg pe autostrăzi şi să

mă opresc de la un motel la altul, văzând doar restaurante şi magazine.

— Crezi c-ai putea să mă înveţi să conduc un autobuz? Se aplecă iar spre el, sinceră în cererea pe care o făcuse.

— Bănuiesc că deja ştii să conduci o maşină.

— Ah, nu… Nu încă. Rupse o prăjitură în patru şi oferi câte o bucăţică pisicilor şi căţeilor. Dar o să învăţ.

— Pot să merg şi eu? sări Megan.

— Poţi să mergi, dar numai dacă-ţi dă voie Daniel.

— Ce zici, tati, pot? Pot să merg cu Jenny, în excursia cu autobuzul ca să vedem lumea?

— O să vedem… Megan se strâmbă.

— Asta înseamnă nu, îi şopti lui Jenny.

— Poate că asta înseamnă că ar fi posibil, îi răspunse Jenny tot în şoaptă.

Daniel zâmbi spre cele două care stăteau cu capetele aplecate unul spre celălalt, şoptind misterios. Niciodată nu mai fusese aşa de fericit.

Mâncară şi ultimele prăjituri şi băură şi restul de ceai, după care dispăru şi motivul pentru care ar fi trebuit să mai rămână acolo. Petrecerea se terminase. În vreme ce copiii fugiseră să pună animalele la locurile lor, el rămase alături de Jenny în grădină.

— Mulţumesc pentru o după-amiază frumoasă, Jenny.

— Ţi-a plăcut?

— Da. Foarte mult. Mult prea mult. Cu un chip radios, Jenny îi cuprinse gâtul cu braţele şi-şi lăsă capul pe pieptul lui. Atunci Daniel îşi dădu seama că păşea pe un teren minat. Stând lângă ea, simţindu-i mâinile pe faţă, îşi dorea ca el să fie cel care să aducă pe chipul ei acea expresie de adorare. Pentru totdeauna.

Voia să fie eroul lui Jenny Love-Townsend. Într-un fel sau altul reuşi până la urmă să plece din grădină, deşi nu avea habar cum de-şi luase rămas bun de la gazde şi cum ajunsese în maşină, însă, după ce dădu copiii pe mâinile îndemânatice ale guvernantei, se apucă să lucreze de parcă l-ar fi urmărit toţi demonii. Multă vreme după ce toţi ceilalţi plecaseră de la sediul lui *Sullivan Enterprises*, Daniel era tot la el în birou, muncind din greu, încercând să uite de petrecerea neaşteptată din grădină şi de femeia care spusese că era minunat.

CAPITOLUL 3

Jenny spălă toate ceştile cu excepţia celei din care băuse Daniel.

Rămasă în bucătărie, îşi trecu vârful degetului peste marginea ei. Nu se îndura să spele locurile unde buzele lui atinseseră ceaşca.

— Jenny? Gwendolyn băgă capul pe după uşă. De ce nu laşi vasele până când ne întoarcem? N-aş vrea să întârziem la cină când ai tăi ne aşteaptă.

— Sunt gata într-un minut.

— Bine, scumpo. Te aştept în holul din faţă. Jenny atârnă prosopul pe suport ca să se usuce, apoi puse cana lui Daniel pe o tăviţă de argint şi o duse cu grijă până sus la etaj. În dormitor, aşeză tăviţa de argint pe masa acoperită cu marmură pe care se aflau şi fotografiile lui Sarah şi Jake. Apoi ridică uşor ceaşca şi-o duse la buze aşa cum îl văzuse pe Daniel făcând. Închizând ochii, văzu ceva extraordinar de frumos. Se vedea pe sine alături de Daniel şi copiii lui, într-o poiană, cu toate animalele ei strânse la picioarele lor. Viziunea era la fel de clară ca o fotografie lipită într-un album, iar dedesubt parcă scria: „*Domnul şi doamna Sullivan*, *în călătoria lor prin lume*". O familie a ei. N-ar fi fost ceva cu totul minunat?

— Jenny! strigă Gwendolyn de jos, readucând-o la realitate.

Ţinând cana cu amândouă mâinile, o aşeză la loc pe tăviţa de argint, apoi pe aceasta o puse pe noptieră ca, în timpul nopţii, să poată ajunge fără probleme la ceaşca din care băuse Daniel. În pragul uşii se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire cănii. Îi plăcuse nespus felul în care arătase atunci când sorbise ceaiul, cu ochii aceia ai lui, întunecaţi şi scânteietori. Jenny oftă. Trebuia să fie atentă să nu viseze prea mult.

În noaptea aceea Daniel o visă pe Jenny. Valsau împreună pe un câmp plin de flori. Cu trupul apropiat de al lui, era la fel de graţioasă ca o balerină. Muzica plutea în jurul lor şi soarele le încălzea pielea: El avea mâinile fierbinţi, iar corpul… iar corpul… Muzica aceea continua să se audă, dar ei nu mai dansau. Erau întinşi alături între flori cu buzele unite şi mâinile şi picioarele încolăcite. Putea să-i guste buzele în formă de inimă. Şi era aşa de dulce, de dulce. Apoi o penetra cu încetineală şi păru deodată şi mai dulce, aşa de scumpă şi de frumoasă, încât îi venea să plângă pentru ea, pentru amândoi. Se trezi deodată. Faţa şi corpul îi erau inundate de sudoare. Înjurând reuşi să se descotorosească de cearşafurile încurcate şi o porni spre baie. Sprijinit de chiuveta de porţelan, se uită în oglindă.

Cu părul negru şi sălbatic şi cu ochii întunecaţi, părea cel mai

rău coşmar al cuiva, apărut în realitate. Al lui Jenny. Dacă nu-şi strunea bine sentimentele, avea să devină cel mai cumplit coşmar al lui Jenny transpus în realitate.

Îşi stropi faţa cu apă rece, apoi se târî înapoi în pat. Îi dezamăgise pe toţi cei care-l iubiseră. Dar, pe toţi sfinţii, pe Jenny nu avea s-o dezamăgească.

— Doamnă Gibbs, spuse a doua zi după-amiaza, nu-mi place să le cer angajaţilor mei să facă treburi care nu intră în atribuţiile lor, dar tare mi-e teamă că va trebui să te rog să mergi dumneata cu copiii la artista care le face portretul.

— E cumva Jenny Love-Townsend?

— Da. Oare îl va aştepta şi azi în grădină cu ceai preparat special pentru el? Ştiţi unde locuieşte?

— Domnule Sullivan, toată lumea ştie unde anume locuieşte. Este vedeta oraşului…

pictoriţa faimoasă retardată mental.

— Doamnă Gibbs… Ea tresări auzindu-l şi Daniel îşi dădu seama că efectiv ţipase la ea. Îşi mai modera tonul şi continuă: Ar trebui să pleci acum. Nu trebuie s-o lăsăm pe domnişoara Townsend să aştepte. *Retardată mental*. Cuvintele secretarei rămăseseră suspendate în aer ca un nor întunecat. Strânse creionul aşa de tare, încât îl frânse. Daniel aruncă bucăţile la coşul de gunoi după care se aşeză la fereastră. *Retardată mental*. Etichete. Cât de mult le ura.

„*Eşti un rebel*, *Daniel*”, uriaşe tatăl lui în ziua în care-l băgaseră în pământ pe Michael, ziua în care el anunţase că nu avea de gând să urmeze cariera politică pe care o plănuise părintele său”. *Unde este justiţia şi dreptatea Domnului care mi-a luat fiul cel nobil şi l-a lăsat în urmă pe cel rebel*?” Etichete. Ce tare pot răni.

Întregul oraş probabil o privea pe Jenny ca pe o retardată, niciodată nevăzând în ea altceva. Dar nu cumva şi el o etichetase la fel ca şi ceilalţi?

Murmurând blesteme irlandeze, o porni la plimbare prin clădire, căutând alte căi de a face din Sullivan Enterprises cea mai importantă corporaţie din America.

— Jenny a fost tristă, mărturisi Megan la cină, în aceeaşi seară. Daniel ar fi vrut să-şi astupe urechile în faţa adevărului.

— Nu-ţi mănânci puiul, Megan. Haide, ia şi mănâncă.

— Jenny nu s-a mai dat cu noi în leagăne, adăugă şi Patrick.

Parcă se afla în mijlocul unei afurisite de conspiraţii. Daniel strânse din pumni şi transformă şervetul apretat într-o cârpă bună de aruncat la coş.

— Nici n-a mai fredonat. Şi n-am mai avut prăjituri şi ceai. Părea extraordinar de tristă tati. Oare de ce o fi fost Jenny aşa de supărată?

— Se întâmplă ca oamenii să se mai şi întristeze uneori, Megan.

— Mda, dar de ce? Fiica sa îşi scoase în afară bărbia voluntară în vreme ce Patrick îl privea cu ochi solemni.

— Ascultaţi, copii, eu nu sunt magician. Nu pot bănui nici pe departe motivele celorlalţi. Dar ştia. În inimă ştia precis de ce fusese supărată Jenny. Şi acum ce-ar fi să mâncaţi? Întreaga masă a fost ceva mai degrabă lugubru. Toată lumea s-a simţit uşurată atunci când s-a terminat. Îi trimise pe copii la joacă, simţindu-se ca un laş, după care o sună pe guvernantă şi îi ceru să vină şi să rămână la ei peste noapte.

— Eu am ceva de lucru la birou.

— Nicio problemă. Sunt oricând la dispoziţia – dumneavoastră, domnule Sullivan.

Atunci când în casă dădu buzna doamna Nell Williams, Daniel avu sentimentul că ordinea se restabilise iarăşi. Jenny avea să termine portretul în câteva zile, iar viaţa lui va reveni iar la normal. Până atunci, însă, era mai bine să muncească.

Daniel era deja la jumătatea drumului spre birou, înainte să-şi dea seama că, de fapt, nu se ducea deloc acolo. Un impuls negru, distructiv îl făcuse să întoarcă maşina ca să traverseze oraşul în direcţia unei case victoriene, cu un indicator de lemn în faţa grădinii. Încetini maşina şi privi spre casa ei. Toate ferestrele erau întunecate. Jenny dormea. Probabil împăcată.

Dar stai. Oare aceea fusese o mişcare uşoară la fereastră? Privi cu atenţie în întuneric. Nu, niciun semn de viaţă. Copiii lui probabil că-şi imaginaseră totul.

Un sentiment adânc de pierdere i se lăsă în suflet atunci când întoarse maşina la capătul străzii, gândindu-se să meargă totuşi spre birou. Însă ceafa parcă-l ardea.

Avu senzaţia că era atât de prezentă lângă el, încât opri maşina la umbra unui stejar bătrân şi mare.

„*Tâmpitule*, *mergi mai departe*" – îşi zise, dar sentimentul cu totul ciudat că nu era singur nu voia să-l părăsească. Cu coada ochiului, văzu o lumină aprinzându-se la fereastra unei camere de la primul etaj.

Ridicând capul, o zări pe Jenny cu părul auriu fluturându-i pe umeri. Ea ridică o mână, iar el coborî încet din maşină. Iarba îi făcea paşii neauziţi în vreme ce se îndrepta spre lumină.

— Daniel? Deschisese fereastra, se aplecase peste margine şi-l strigase cu glas uşor…

— Jenny. Numele ei părea ca o vrajă pe buzele lui. Simţea ca şi cum o sută de lumânări i se aprinseseră în suflet.

— Am ştiut c-o să vii. Am păstrat pe mine rochia albastră.

— Am vrut numai să verific dacă eşti bine.

— Cobor acum.

— Nu… aşteaptă… zise el grăbit, dar ea deja dispăruse de la fereastră.

Ce făcuse? Gwendolyn probabil că avea să se năpustească afară din casă cu o puşcă de vânătoare ca să-l trimită expres pe lumea cealaltă. Şi ar fi fost exact ceea ce-ar fi meritat. Deodată Jenny fu lângă el, atingându-i umărul cu o mână delicată.

— Daniel, sunt lângă tine. Era mai mult de atât: era în el, în cea mai bună parte a inimii, în partea esenţială a sufletului. Observă imediat strălucirea lacrimilor pe obrajii ei.

— Ai plâns, murmură el, atingându-i dâra umedă, în afară de bunica lui nicio altă femeie nu mai plânsese pentru el.

— Da. Am crezut că m-ai uitat.

— Niciodată n-aş putea să te uit, Jenny.

— Eu nu te voi uita niciodată, Daniel. Niciodată. Bucuria pe care o simţi auzindu-i mărturisirea simplă îi puse în mişcare toate sistemele de alarmă. Cu toate astea, nu se îndura să-şi retragă degetele de pe obrazul cu piele delicată.

— Îmi pare aşa de rău, Jenny, aşa de rău că te-am făcut să plângi. Îi trasă linia pomeţilor şi apoi şi pe cea a bărbiei. N-am vrut să te fac să suferi.

— Ştiu. Îl prinse de mână şi i-o strânse în vreme ce el, cu mâna dreaptă, încă îi dezmierda obrazul. Se pierduse în ochii ei aşa cum şi ea, la rându-i, se pierduse într-ai lui.

— Jenny… Nu prea ştiu cum să-ţi spun…

— Ssst! îi acoperi repede buzele cu palma. El îi gusta vârfurile degetelor cu limba, foarte uşor.

— Fii prietenul meu, Daniel, îi şopti ea. Fii pur şi simplu prietenul meu.

Claire ceruse aşa de mult de la el, iar Jenny îi cerea aşa de puţin. Cererea ei îl onora şi-l făcea să se simtă umil în acelaşi timp şi, în clipa aceea, jură să nu-i mai trădeze niciodată încrederea.

— Jenny, n-o să te mai fac să suferi niciodată. Ea îi îmbrăţişa talia cu braţele şi-şi lipi capul de pieptul lui. El îi cuprinse spatele cu un braţ în vreme ce cu cealaltă mână îi apropie capul. Părul ei mătăsos îi curgea printre degete.

Începu să se mişte uşor, legănând-o în vreme ce-o ţinea în braţe.

— Seamănă cu dansul, Daniel? îl întrebă, ridicându-şi capul.

— Aproape.

— Cât de minunat trebuie să fie.

Iar Daniel, care nu mai dansase sub clar de lună de ani de zile, începu să fredoneze uşor.

— Ce cântec e ăsta?

— „*If I Loved You*" din *Carusel*. Se aplecă din talie, ridicându-i uşor o mână. Îmi acordaţi acest dans, domnişoară Jenny Love-Townsend?

— Vai, desigur, amabile domn. Zâmbetul ei întrecea lumina lunii în strălucire.

Era subţire şi graţioasă în braţele sale, exact aşa cum îşi imaginase. Şi o strângea la piept, aşa cum visase. Cu el ca s-o conducă, Jenny nu pierdu nici măcar un pas.

Şchiopătatul care era aşa de pronunţat atunci când mergea acum dispăruse cu totul, de parcă magia acelei melodii îl făcuse să dispară. Daniel ar fi vrut să-şi înalţe glasul până la ceruri, dar, ţinând cont de ora înaintată şi de faptul că vecinii lui Jenny dormeau probabil de multă vreme, îi cântă numai ei, la ureche.

— Dansez, îi zise ea râzând. Uită-te la mine. Mă simt precum Cenuşăreasa.

— Ar fi trebuit să ai parte de o orchestră formată din treizeci de muzicieni, cu multe viori, cu o sală de ba! cu parchet lustruit şi mii de lumânări în jur.

— N-am nevoie de aşa ceva. Te am pe tine. Lumina lunii îi arginta, iar trandafirii sălbaticicare creşteau lângă verandă îşi împrăştiau în aerul călduţ mireasma.

Deasupra lor, steleie străluceau pe boltă.

— Oh, Daniel… Cred c-aş putea dansa aşa la nesfârşit.

— Şi el la fel. Dar numai cu Jenny. Continuară să danseze. Daniel

trecu prin tot repertoriul de melodii din spectacole, inventând cuvinte în locul celor pe care le uitase. Undeva, departe, ceasul din turn bătu ora. Miezul nopţii. Ora la care caleştile se transformau la loc în dovleci şi visele în cenuşă.

— Trebuie să plec, Jenny.

— Daniel, o să mai vii?

— Da, Jenny, o să mai vin. Ridicându-se pe vârfuri, Jenny îl sărută uşor pe obraz.

— Noapte bună, Daniel.

— Noapte bună, Jenny. Ea păru să zboare prin grădină, înapoi spre verandă, iar el rămase s-o privească, ţinându-şi mâna, fără ca măcar să-şi dea seama, pe obrazul pe care-l sărutase.

— Vise plăcute, îi şopti el.

Daniel se trezi devreme dimineaţă „cu un cântec pe buze, gata să-şi înceapă programul de alergare. Continuă să fredoneze cât se îmbrăcă, ca de abia în timpul micului dejun să-şi dea seama că melodia era – " If *I Loved You".*

„*E numai un cântec*", îşi zise. Pentru că, în acea dimineaţă, nimic pe lume n-ar fi putut să-i strice buna dispoziţie. Îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou de sport, începu să alerge pe ruta obişnuită, pe aleea largă a proprietăţii lui, prin micul desiş de plantani, trecu şi de porţile de fier forjat, şi apoi pe trotuar. Joggingul era un sport pe care-l practica întotdeauna cu religiozitate. Un corp sănătos ajuta şi mintea să rămână sănătoasă, iar o minte ascuţită era cheia succesului în afaceri.

Construise din nimic *Sullivan Enterprises*, vânzând cu preţ redus vase şi perii şi cosmetice, din spatele unei camionete rablagite, prin toate orăşelele şi cătunurile.

Credea în metoda clasică a comis-voiajorului, de a duce produsul direct la client". *Este o idee de-a dreptul prostească*", se supărase tatăl lui.

Dar nu fusese aşa. Acum, *Sullivan Enterprises* aveau magazine cu preţ redus la periferiile tuturor centrelor urbane din sud, plus un serviciu de livrare prin poştă. Cu toate astea, Daniel tot nu era satisfăcut. Voia să-şi mărească şi mai mult compania, s-o facă încă şi mai bună. Ţelul lui imediat era expansiunea pe coasta estică. Vreo doi buldogi îi săriră la picioare atunci când dădu colţul străzii, ieşind din cartierul lui pe o stradă plină de magazine, cu vitrine frumos aranjate

şi clădiri de cărămidă. Vitrina unui magazin de bijuterii îi atrase atenţia. Alergând pe loc, se opri ca să privească mai cu atenţie. În spatele sticlei era un carusel mic din argint, care se tot învârtea, cântându-şi melodia. Expansiunea pe coasta estică fu uitată imediat. Daniel se apucă să bată în uşa de sticlă. Din biroul său din spatele magazinului, directorul îşi ridică privirea. Magazinul avea să se deschidă de abia peste câteva ore, dar recunoştea cu uşurinţă un client grăbit să cumpere atunci când vedea unul. Deschise uşa şi-i permise lui Daniel să intre.

Gwendolyn încă mai avea cămaşa de noapte pe ea atunci când auzi soneria de la uşă. Nu reuşise aproape deloc să doarmă. Noaptea trecută avusese impresia că Bert era sub fereastra ei, cântându-i. serenade, deşi, bietul de el, se prăpădise de peste cinci ani. Probabil că totul se datora bigudiurilor care o apăsaseră prea tare pe cap. Mormăind nemulţumită, se repezi spre uşă. Dumnezeule, îşi târa papucii după ea de parcă ar fi avut o sută de ani. Deschise larg uşa şi în prag apăru Daniel Sullivan, părând să reprezinte idealul pentru o femeie, în blugi strâmţi şi cămaşă deschisă la gât, cu părul lui negru parţial aranjat. În mână avea un pacheţel de la un bijutier şi arăta la fel de stânjenit ca un uliu la o petrecere a vrăbiuţelor.

— Bună dimineaţa, doamnă Phepps.

— Bună dimineaţa, domnule Sullivan. Bloca uşa cu trupul ei masiv. Indiferent ce avea de gând să facă bărbatul din faţa ei, nu intenţiona deloc să-l ajute.

— Jenny e acasă?

— Doarme până mai târziu.

— Înţeleg. Mută pachetul dintr-o mână în alta. Probabil c-ar fi fost mai bine dacă aş fi sunat mai întâi.

— Dacă vrei să discuţi cu ea despre portret, atunci e mai bine să fixezi o întâlnire.

— Este ceva personal.

— Cât de personal? Era prea bătrână ca să-i mai pese de maniere şi prea hârşâiţă de viaţă ca să se lase intimidată. În afară de asta, jurase să o protejeze pe Jenny. Cu mâinile înfipte în şolduri, se încruntă fioros spre Daniel Sullivan.

Daniel bătu în retragere. Nu dorea deloc ca femeia din faţa lui să-i fie duşman.

— Doamnă Phepps… Zâmbi, ştiind că, uneori, un zâmbet putea fi

dezarmant. Este evident că-i dorești lui Jenny numai binele.

— Este mai mult decât pot spune despre unii oameni. Cu brațele arcuite continua să se încrunte. Nu era proasta nimănui.

— Am de gând să fiu cât se poate de sincer cu dumneavoastră, doamnă Phepps. Am trecut pe aici aseară pentru că puștii mei mi-au spus că Jenny a fost tristă. Ea a coborât și am dansat sub clar de lună.

— În grădina din față? Lucrurile stăteau mai rău decât crezuse ea. Daniel Sullivan nu era un bărbat obișnuit.

— În curtea din față. Acum se simțea mult mai bine. Semn care lui Gwendolyn nu prea îi plăcea. Doamnă Phepps, am jurat să n-o mai fac pe Jenny niciodată să sufere. Nu vreau decât să fiu prietenul ei. Chipul i se îmblânzi. Îi cunosc dosarul medical.

— Zici că-i cunoști dosarul? Știi cât de greu a luptat pentru fiecare victorie măruntă? Știi cât se chinuiește ca să facă lucruri pe care alți oameni le fac fără efort și nici măcar nu observă? Să citească ziarele, să scrie o listă de cumpărături sau să numere mărunțișul pentru un hamburger? Ochii îi erau plini de lacrimi. Știi toate astea?

— Nu, n-am știut, dar am bănuit.

— Poți să fii prietenul ei și atunci când face o greșeală în public, sau când se împiedică de propriile-i picioare sau când nu poate lega trei vorbe? Crezi că-i poți fi prieten când oamenii șușotesc cu toții pe la spatele ei?

— Pot și o să fiu, răspunse Daniel, ațintindu-și privirea dură asupra ei. Nu-i refuza lui Jenny o prietenie doar pentru că mă subestimezi, doamnă Phepps.

O mică lucire de speranță se aprinse în inima ei bătrână, făcând-o să se dea la o parte din cadrul ușii.

— Atunci intră, domnule Sullivan. Poți s-o aștepți în salon.

— Gwendolyn? răsună vocea lui Jenny de la etaj. A venit cumva Daniel?

Ridicară amândoi capetele spre scări, în vreme ce Jenny se străduia să le coboare. Agățată de balustradă, se chinuia să se grăbească, dar picioarele ei refuzau parcă să coopereze. Daniel își ținu respirația atunci când o văzu împiedicându-se, apoi recăpătându-și echilibrul. Primul lui impuls a fost să urce până la ea, s-o prindă în brațe și s-o aducă jos în siguranță; al doilea, ceva mai puternic, a fost s-o lase să se descurce de una singură. Jenny avea mândria ei.

Vedea clar după felul în care i se încordaseră mușchii

maxilarului şi cum îşi scosese în afară bărbia. Se opri la tapătul de jos al scărilor, triumfătoare, după care se apropie de el cu mersul ei uşor săltat.

— Bună, Jenny. Arăţi încântător în dimineaţa asta. Aşa era. Bluza ei avea acelaşi roz delicat ca al obrajilor. Sper că nu te superi că am trecut pe aici fără să sun înainte.

— Nu trebuie să te anunţi, Daniel. După cum bine vezi, nu am un şir lung de prieteni care să facă mereu coadă la uşa mea. Ochii îi străluceau de umor. Haide în salon.

Intrară în cameră şi Daniel închise cu fermitate uşa în spatele lor. Dar Gwendolyn trebuia să vadă cu ochii ei. Aşa că intră după ei cu tupeu.

Ei erau aşezaţi împreună pe o canapea. Şi parcă stăteau prea aproape unul de celălalt, cel puţin asta era părerea ei. Se aşeză cu un oftat pe un fotoliu, în cealaltă parte a salonului.

— Stai bine, doamnă Phepps? în ochii lui Daniel exista o strălucire uşor răutăcioasă? însă Gwendolyn nu intenţiona să se lase câştigată de farmecul sau de ironia lui.

— Întotdeauna m-am simţit foarte bine aici, domnule Sullivan.

— M-am gândit că poate vrei să mut fotoliul ăla mai aproape ca să poţi vedea mai bine.

— Pot să văd tot ce doresc să văd şi de aici, mulţumesc foarte mult.

Cu ochi strălucitori, Daniel se întoarse spre Jenny.

— Pe când alergam azi-dimineaţă, am văzut ceva în vitrină la Jernigan's care mi-a amintit de tine. Îi întinse cadoul.

— Ai cumpărat un cadou pentru mine?

— Special pentru tine, Jenny.

— Îmi plac la nebunie surprizele.

— Pusese cutia între ei, iar acum mâinile li se atingeau. Nu era nevoie de cine ştie ce ochi ascuţiţi ca să vadă cum mâinile li se atingeau şi adăstau deasupra pachetului. Cum Jenny efectiv strălucea. Orice idiot ar fi putut vedea ce simţea ea pentru Daniel Sullivan. Iar Daniel… Părea aşa de protector, încât Gwendolyn fu luată prin surprindere. Păi, părea gata ca, pentru Jenny, să plece în căutarea balaurului cu şapte capete ca să-l omoare. Poate că se înşelase în privinţa lui.

— E aşa de frumos, încât aproape că nu vreau să-l deschid.

— Dacă vrei să-l păstrezi împachetat, poţi s-o faci şi pe asta.

— Dar atunci n-o să ştiu ce anume e înăuntru. Cum îşi mai zâmbeau unul altuia. Gwendolyn mai văzuse asemenea zâmbete odată, pe chipurile lui Jake Townsend şi pe al mamei lui Jenny, Sarah Love. Mâinile lui Jenny tremurau pe fundă, iar Daniel le opri cu degetele lui.

— Lasă-mă să te ajut.

— Da… Te rog. În cameră se simţea vraja, vraja dintre cei doi aşezaţi pe canapea.

Gwendolyn îşi ţinu respiraţia atunci când dădură deoparte hârtia argintie.

— Oh… Jenny îşi duse mâinile la inimă. E prea frumos ca să-l atingi.

„*Ce anume*?" ar fi vrut să strige Gwendolyn. Dar se temea să nu spulbere acele clipe de magie. Daniel băgase deja mâinile în cutie şi tocmai scotea la iveală cel mai frumos şi mai delicat carusel de argint pe care Gwendolyn îl văzuse vreodată. Ţinându-l cu delicateţe în una din mâinile lui mari, cu cealaltă învârti cheiţa, iar camera se umplu de muzică.

— Cântecul nostru, rosti Jenny.

— Da, cântecul nostru. Daniel puse caruselul pe masa de cafea, după care se ridică şi, după ce se înclină în faţa lui Jenny, o invită la dans.

Dansau împreună de parcă s-ar fi născut amândoi exact pentru acea clipă în vreme ce muzica părea să umple camera… Gwendolyn se ridică tăcută şi ieşi discret din salon-închizând uşa în urma ei. Râsetele lor şi linia delicată a melodiei ajungeau până pe hol. Aproape c-o făceau să creadă în miracole. Părăsi holul şi intră în bucătărie, fredonând. În spatele uşii închise, cu Jenny în braţe.

Daniel se simţea de parcă ar fi avut trei metri înălţime. El îi dăruise o bijuterie, o jucărioară neînsemnată, iar ea îi dăduse, necondiţionat, întreaga ei adoraţie. Deci ieşise învingător. Melodia se termină, iar cei doi se lăsară să cadă pe canapea chicotind fericiţi.

— Of, Daniel ai meu, oftă Jenny, aşezându-şi o mână peste piept. Dacă o să dansez aşa de mult, va trebui să mă apuc de jogging ca să-mi intru în formă.

— Eu alerg în fiecare dimineaţă. Vrei să alergi şi tu cu mine?

— Sunt prea înceată.

— Păi, am nevoie de cineva care să mă mai încetinească puţin.

— Aha… Obrajii îi străluceau de plăcere. Chiar vrei să vin să

alerg cu tine?

— Da. Chiar vreau. Îi spusese adevărul. Tot ce fac, fac de unul singur. O să-mi facă plăcere să te am alături de mine.

— Putem pleca devreme, ca să vedem răsăritul?

— Da, este ora mea preferată.

— Pentru mine, orice clipă din zi alături de tine este favorita mea.

Jenny îi atinse delicat obrazul. Inima lui Daniel încetă să mai bată o clipă. O prietenie, îi spusese lui Gwendolyn. Chiar numai să se gândească la ceva mai mult decât atât era devastator… pentru amândoi. Mâna ei rămăsese pe obrazul lui, tremurând". *O prietenie*". La asta avea să se rezume totul.

— O să fim parteneri de jogging. Îi luă mâinile în palmele lui mari. Atunci, ne vedem mâine, Jenny.

— Pe mâine atunci, şopti ea. O lăsă aşezată pe canapea, strângând caruselul la piept.

„*Pe mâine*, *Jenny*".

CAPITOLUL 4

Jenny nu avusese nevoie să pună ceasul să sune. Numai surescitarea o făcu să se trezească înainte de vreme, să se dea jos din pat şi să coboare la parter ca să-l aştepte pe Daniel. Când acesta îşi făcu apariţia, ea deja îl aştepta pe verandă.

Părea un erou care tocmai intrase pe poarta ei. Un cântec pe care mama ei îl cântase când era mică îşi făcu loc în mintea ei, dintre amintiri. Cum îi spunea, oare, parcă ceva de genul…" *Cândva va veni şi prinţul meu*"? Prinţul ei tocmai venea pe alee, îmbrăcat în pantaloni scurţi de jogging, iar ea se simţea precum Cenuşăreasa. Singura diferenţă era că, desigur, Cenuşăreasa, avea de partea ei o zână care, printr-o vrajă, o putea schimba din servitoare într-o frumoasă prinţesă.

Pentru Jenny nu exista nici vrajă şi nici zână. Ea avea să rămână pentru totdeauna prinsă într-un trup care nu voia să coopereze şi o minte cu care nu putea comunica în mod obişnuit cu ceilalţi oameni. Câteodată tânjea să fie altfel. În momente ca acesta. Tânjea să poată alerga pe străzi fără să se împiedice şi să spună ceva cu adevărat spiritual ca să-l facă pe Daniel să se crucească de isteţimea ei. Îşi dorea nespus să aibă o casă în care să locuiască singură şi o maşină cu care să străbată oraşul, mergând în vizită la prieteni care să fie mereu

bucuroşi s-o vadă. Şi îşi mai dorea – şi cât de tare îşi dorească fi fost şi ea genul de femeie cu care bărbaţii să se simtă mândri să fie văzuţi în oraş.

Dar, dacă ar fi fost diferită, atunci n-ar mai fi fost Jenny şi nu i-ar mai fi avut pe Jake şi pe Sarah, pe Gwendolyn şi pe fraţii şi surorile ei. Dar, mai presus de toate, probabil că nu l-ar mai fi avut pe Daniel. Îi zâmbi, iar el îi răspunse la zâmbet imediat. Inima i se părea imposibil de mare în piept şi, pentru o clipă, se întrebă dacă şi pentru oamenii normali dragostea părea la fel.

— Bună dimineaţa, rosti Daniel, sprijinindu-se de balustrada scărilor de la verandă.

Jenny îşi cercetă mintea căutând ceva inteligent de spus, şi cuvintele potrivite cu care s-o spună, dar, în cele din urmă, lăsă inima să vorbească în locul minţii:

— Ce mult mă bucur să te văd. Mi-ai tăiat respiraţia.

— Nu cred c-am tăiat cuiva respiraţia până acum.

— Te superi?

— Nu. Îi zâmbi din nou. E un mod minunat de a începe o dimineaţă.

— Bine. O să-ţi spun în fiecare dimineaţă cum îmi tai respiraţia atunci când apari.

Ce mult îi plăcea să-l audă râzând. Era un sunet bogat, profund, mult mai plăcut decât muzica. Atunci când el o prinse de mână ca s-o ajute să coboare scările, avu sentimentul că va fi în stare să zboare în loc să alerge.

— M-am gândit să alergăm prin cartierul tău, pentru cazul în care oboseşti. Dacă merg mult prea repede, spune-mi.

— Bine.

— Ţine-te bine, Jenny. Nu-mi da drumul la mână. Nu i-ar fi dat drumul la mână nici dacă o turmă de elefanţi sălbatici ar fi trecut peste ea. Aerul dimineţii era proaspăt şi înmiresmat şi răsuna de trilurile păsărilor. Niciodată nu mai văzuse Jenny iarba aşa de verde şi cerul aşa de albastru. Mereu, cu ochiul ei de artist, văzuse lucruri care scăpau privirii altora. Dar faptul că le putea vedea şi cu inima adăuga o altă dimensiune, nebănuită.

— Oh… priveşte, rosti deodată, arătând cu mâna spre o mierlă ce-şi lua zborul spre soare. E ca o săgeată îndreptată spre cer. Era aşa de prinsă de zborul păsării, încât uită să se mai concentreze şi asupra

picioarelor. Acestea o trădară şi simţi cum avea să cadă şi să se rostogolească.

— Hopa. Daniel o prinse cu un braţ şi o strânse cu putere la piept.

— Trotuarele astea pline de crăpături sunt tare păcătoase, rosti el, scuzând cu galanterie neatenţia şi neîndemânarea ei. Continuă s-o ţină în braţe, privind-o cu atâta tandreţe, încât Jenny ajunse să-şi dorească să poată rămâne acolo, pe trotuar, pe vecie. Se întrebă chiar dacă era cu putinţă să moară cineva de prea multă fericire. El stătea aşa de aproape, încât îi putea simţi respiraţia caldă pe obraji.

Până şi aerul din jur părea să tremure atunci când buzele lui aproape le atinseră pe ale ei. Aproape. Jenny închise ochii, speriată să vadă acel miracol.

— Hai mai bine să ne odihnim puţin, îi zise el deodată, retrăgându-se cu bruscheţe şi sprijinindu-se de trunchiul bătrân al unui stejar. Ea îşi strânse mâinile, dorind, cu toată fiinţa ei, să fi fost normală.

— Sunt prea înceată pentru tine, Daniel.

— Of… Jenny. Tristeţea din glasul lui aproape că-i frânse inima, ajungând periculos de aproape de autocompătimire. Strânse pumnii şi-şi scoase bărbia în afară.

— Nu care cumva să înceapă să-ţi pară rău pentru mine, Daniel Sullivan.

— Jenny, eu nu simt mila. Este ceva cu mult mai periculos. Se priviră unul pe celălalt, fiecare prins în lumea lui separată de a celuilalt, în vreme ce soarele apărea la zenit şi îşi împrăştia razele calde peste vârfurile copacilor. Încet, Daniel se întinse după mâna ei.

— E vremea să te întorci, Jenny. Pentru Jenny va fi mereu vremea să se întoarcă.

Ea rămase tăcută câtă vreme el o conduse înapoi pe trotuar, când trecură de poartă şi atunci când o ajută să urce treptele verandei.

— La revedere, Jenny, îi zise, aplecându-se s-o sărute pe obraz.

— La revedere, Daniel, îi răspunse ea, în vreme ce el deja se afla pe alee. Să mai vii pe aici. La poartă el întoarse capul ca s-o mai privească o dată şi atunci ea îşi dădu seama că era posibil ca aceea să fie ultima lor întâlnire.

Daniel rămăsese nemişcat, lăsându-se biciuit de apa rece de la duş. Prost.

Imbecil. Idiot. Aproape c-o sărutase. Aşa cum stătuseră pe trotuar, cu faţa ei ridicată spre el, ajunsese la un fir de păr ca s-o sărute, să-i strivească buzele cu gura lui, să-i mângâie spatele delicat şi să guste din prospeţimea trupului ei. O dorise şi o dorea. Şi nu prietenește, potolit; ci cu disperare, în felul în care un bărbat plin de pasiune dorește o femeie frumoasă. Încruntat, îşi ridică faţa spre jetul puternic de apă. Pe toţii sfinţii din ceruri, ce avea să se facă el cu Jenny?

Era încă supărat şi încruntat atunci când ajunse la *Sullivan Enterprises*.

— Doamnă Gibbs, izbucni. Te rog să vii înăuntru pentru o dictare. Avem în faţă a zi lungă cu muncă multă.

— Da, domnule. Numai că nu-l salutase şi nu pocnise din călcâie. Angajaţii nu doreau decât să-i facă pe plac. Asta era ceea ce-i plăcea. Ordinea. Un ţel. Succesul.

„Oare Jenny era acum în grădina de flori, pictând?"

— Faci o scrisoare pentru Michael Gravlee…" *Dragă Mike, oferta mea de a cumpăra magazinele cu preţ redus Gravlee este încă în vigoare…"*

„Oare Jenny dansa cumva sub razele soarelui după mica melodie a caruselului?" Strânse palma în pumn şi lovi cu sete în birou. Doamna Gibbs aproape că sări de pe scaun de frică.

— Domnule? Am greşit cu ceva?

— Nu e vina dumitale, doamnă Gibbs. Eu sunt de vină.

Helen Gibbs îl privea uluită. Apoi se aplecă uşor în faţă şi-l întrebă cu blândeţe:

— Pot să fac ceva ca să vă ajut?

Compasiunea nu intra în fişa postului ei; o oferea pe gratis, de bunăvoie… şi era un sentiment extrem de plăcut pentru Daniel. Poate că în toţi acei ani se înşelase cumplit, urmărindu-şi ţelurile cu obsesie, fără să mai lase loc şi altor sentimente.

Succesul era cu mult mai dulce atunci când avea în el şi o componentă umană.

Până şi Claire ştiuse lucrul ăsta.

— Vrei să-mi accepţi scuzele, Helen? Daniel se ridică de pe scaun şi-i întinse mâna.

— Mi-aţi spus Helen. Înmărmurită, femeia de abia dacă-i strânse mâna înainte să cadă la loc pe scaun.

— Lucrăm împreună de zece ani. A cam venit vremea şi pentru

aşa ceva, nu crezi? îi dărui un zâmbet stângaci.

— Da, domnule, aşa e.

— Spune-mi Daniel. Şi treaba asta îl făcea să se simtă bine. Nonconformism.

Compasiune. Poate că avea şi el o inimă adevărată, ca toţi ceilalţi, în cele din urmă.

Caruselul lui Jenny era aşezat pe mica tăviţă de argint, alături de cana din care băuse ceai Daniel, murmurându-şi melodia". *Daniel*", şopti aproape neauzit, iar inima i se strânse din cauza durerii şi a dragostei totale pe care o simţea pentru el. Dacă ar fi fost o femeie obişnuită, atunci i-ar fi putut spune ce sentimente avea şi poate că şi el i-ar fi răspuns tot cu dragoste. O femeie obişnuită.

Traversă camera şchiopătând şi împiedicându-se şi se uită în oglindă. Cu excepţia faptului că mai şchiopăta câteodată, arăta absolut ca oricine altcineva.

Şi, dacă n-ar fi cunoscut realitatea, s-ar fi putut înşela şi minţi singură.

Dar nu-l putea prosti pe Daniel. Închise ochii strâns, amintindu-şi cât de aproape fuseseră buzele lui de ale ei. Atât de aproape, încât aproape c-o sărutase. Aproape.

Lacrimi mari şi limpezi prinseră să i se rostogolească pe obraji. Daniel n-o va săruta niciodată, îşi dorea prea mult. Gwendolyn o avertizase, însă ea nu voise s-o asculte. Jenny intră în baie ca să-şi spele obrazul de lacrimi. Daniel nu avea să mai vină niciodată la ea. În inimă ştia foarte bine că aşa era. Şi de asemenea ştia cât de mult avea să sufere, încercând să stea departe. Iar ea nu voia ca el să sufere. Îşi suflă nasul şi-şi mai şterse o dată obrajii, după care merse să se aşeze pe marginea patului, lângă telefon, ridicând receptorul şi formând numărul de la informaţii. Cu multă vreme. În urmă aflase că îi venea mai uşor să întrebe de un număr pe o operatoare fără chip decât să încerce să-l găsească de una singură în cartea de telefoane. Numărul de la birou al lui Daniel. Oare va răspunde?

Degetele i se albiră din cauza strânsorii, în vreme ce asculta cum suna telefonul de la celălalt capăt al firului.

— Daniel Sullivan. Copleşită de uimire şi plăcere, Jenny strânse receptorul mai bine lângă ureche, zâmbind încântată.

— Daniel Sullivan, repetă el. Pe braţe avea deja piele de găină din cauza emoţiei.

— Jenny te deranjează.

— Jenny? Părea încântat să-i audă glasul. Sau visa?

— Daniel, nu pot picta astăzi pentru că am impresia că un nor întunecat mi s-a aşezat pe inimă, iar asta înseamnă că n-ar ieşi cum ar trebui. Vorbea repede ca nu cumva să apuce să se răzgândească". *Te iubesc*, *Daniel*, *ar fi vrut să-i spună*. *Te iubesc destul de mult ca să te eliberez*".

— Te simţi bine, Jenny?

— Nu simt soarele în suflet, dar va reveni.

— Îmi pare aşa de rău… Ea se lipise toată de receptor numai ca să-i poată auzi sunetul respiraţiei. Aş vrea să readuc soarele în sufletul tău, Jenny.

— Şi eu aş vrea, Daniel. Oh, ce mult şi-ar fi dorit ca el s-o facă.

Amândoi se agăţaseră strâns de telefoanele lor, dorind lucruri imposibile. Inimile tânjeau una după cealaltă peste prăpastia care-i separa şi până şi tăcerea aceea părea să le jelească dragostea regăsită şi pierdută.

— Crezi c-aş putea să te ajut cu ceva, Jenny?

— Cu nimic… Mulţumesc.

— Mă suni când o să simţi că vrei iarăşi să pictezi?

— O să sune Gwendolyn.

— Desigur.

— La revedere, Daniel.

— La revedere, Jenny. Numai că ea nu se îndura să întrerupă prima legătura. Multă vreme după ce îl auzise pe el punând receptorul la loc, rămase pe pat, strângând aparatul la piept.

Daniel pusese receptorul în furcă, dar parcă nu se îndura să rupă firava legătură cu Jenny. Stătea absent pe scaun, mângâind cu vârfurile degetelor suprafaţa lucioasă a telefonului, de parcă acea acţiune în sine ar fi legat-o în vreun fel de el". *Of*, *Jenny*… *Jenny*", îşi zise cu disperare.

Oare ea simţise care erau sentimentele lui reale? Oare se speriase de el? Mai repede murea decât s-o ştie pe Jenny speriată din cauza lui. Împinse scaunul în spate şi străbătuse jumătate de încăpere când îşi dădu seama că impulsul lui de a merge până la ea ca să-i explice era ceva ce avea să-l ajute numai pe el, că era un impuls egoist.Ea-l sunase ca să evite o întrevedere. Mesajul ei fusese cât se putea de clar: „*Stai la distanţă*". Daniel era eliberat. Ciudat. El nu se

simţea deloc eliberat. Simţea numai că-l durea inima.

Începu să se învârtă prin birou, căutând să facă puţină lumină în ceea ce simţea, în ceea ce i se întâmpla… lui şi lui Jenny. Întotdeauna, însă, fusese cu totul incapabil să ia hotărâri sau să realizeze ceva cu adevărat folositor acolo unde erau probleme de inimă. Atinse butonul intercom-ului.

— Helen, vrei să vii pentru o dictare? Munca. Asta era soluţia.

— Eşti şi laşă şi mincinoasă, şopti Jenny privindu-se în oglindă. Îl minţise pe Daniel. El era singura persoană din lume care o putea ajuta. Nu mama sau tata, fraţii şi surorile, nici măcar Gwendolyn. Numai Daniel. Se aşeză la birou, îşi luă carnetul de schiţe şi creionul şi se apucă să-i deseneze chipul. După care făcu un cerc de inimioare în jurul imaginii lui.

— Te iubesc, Daniel. Strângând desenul la piept, îşi aminti cum fusese prima dată când mai iubise şi pe altcineva în afară de mama ei. Jake Townsend. Cum îl mai iubise pe Jake. Şi cum se mai luptase ca să-l aibă în viaţa ei. Îi apărură şi alte amintiri, foarte vechi". *Jenny s-ar putea să nu meargă niciodată*", îl auzise pe doctor spunându-i mamei ei. Oh, şi cum se mai zbătuse şi cât mai luptase ca să dovedească faptul că medicul nu avusese dreptate.

„*S-ar putea să nu vorbească niciodată*", spusese.

Cu toate astea, reuşise să termine la Vanderbilt, după ce fraţii şi surorile ei terminaseră facultăţile. Deodată Jenny îşi dădu seama ce avea de făcut. Pentru tot ce dorea şi merita păstrat, trebuia să lupte. Jenny îşi ridică bărbia şi ieşi din dormitor. De pe hol putea auzi sforăiturile lui Gwendolyn. Biata Gwendolyn, era moartă de oboseală din cauza grijilor pe care şi le făcea din cauza ei. Nu era deci de mirare că avusese aşa de mare nevoie de un pui de somn la amiază.

Încet, Jenny se apucă să coboare scările, cu grijă, ţinându-se de balustradă ca nu cumva să cadă şi să facă zgomot. În bucătărie pregăti un coş de picnic, după care se aşeză la masă ca să scrie un bilet". *Dragă Gwendolyn*…" îşi muşca buza de jos în vreme ce scria, concentrată să nu greşească vreun cuvânt". *Ţi-am împrumutat maşina*. *Sper să nu te superi*, *Jenny*". Fredonând o melodie, luă coşul şi cheile de la maşina lui Gwendolyn, după care se urcă la volanul unui *Buick* bătrân şi rămase acolo zâmbind. Oh, parcă se şi vedea mergând cu viteză pe stradă.

Singură. Ea conducând. Inspiră adânc şi băgă cheia în contact. Nu se întâmpla nimic. Jenny se încruntă, încercând să-şi amintească tot

ce-i spusese fratele ei, Josh, cu mulţi ani în urmă". *Întoarce cheia*".

Fu răsplătită auzind torsul grav al motorului, încântată, Jenny băgă maşina în viteză şi apăsă pe acceleraţie. O porni cu spatele cu viteză, retezând un tufiş în plină floare şi oprindu-se apoi în fântâna de piatră unde veneau păsările să bea şi să se îmbăieze. Hopa. Ei, şi acum, era oare în stare să facă maşina să meargă înainte? Tocmai ameninţa colţul garajului când îşi dădu seama cum trebuia făcută manevra. La naiba, nu era mare scofală cu condusul.

Acum, că ştia cum venea treaba cu vitezele, mai mult ca sigur c-o putea ţine dreaptă pe şosea. Triumfătoare, o porni mai departe pe alee. Zgomote ciudate îi acompaniau înaintarea. Privind în oglinda retrovizoare, văzu cutia poştală cum stătea într-un unghi cel puţin ciudat şi pomul de lângă ea având pe el o parte din vopseaua maşinii lui Gwendolyn. Oare Gwendolyn o să se supere din cauza asta? Dacă maşina pierdea o parte din vopsea, Jenny o putea pune la loc. Doar era expertă în culori şi vopsele. Poate că va picta flori şi curcubeie pe maşină.

Însă nu putea să stea să se gândească la aşa ceva. Trebuia să se gândească cum avea să-l găsească pe Daniel.

Gwendolyn strângea într-o mână biletul în vreme ce cu cealaltă se sprijinea greoaie de spătarul unui scaun. Jake Townsend stătea în pragul uşii la fel de ameninţător ca un nor de furtună.

— Dacă n-aş fi dormit toată după-amiaza ca o descreierată bătrână, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Încetează să mai dai vina pe tine, Gwendolyn. Nu e vina ta.

— Dacă i se întâmplă ceva…

— N-o să i se întâmple nimic. N-o să permit aşa ceva. Vârsta îl mai înmuiase. Încă mai semăna cu un bătrân vultur semeţ, dar glasul îi era acum mai blând, mai calm. Influenţa lui Sarah. Gwendolyn ştkise din prima clipă în care o întâlnise pe Sarah Love că ea era singura femeie care ar fi putut să-l mai îmblânzească pe Jake. Numai faptul că era acolo în casă şi ea se simţea mai bine. Se lăsă să cadă pe scaun, încă strângând biletul în mână.

— Bănuiesc c-ar fi trebuit să-ţi spun mai din timp despre Daniel Sullivan.

— N-ai de unde să ştii dacă din cauza lui a plecat.

— Ba da, Jake, ştiu. Gwendolyn rostise totul cu o siguranţă fantastică.

Şi, deodată, Jake îşi dădu seama că avea dreptate. Amintiri uitate reveniră la suprafaţă. Stătea pe veranda lui Sarah Love, în balansoarul mare alături de Jenny, care avea numai patru ani. Îşi lisase capul micuţ la pieptul lui şi-i şoptise de mai multe ori, ca pe un cântec*: „Îl iubesc pe Jake*". Atunci când Jenny iubea, atunci iubea cu toată inima, şi nimic n-o putea convinge să renunţe.

— Am de gând s-o găsesc, Gwendolyn:

— Mult noroc, Jake. Avea nevoie de ceva mai mult decât noroc când o va găsi: urma să aibă nevoie de înţelepciunea lui Solomon.

Zgomotele din stradă îl făcură pe Daniel să sară în picioare. Alergă la fereastră cu Helen pe urmele lui. Se auzeau claxoanele maşinilor, se adunase deja o mulţime de oameni, iar trecătorii păreau să urle la unison. Centrul atenţiei generale era un *Buick* bătrân, urcat pe jumătate pe trotuar. Toate portierele erau lovite, ţeava de eşapament tocmai căzuse pe caldarâm, iar apărătoarea din faţă se clătina încă precum un marinar beat. Frânghia cu rufe a cuiva era întinsă în urma maşinii, agăţată de bara din spate, iar antena radio avea cocoţat în vârf un steag falnic – o pereche de chiloţi bărbăteşti de un roşu aprins.

— Cine naiba…? începu Helen. În spatele volanului stătea o fetişcană inocentă cu părul strâns cu o fundă strâmbă. Jenny. Uimirea şi încântarea umplutură sufletul lui Daniel. Dar apăru imediat şi teama, teroarea cumplită că Jenny se afla la volanul unei maşini. Ieşi în fugă din birou şi coborî scările câte două odată.

— Jenny! urlă, imediat ce se catapultă pe intrarea principală. Maşina se urcase cu botul pe trotuar, iar de sub capotă ieşea fum. Din maşină coborî Jenny. Când îl văzu o porni spre el cu mersul legănat şi împiedicat, într-o mână ţinând coşul de picnic şi cu cealaltă funda din păr.

— Daniel, am condus maşina. Zâmbetul îi arăta triumful, iar obrajii îi erau îmbujoraţi.

— Aşa se pare. Nu se îndura s-o certe pentru că pornise pe străzi cu o maşină pe care evident nu avea habar s-o conducă. Era în siguranţă acum şi numai asta conta cu adevărat. Bătrână maşină tuşi o dată, cu zgomot, după care, oftă obosită şi-şi dădu obştescul sfârşit în faţa gloatei. Daniel o prinse pe Jenny de talie şi o trase mai aproape.

— Ai reuşit să conduci maşina, aşa e. Inima i se umpluse de mândrie şi de sentimente aşa de tandre, încât nu îndrăznea să le

denumească în vreun fel.

Jenny îşi lăsă capul pe spate şi-i zâmbi:

— Acum o să mă înveţi să conduc un autobuz? Daniel începu să râdă în hohote.

Apoi, luând-o de mână, o conduse până la ascensor. Ea se sprijini de perete şi-şi apăsă palma pe piept.

— Ce călătorie! Niciodată nu m-am distrat aşa de bine ca acum.

— Să înţeleg c-a fost prima dată când ai condus, nu?

— A doua oară. Fratele meu, Josh, a încercat să mă înveţe cu nişte ani în urmă, dar tata a zis că nu-i o idee prea bună.

— Cred că sunt câteva gospodine în Florence care ar fi de acord cu el.

— N-am vrut să le fur rufele. Pur şi simplu s-a întâmplat.

— Jenny… Jenny. Daniel o prinse de mână, zâmbind. Şi acum ce ne facem cu toate rufele astea care au dispărut?

— Le legăm cu o fundă şi le trimitem înapoi? îi dărui un zâmbet inocent şi plin de speranţă.

— O s-o pun pe Helen să facă exact cum ai zis.

— Bine. Nu vreau să fiu o hoaţă. Coborâră din ascensor, cu Jenny venind alături de el, legănând coşul de picnic şi fredonând uşor. Poate că ea încă nu ştia, dar era o hoaţă în toată regula, doar îi furase inima. Când intrară în biroul lui, Helen era aşezată la locul ei, de parcă toată nebunia din stradă nici nu avusese loc. Daniel înconjură umerii lui Jenny cu un braţ, având pe chip un aer protector. Jenny era ea însăşi, fermecătoare, inocentă şi cu totul neafectată de întâmplare, iar Helen se purta cu solicitudine. Pentru că, dacă nu s-ar fi purtat aşa, dacă ar fi arătat prin cel mai mic semn că Jenny era retradată mental, atunci ar fi concediat-o pe loc.

— Helen, aş vrea să te îngrijeşti ca rufele care au rămas agăţate de maşina lui Jenny să fie date înapoi proprietarilor de drept.

— Desigur. Helen era la fel de imperturbabilă de parcă i-ar fi cerut să-i arate corespondenţa.

— Cu o fundă, interveni Jenny.

— Vrei să aibă o anume culoare?

— Galbenă.

— Şi, Helen, vezi, trimite şi nişte flori, adăugă Daniel.

— Să trimit şi un cartonaş însoţitor?

— Jenny? Daniel se întoarse spre ea.

— Da, să fie scris ceva de genul*: „Îmi pare rău că v-am luat rufele. Dacă treceţi pe la mine, vă fac portretul pe gratis*".

— Florence este un oraş mic. Nu are cum se dureze mult până să afli cui îi lipseşte frânghia cu rufe. În plus, sun-o şi pe Gwendolyn şi dă-i de ştire că Jenny este în siguranţă şi, după ce termini cu livratul rufelor, ia-ţi liber restul zilei. Jenny şi cu mine luăm un picnic. Spre meritul ei, Helen se comportă de parcă Daniel ar fi făcut picnicurile la el în birou în fiecare zi, şi, ca atare, era ceva cu totul firesc.

— Vă doresc distracţie plăcută, le zise, înainte să iasă şi să închidă uşa în urma ei.

Rămas singur cu Jenny, Daniel se simţi deodată intimidat. Ce ar fi putut să-i spună acestei femei inocente, minunate, care-i adusese soarele în suflet? îşi dorea cu disperare să fie eroul ei, să fie plin de înţelegere, compasiune, să fie puternic şi nobil. Dar, mai presus de toate, îşi dorea să fie înţelept.

Îi luă coşul din mână şi apoi îi prinse mâinile într-ale lui. Ea îşi ridicase deja bărbia încăpăţânată şi-i zâmbea de parcă ar fi fost cel mai grozav om din lume.

— Jenny… îşi riscase viaţa numai ca să vină să-l vadă. Trebuia să se oprească din vorbit ca să-şi înghită lacrimile care i se înnodaseră în gât. Jenny îi apăsă buzele chinuite cu degetele unei mâini mici şi parfumate.

— Te iubesc, Daniel. Chipul îi era sincer şi ochii îi străluceau.

El se cutremură din cauza simplităţii şi sincerităţii mărturisirii ei… şi pentru ceea ce însemna asta pentru amândoi. Este în regulă dacă mă prefac că într-o bună zi vom trăi împreună fericiţi, până la adânci bătrâneţi?

Era oare în regulă? Era înţelept din partea lui s-o lase să viseze fără ca prin asta să-i dea false speranţe? Ea îşi ridică mâinile la piept şi rămase calmă, în aşteptarea răspunsului lui.

— Da, Jenny. E-n regulă.

— Nu trebuie să mă iubeşti şi tu. Ştiu că sunt prea înceată.

— Nu eşti înceată, Jenny, eşti numai diferită, aşa cum sunt copacii, florile, păsările.

Sunt de toate culorile şi felurile, şi fiecare e special în felul său. Îi prinse mâinile şi le ridică la buze. Mâini frumoase şi talentate. Şi eu chiar te iubesc, Jenny… În felul în care un prieten bun îl iubeşte pe celălalt.

„Mincinosule”. O iubea într-un fel care ar fi înspăimântat-o dacă ar fi ştiut.

— Atunci nu eşti supărat pe mine că am venit?

— Nu. Mă simt mişcat şi mic în faţa curajului tău. Eşti cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc. Ea îi dărui atunci un zâmbet stingher.

— Nu tocmai. Am luat maşina lui Gwendolyn fără să-i cer voie. Crezi că e supărată rău din cauza asta?

— O să înfruntăm furia ei împreună. O să merg cu tine şi-o să-i explic că misiunea importantă şi primejdioasă pe care o aveai în faţă necesita maşina potrivită.

Şi, dacă nu arată chiar aşa de bine acum, plătesc fără discuţii toate reparaţiile necesare. Jenny se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Daniel, te iubesc aşa de mult, că mă doare inima. Şi pe el îl durea inima. Era zguduită de o dragoste de-a dreptul imposibilă. El îi mângâie obrazul catifelat, furând, pentru a păstra în amintire, un moment de linişte şi de tandreţe pe care să-l recheme în miez de noapte ca să-i ţină de urât.

„Nu mă iubi prea mult, Jenny. Nu ştiu cât de mult pot rămâne puternic dacă mă iubeşti prea mult”.

— Ia hai să vedem dacă nu găsim în coşul ăsta ceva bun care să aline o inimă care doarş, rosti vesel, încercând să mai însenineze atmosfera.

— Vrei să facem picnicul aici?

— Tu unde ai vrea să-l facem?

— Lângă râu, sub un copac mare.

— Atunci la râu o să mergem. Sub cel mai mare copac din Florence, Alabama.

Daniel luă coşul cu o mână şi o prinse pe Jenny de cot cu cealaltă. După ei se întoarseră toate capetele atunci când părăsiră clădirea”. *Poţi să-i fii prieten când toată lumea şuşoteşte pe la spatele ei*?” îl întrebase Gwendolyn.

Însă nimeni de la *Sullivan Enterprises* nu îndrăznea să şuşotească pe la spatele lui.

CAPITOLUL 5

Intenţionase s-o ducă pe Jenny la picnic în maşina mare şi sigură a companiei, dar, atunci când ea îi văzu *Thunderbird-ul* decapotabil,

păru vrăjită şi încântată.

— Arată ca o maşină de păpuşi. Îi dădu ocol de câteva ori, trecându-şi degetele peste vopseaua albastră.

— Ai vrea să mergem cu asta?

— Este a ta?

— Numai a mea.

— Of, Daniel, ce drăguţ! Niciodată nu mai cunoscuse o femeie care să se bucure aşa de intens de micile plăceri ale vieţii. Stătea aşezată comod pe scaun, cu faţa ridicată spre soare şi cu părul lăsat să fluture în vânt. Pe podul peste râul Tennessee, funda din păr i se desprinse şi, purtată de vânt ateriza în apă, făcând-o pe Jenny să râdă încântată.

— Când o să am o maşină a mea, o să fie exact ca asta, fără capotă.

Dorinţa din glasul ei sfâşie inima lui Daniel. Oare va putea avea Jenny o maşină a ei? Era posibil ca o persoană ca ea să obţină carnetul de conducere? îşi dădu seama atunci cât de puţine ştia de fapt despre condiţia ei. Care erau capacităţile ei? Ce limite avea? Primul lucru pe care avea să-l facă după acest picnic era să se intereseze de dosarul ei medical.

— Ai vrea să conduci şi tu, Jenny?

— Să conduc? Eu? îşi ridică mâinile la piept, cu ochii lucitori de fericire. M-ai lăsa să conduc maşina asta superbă?

— Da. O să mergem pe un drum de ţară pustiu şi o să te învăţ.

— Daniel, eşti cel mai minunat om din lume.

Drumul era aşa de lăturalnic, încât nici măcar, nu fusese pavat, şi circulaţia pe el, cel puţin la acea oră, era redusă la zero. Jenny strânsese volanul aşa de tare, încât degetele i se albiseră, înţelegea tot ce-i spunea Daniel, dar oare va fi în stare să pună în aplicare cele învăţate? Trebuia. Şi aşa avea să facă.

— Eşti gata, Jenny? îi zâmbea şi părea complet relaxat. Daniel avea încredere în ea.

— Sunt gata. Inspiră adânc atunci când puse mâna pe schimbătorul de viteze". *Fă-o cu încredere*".

— O să fie bine, Jenny. Îşi aşeză o mână peste mâinile ei. Sunt chiar lângă tine.

Ea eliberă frâna de mână şi apăsă pe acceleraţie. Maşina o porni încet înainte.

— E-n regulă şi dacă mergi mai repede, Jenny. Dacă ieşim de pe drum nu-i nicio problemă, ne învârtim şi pe câmpie, putem scoate mâna afară ca să culegem un buchet de flori sălbatice. Fericire. Putea să meargă mai repede. Apăsă pedala cu ceva mai multă încredere. Maşina ţâşni înainte, dar ea reuşi s-o păstreze pe drum.

— Uită-te la mine, Daniel. Chiar şofez!

— Chiar şofezi, Jenny, şi faci o treabă a naibii de bună. Jenny mai acceleră puţin.

Vântul îi cânta pe la urechi şi-i răvăşea părul.

— Mda. Se pare că fac o treabă a naibii de bună. Începu să râdă fericită.

Hopa… Daniel. Curba.

— Întoarce maşina… Ea trase de volan. Nu, în cealaltă parte… perfect. Stătea acolo aşa de calm, de parcă ea ar fi fost cel mai grozav şofer din lume, aşa cum văzuse la televizor.

— Aş putea conduce o veşnicie.

— Poţi să conduci cât de mult îţi place.

— În fine, nu chiar o veşnicie. A început să-mi fie foame.

— Atunci hai să găsim copacul ăla despre care am discutat. Daniel descoperi cel mai mare copac de lângă râu. Era un stejar mamut de peste o sută de ani, cu ramuri întinse ce le asigurau lor umbra şi adăpostul unei familii de veveriţe gri şi unei mulţimi de păsări. Jenny observă coaja copacului cu plăcere şi uimire. Râul Tennessee, rostogolindu-se printre pietre, îşi cânta melodia veşnică, devenind o sursă puternică de bucurie în plus pentru ea. Până şi jocul de lumini şi umbre de sub copac o încânta. Daniel îşi dădu seama că tot ceea ce îi plăcuse şi apreciase cel mai mult la Jenny era faptul că ea nu vedea lucrurile precum ceilalţi muritori: ea le vedea cu inima. Atunci când o crease, Dumnezeu filtrase toată întunecimea – violenţa, ura, gelozia – lăsând în sufletul ei numai lumina. Iar lumina lui Jenny atingea până şi cea mai singuratică şi mai urâtă creatură transformând-o în ceva frumos. Cu ea, Daniel îşi simţea sufletul întinerind, îmbobocind.

Îngenunche la picioarele ei şi îi luă mâna.

— Învaţă-mă, Jenny. Învaţă-mă şi pe mine să văd cu inima.

— Dar tu deja vezi cu inima, Daniel… M-ai văzut pe mine. Îi atinse pieptul, apoi arătă spre pieptul ei.

— Eşti cel mai frumos lucru ce mi se putea întâmpla, Jenny.

— Adevărat?

— Adevărat. În clipa aceea o rază de soare rătăcită străpunse frunzişul des şi căzu pe faţa şi pe părul lui Jenny. Aureolată, părea sosită de pe o altă lume, frumoasa lui prinţesă inocentă. Sentimentele lui pentru ea era aşa de puternice, încât treceau cu mult peste dragoste, aşa de puternice, încât nu mai puteau fi negate.

Nici sfinţii din cer şi nici câinii iadului nu l-ar fi putut opri sănu-i mângâie faţa.

Pielea îi erau delicată şi mătăsoasă, iar forma feţei era perfectă ca să îi încapă între palme. Bucuria îi umplu sufletul, ameninţând să dea pe afară. Fără să vrea, Jenny îşi umezi buzele cu vârful limbii. Rouă pe petale de trandafiri. Cu un deget îi trasă conturul în formă de inimă al buzelor. Ei îi scăpă un suspin uşor şi-şi închise ochii. Era aşa de aproape, aşa de dulce. Daniel era tentat mai presus de puterea lui de îndurare. Se aplecă până când buzele lui le atinseră pe ale ei.

Parfumul florilor i se desprindea din piele şi din păr.

Doar să guste puţin. Atât cerea, atât avea să ia. Doar o atingere delicată cu buzele ei catifelate. Jenny deschise atunci ochii şi-l privi pe Daniel cu solemnitate.

Vrăjiţi, fără suflu, se priveau unul pe celălalt… şi aşteptau.

Nu se mai auzea niciun sunet, nici măcar o şoaptă, mai ales după ce şi păsările de deasupra lor îşi luaseră zborul cu câteva secunde înainte. O pană colorată căzu din înalt şi poposi în poala lui Jenny. Stătea peste fusta ei albă ca un deget acuzator de un purpuriu minunat. Ca un om care merge în vis, Daniel o eliberă pe Jenny. La ce naiba se gândise? Aproape că deflorase un înger.

— Daniel… am crezut c-o să mă săruţi.

— Aproape c-am făcut-o, Jenny. Îmi pare rău.

— Te rog, nu te scuza. Jenny crezu că inima urma să i se rupă în două. Înţeleg.

— Nu că nu aş vrea să te sărut…

— Vrei să mă săruţi?

— Da. Din primul moment în care te-am văzut am vrut să te sărut. Aproape că nu-i venea să creadă ceea ce auzise. Daniel voia s-o sărute. Sufletul i se umplu mai întâi de bucurie şi apoi de tristeţe.

— Înţeleg. Zău că da. Ridică pana şi şi-o apropie de obraz. Era premiul ei de consolare. Aş vrea numai… glasul i se frânse. Gwendolyn îi spusese de mai multe ori că „*dacă dorinţele ar fi cai*, *atunci cerşetorii toţi ar fi călare*”.

— Ce anume ţi-ai dori, Jenny?

— Câteodată îmi doresc să fiu sărutată numai o dată, scurt… ca să ştiu şi eu cum e.

— N-ai fost sărutată niciodată?

— Sărutările din familie contează?

— Nu.

— Atunci nu… niciodată. Mâinile lui Daniel prinseră să tremure atunci când îi cuprinseră faţa.

— Numai un sărut mic, Jenny… ca între prieteni.

— Daniel, ce fericire!

— Ochii ei erau aşa de luminoşi şi de albaştri, încât, apropiindu-şi faţa, avu sentimentul că fusese aspirat în centrul lor. Îi simţi răsuflarea caldă pe obraz şi mângâierea părului pe degete. Buzele le avea închise acum, moi şi inocente, atât de inocente. Gura lui se închise asupra lor cu tandreţe-şi grijă". *Doamne*, *se rugă*.

Doamne, *dă-mi putere s-o sărut o dată şi apoi să mă potolesc*". Ea îi cuprinse gâtul cu braţele şi-l trase mai aproape. Când buzele ei se mişcară pe sub ale lui cu siguranţă şi delicateţfe, Daniel îşi dădu seama că Dumnezeu fusese drept şi bun şi-i dăruise lui Jenny instinctele femeieşti necesare.

Avu sentimentul că în el explodase lumina şi sentimentul de bucurie profundă îi aduse lacrimi în ochi. Trupul îl furnica peste tot, fiecare terminaţie nervoasă îi era în alertă. Ar fi vrut să adâncească sărutul, s-o poată gusta şi să se poată bucura de el în profunzime. Dorea să-şi uşureze durerea trăgând mai aproape trupul ei. Voia să simtă căldura dulce dintre coapsele ei şi mişcarea sânilor micuţi atunci când respira. Ca un animal ce era, ar fi vrut s-o întindă pe pământ şi să-i arate care era dragostea dintre un bărbat şi o femeie. Aproape că simţea carnea virgină a trupului ei închizându-se în jurul lui. Agonia imensă pe care o suferea ştiind că o dorea aşa de mult şi că niciodată nu avea s-o aibă îl făcu să ţipe.

Alarmată, Jenny se retrase.

— Daniel, am făcut ceva anapoda? El o trase iar în braţe, cuibărind-o la pieptul lui.

— Nu, Jenny… Scumpa mea… iubita mea. Ai făcut totul perfect. Tu eşti perfectă.

Oftând, Jenny se relaxa.

— N-am ştiut că un sărut seamănă cu o cădere, mărturisi ea.

— Ai avut senzaţia unei căderi?

— Da. O parte din timp. După care am simţit că zburam. Îşi lăsă capul pe spate ca să-l poată privi în ochi. Inima mea zbura, Daniel.

— Şi a mea la fel. Ea îi trasă conturul gurii cu vârfurile degetelor. Avea impresia că atingea un înger.

— Din prima zi în care te-am văzut, am visat să sărut buzele astea… tu mi-ai făcut visele reale, Daniel. Cum putea el să-i spună că şi ea le împlinise pe ale lui? Cum ar fi putut să-i spună aşa ceva, fără să stârnească speranţe deşarte?

Jenny, Jenny. Senzaţia pe care o avea simţindu-i degetele pe buzele lui i se lipise parcă un suflet. Avea o mângâiere aşa de tandră. Îşi va aminti mereu de ea, îşi va aminti şi o va păstra cu cea mai mare grijă în minte. O trase în cercul braţelor şi o strânse lângă el. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi-i prinse talia cu braţele.

Încrederea ei era o binecuvântare şi o povară. Nu ştia dacă avea puterea s-o suporte.

— Daniel… Jenny se retrase iar şi îi zâmbi vicleană. Nu vrei să alergăm şi să prindem raze de soare?

— Până acum n-am fost niciodată la vânătoare de raze de soare.

— Te învăţ eu. Îl prinse de mână şi-l conduse la soare. Vrei să ne furişăm să le luăm prin surprindere sau o pornim cu cutezanţă după ele.

— Hai să pornim cu cutezanţă, Jenny. Începură să alerge, ridicând mâinile spre soare, râzând atunci când razele li se strecurau printre degete. Daniel nu mai cunoscuse asemenea momente de libertate şi fericire de când era copil.

— Aproape c-am prins una, Jenny. Îşi ţinea mâinile în faţă, împreunate pentru a forma un fel de cupă, ca să-i arate cum reuşise aproape să prindă raza de soare.

— Acum încearc-o cu limba… aşa. Jenny scoase vârful limbii printre buze şi-şi ridică faţa spre soare. Ahh, e delicioasă.

— Păstrează un strop şi pentru mine. Cu soarele care-i bătea pe faţă şi cu Jenny alături care râdea, Daniel avea impresia că se întorsese înapoi în timp într-o perioadă care data dinaintea apariţiei răului. El era primul bărbat, cu Jenny drept Eva sa, iar locul acesta de lângă râu era Edenul lor.

— Aş vrea să nu trebuiască să plecăm, rosti Jenny atunci când erau amândoi deja prea obosiţi ca să mai alerge după razele de soare şi

împachetau rămăşiţele festinului în coşul de picnic.

— O să mai facem multe alte picnicuri, Jenny.

— Adevărat?

— Adevărat, îi răspunse el, crezând sincer că aşa avea să se întâmple.

O porniră spre casă încet, oprindu-se o singură dată ca să cumpere o ofrandă de pace pentru aspra Gwendolyn. Mai ales că-i aştepta pe verandă cu faţa întunecată de grijă.

— Jenny! Coborî treptele verandei cu greutate şi o prinse pe Jenny într-o îmbrăţişare ca de urs. Slavă Domnului că eşti bine. Se încruntă spre Daniel.

— Nu v-a sunat Helen?

— Da… Jenny, scumpo, de ce nu duci coşul ăla în casă?

— Pa, Daniel. Jenny îşi aşează mâna pentru o clipă pe obrazul lui. O atingere mătăsoasă. Mulţumesc… pentru tot. Obrajii i se înroşiră uşor. Daniel aproape că nu se îndura să se despartă de ea. Îi prinse mâna şi-i mângâie degetele lungi.

— N-o să uit niciodată ziua de azi, Jenny. Gwendolyn îşi drese glasul cu zgomot ca să le arate clar ce credea ea despre felul în care-şi luau rămas bun. Jenny îi zâmbi conspirativ şi el îi făcu cu ochiul. Atunci când intră cu coşul în casă, fredona încetişor o melodie. Gwendolyn aşteptă până când glasul lui Jenny nu se mai auzi din casă, înainte să deschidă gura să spună ce avea de zis:

— Mesajul tău a venit prea târziu. Când m-am trezit şi-am văzut c-a dispărut, l-am sunat pe Jake şi aproape c-am înnebunit de teamă. De abia după plecarea lui am văzut lumina de pe robot.

Situaţia era pentru Daniel precum cel mai cumplit coşmar devenit realitate.

— Ai tot dreptul să fii supărată. Ar fi trebuit s-o aduc mai întâi acasă ca să mă asigur că toată lumea ştie că este bine.

— Mai întâi?

— Dacă privirile ar ucide, atunci eu aş fi deja un om mort.

— Aşteaptă până când termină cu tine Jake Townsend. Gwendolyn aruncă o privire spre pălărie. Era aşa cum îşi dorise una întotdeauna, o Panamá adevărată, făcută de mână în Ecuador, genul pe care l-ar putea purta în Florida când urma să se pensioneze, când nu va mai avea altceva de făcut decât să stea la soare ca o şopârlă.

— N-o să accept mita, mormăi ea supărată.

— Nu este o mită, este un dar. Puse pălăria pe balustrada verandei.

— N-o s-o port. Deodată rămasă fără putere, Gwendolyn se prăbuşi pe scaun şi-şi şterse lacrimile cu poala cămăşii de pictor.

— Când i-ai adus caruselul acela şi v-am văzut împreună… Oftă din greu şi-şi şterse iarăşi lacrimile. Of, Doamne, n-am mai ştiut ce să cred. Daniel îngenunche alături de ea pe verandă şi-i prinse între palme mâinile bătrâne.

— Şi eu vreau tot ce-i mai bine pentru ea. Ai încredere în mine, Gwendolyn.

— Câteodată zău că aş vrea. Îşi retrase mâinile din strânsoarea lui şi apoi zâmbi cu amărăciune. Doamne, câţ de bine ştii să zăpăceşti capul unei femei bătrâne şi să-i îndulceşti inima. Nu mă mai mir că Jenny s-a îndrăgostit de tine. Daniel se îndreptă spre marginea verandei şi se sprijini de balustradă. În grădină se vedeau peste tot flori parfumate şi colorate, iar copacii răsunau de cântecul păsărilor. Un loc aşa de liniştit. Un rai pentru Jenny. Ce drept avea el să-i distrugă liniştea?

— Ştii asta, nu, Daniel?

— Da.

— Şi cum o să te descurci? Aceasta era întrebarea cu care se luptase încă de când o întâlnise prima dată. Se întoarse iar cu faţa spre Gwendolyn.

— Sincer să fiu, nu ştiu. Podeaua bătrânei verande protestă cu zgomot atunci când Gwendolyn se ridică de pe scaun şi se apropie de el.

— Poate c-ar trebui să afli răspunsul. Chipul i se îmblânzi atunci când întinse o mână să-l bată uşor pe obraz. Însă după aceea îşi reveni şi se încruntă iarăşi. Şi nu care cumva să-ţi închipui că sunt o bătrână sentimentală şi uşor de dus cu vorba, pentru că sunt la fel de dură ca un buldog bătrân şi de două ori mai rea. O porni spre uşă, dar se întoarse din drum ca să-şi ia pălăria. Şi nu cumva să crezi că am de gând s-o port.

— Nici n-aş putea să visez la aşa ceva.

— Bine. Daniel o lăsă pe ea să aibă ultimul cuvânt, după care se urcă în maşină şi o porni spre sediul lui Sullivan Enterprisese. Deşi trecuse o jumătate de oră închiderii birourilor, la el se vedea lumina aprinsă. La etaj, Helen îl întâmpină la uşă.

— Mi se pare că ţi-am spus să-ţi iei liber restul zilei.

— Ai un vizitator. Nu ar fi trebuit să-i spună nimeni cine era; deja ştia.

— Jake Townsend? Helen încuviinţă din cap, prea uimita ca să mai vorbească. Şi unde e?

— La tine în birou, i-am spus că nu ştiu dacă mai vii azi pe aici, dar el a zis că sigur te întorci, că ştie el cum stă chestia cu obsesia. N-am îndrăznit să-i spun că programul nostru se termină la cinci. Mâinile i se agitau pe deasupra biroului, parcă în căutarea a ceva anume, în cele din urmă găsi caietul pentru stenografie. Să vin cu tine înăuntru?

— Nu, Helen. Du-te acasă. Mă descurc eu singur.

Helen îşi luă poşeta şi umbrela. Ploaie sau cer senin, Helen avea mereu umbrela după ea. La uşă, se întoarse să-i mai arunce o privire, iar Daniel îi zâmbi.

— Mulţumesc, Helen. Ai procedat foarte bine. Imediat ce uşa se închise în urma ei, Daniel îşi îndreptă umerii. Venise timpul să-l înfrunte pe Jake Townsend.

Credea că ştia acum cum trebuie să se fi simţit biblicul Daniel atunci când se înfruntase cu leii.

CAPITOLUL 6

Jake Townsend era un bărbat ca un leu, la fel de înalt ca Daniel şi la fel de drept. Avea o coamă de păr des care în tinereţe fusese probabil negru ca pana corbului, dar care acum avea destule fire argintii pentru a putea fi numit cărunt, iar ochii îi erau de un verde clar, pătrunzător. Nu scosese niciun cuvânt atunci când intrase Daniel, se mulţumise numai să se răsucească în scaun şi să-l privească atât de atent, încât să-l facă să aibă impresia că fusese cel mai neîndurător examen peste care trecuse.

„*Am trecut cu bine peste inspecţie*?" ar fi întrebat Daniel dacă în locul lui Jake ar fi fost altcineva, dar în faţa acelui om nu îndrăzni să spună nimic.

— Daniel Sullivan, rosti Jake. Nu fusese o întrebare.

— Da. Întinse mâna, iar Jake i-o strânse cu putere. Helen mi-a spus că mă aşteptaţi.

Să vă aduc o cană cu cafea?

— Nu, mulţumesc. Nu este o vizită socială.

Daniel se aşeză pe scaunul din spatele biroului, sperând că, de

acolo, din propriul birou, din propria clădire, urma să aibă poate un avantaj. Se înşelase.

În Jake Townsend îşi întâlnise egalul.

— Înainte să spuneţi ceva, domnule Townsend, daţi-mi voie să vă asigur că Jenny nu a păţit absolut nimic.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea dumitale. Jake se aplecă în faţă şi îl fixă cu privirea. Un erou din Vietnam, pilot pe elicopterele de salvare, care a zburat în misiuni periculoase la Da Nang şi Chu L-ai. Îndrăzneţul Danny, aşa ţi se zicea, Salvatorul Răniţilor. Daniel se prinse de braţele fotoliului. Fusese aşa de tânăr, prea tânăr ca să ştie ce era aceea frica. Totul îi reveni în amintire, jungla aburindă, ţipetele răniţilor, sângele curgând ca un râu.

„*Mai am unul pentru tine*, *Danny*…" Zgomotele din depărtare ar fi putut fi luate drept focuri de artificii, cum erau la 4 iulie, asta numai dacă n-ar fi fost corpurile pline de răni sângerânde care erau încărcate în elicopterul lui. Şi brancardierii care-i aduceau de pe câmpul de luptă.

„*E prea târziu pentru ăsta*, *amărâtul*…" Plăcutele de identitate de abia dacă se mai vedeau în rămăşiţele cămăşii. Sullivan Michael, căpitan, Armata Statelor Unite. Prea târziu. Prea târziu pentru propriul său frate. Doamne… Mâinile îi îngheţară pe manşe". *Pleacă de aici*, *Danny*. *Acum*!"

Daniel inspiră adânc. Trecutul rămăsese undeva în spatele lui Vietnamul.

Michael, tatăl lui, Claire. Toţi oamenii pe care-i dezamăgise. Important acum era să nu dezamăgească iar, pe Megan şi pe Patrick… şi mai ales pe Jenny.

Se ridică de la birou şi-şi turnă o cană cu cafea.

Jake, cu mâinile strânse peste pântec, nu-şi lua privirea de la Daniel.

— Nu m-am îndoit nicio clipă că fiica mea este în siguranţă cu tine şi alături de tine. Ceea ce mă deranjează cel mai mult este faptul că, în starea în care este acum, nu este în siguranţă ea cu ea.

— Maşina, agitaţia, Daniel rămase în picioare.

— Exact. N-ai decât să-mi spui că sunt exagerat sau cum vrei tu, dar n-o să mai permit ca Jenny să fie pusă în primejdie cum a fost astăzi. Bărbaţii ceva mai slabi de înger poate c-ar fi fost intimidaţi de Jake Townsend, dar Daniel avea un avantaj major. O iubea pe Jenny la

fel de mult ca şi Jake. Dacă nu cumva şi mai mult, în caz că era posibil.

— Sunt de acord c-a fost o treabă periculoasă faptul că a luat maşina, dar s-a descurcat remarcabil ţinând cont că nimeni n-a stat s-o înveţe să conducă. Fusese o critică subtilă. Daniel se uită cu atenţie ca să vadă reacţia lui Jake.

— Ai copii?

— Da… Doi.

— Atunci ştii foarte bine cum este atunci când vrei să-i protejezi de toate relele, reale sau închipuite. Mi-am pierdut prima soţie şi fetiţa într-un accident de maşină… datorez fericirea, propria mea viaţă chiar lui Jenny şi mamei ei, şi bucuros aş renunţa la ea pentru ele.

— Aşa cum aş face şi eu pentru copiii mei.

— Megan şi Patrick, de opt şi respectiv cinci ani. Jake îi dărui ceea ce ar fi putut fi considerat un zâmbet, ca de la un tată la altul. În alte condiţii ar fi putut chiar să fie buni prieteni. Primul lucru pe care l-am făcut după ce am plecat de la Gwendolyn a fost să te verific, adăugă Jake. Nu cred că sunt prea multe lucruri pe care să nu le ştiu dejadespre persoana ta.

— Este cel puţin un lucru pe care nu-l ştiţi. Daniel puse cana cu cafea, de care nu se atinsese, alături de filtru şi se aşeză iarăşi la birou. Luă un creion în mână şi-şi ridică privirea ca să-l înfrunte pe Jake. O iubesc pe Jenny.

Liniştea din încăpere era aşa de completă, încât părea că amândoi bărbaţii nici nu respirau. În vreme ce Jake şi Daniel se măsurau din priviri, singurele semne de tulburare erau muşchii încordaţi ai lui Jake, mai ales cei ai maxilarului, şi felul în care Daniel frământa creionul între degete. Aceasta se rupse în cele din urmă, iar zgomotul produs îi scoase din transă.

— Toată lumea o iubeşte pe Jenny. Este o persoană pe care o îndrăgeşti cu uşurinţă. Declaraţia lui Jake îi dădu o portiţă de scăpare pentru mărturisirea pripită. O iubea pe Jenny. Acest lucru deja recunoscut pe faţă îl făcea să-şi simtă sufletul vibrând. O iubise din clipa în care o văzuse cum se dădea în leagăn în curtea din spate. Nevoie, dorinţă, pasiune. Aşa-şi numise sentimentele. Dar rămânea simplul şi minunatul fapt că o iubea… ca un bărbat o femeie, ca un prinţ o prinţesă, ca Adam pe Eva… o iubea destul de mult ca s-o lase să plece de lângă el.

— Da, este o persoană uşor de îndrăgit, rosti Daniel, dându-şi

seama în aceeaşi clipă că o trădase". Laşule, ticălosule". Autoincriminările trebuiau însă să mai aştepte; acum trebuia să-şi concentreze energia asupra acelui om puternic din faţa lui.

— Am sperat... Prea mândru ca să continue, Jake îşi plecă fruntea în vreme ce inima îi sângera pentru Jenny. La ce se aşteptase oare din partea unui bărbat inteligent, chipeş, viril? Daniel Sullivan niciodată nu-şi va declara interesul romantic pentru o femeie precum Jenny. Va alege pe cineva care să-i fie egală în toate privinţele, cineva care să-i poată dărui şi alţi copii. Jake îşi îndreptă umerii şi-l fixă iar cu privirea pe Daniel.

— Este ceva ce trebuie să ştii despre Jenny: atunci când iubeşte, o face cu toată inima. Nu pot să schimb felul în care simte ce simte pentru tine, însă o pot ajuta să uite. Sufletul lui Daniel păru deodată expus unor vânturi reci. O pierduse, o pierduse pentru că nu avusese nici curajul şi nici înţelepciunea de a declara sus şi tare că femeia aceea specială era a lui.

— Sarah şi cu mine o vom lua într-o călătorie mai lungă... îi place foarte mult să călătorească. Jake nu avea nevoie să spună mai mult. Ochii lui spuneau totul". *Dacă nu o iubeşti pe fiica mea destul ca s-o vrei lângă tine şi să lupţi pentru ea*, *atunci stai deoparte*". Jake se ridică. Întrevederea se terminase. Nu-şi mai strânseră mâinile, de abia dacă se salutară, şi nu se despărţeau cu duşmani, doar ca doi oameni ce aveau un ţel comun – s-o protejeze cât mai bine pe Jenny.

Daniel rămase singur lângă fereastră, privind în gol în întuneric în vreme ce sufletul lui jelea pierderea femeii care-l învăţase cum să guste razele de soare.

CAPITOLUL 7

Tortul nu ieşea tocmai aşa cum ar fi vrut Megan. Se încruntă spre cartea de bucate şi apoi şi spre fratele ei. Totul poate c-ar fi ieşit bine dacă nu l-ar fi lăsat pe el să pună ouăle.

— Şi eu de unde era să ştiu că trebuie mai întâi scoase din coajă? se supără el.

Dacă ar fi fost sigură că nu avea să plângă, atunci l-ar fi aruncat afară din bucătărie şi ar fi făcut tortul de una singură.

— În afară de asta, ar fi trebuit s-o întrebi pe doamna Williams, adăugă Patrick bosumflat.

— Doamna Williams e guvernantă, nu bucătăreasă, în afară de asta, vreau să fie o surpriză pentru tati.

— Dar de ce e trist?

— Pentru că oamenii mari sunt deseori trişti, prostule. Acum mai taci din gură ca să pot să mă gândesc. Îşi dorea să fi ştiut cum stătea treaba cu fracţiile şi subdiviziunile kilogramului, dar nu crezuse că era nevoie de un geniu în matematică pentru a şti cât zahăr trebuia pus într-un tort. Probabil foarte mult.

— O să fie delicios, zise în cele din urmă zâmbind.

Scrisoarea deschisă zăcea pe măsuţa de lângă fotoliul lui Daniel. Nu trebuia s-o mai ia în mână ca s-o citească pentru că deja învăţase pe dinafară conţinutul ei.

„*Dragă Daniel*, *trebuie să plec într-o excursie*. *Nu-i o excursie cu autobuzul aşa cum plănuisem*, *dar cred c-o să fie drăguţ*. *Nu mă uita*. *Pentru totdeauna a ta*, *Jenny*". De parcă ar fi putut vreodată s-o uite. Îşi lăsă capul în mâini.

— Jenny, şopti disperat. Jenny!

— Surpriză!

Cei doi copii ai lui stăteau în pragul uşii, arătând ca doi bravi supravieţuitori dintr-un război purtat în bucătărie. Feţele, mâinile şi partea din faţă a hainelor erau decorate cu ciocolată, iar din hainele lor ieşea permanent, ca un fum, un nor imens de făină. Între ei se afla o creaţie culinară ceva mai ciudată.

— Ţi-am făcut un tort de ziua ta, tati, îi zise Megan. Daniel fu cât pe ce să spună că nu era ziua lui, dar, văzându-le chipurile încântate, se opri la vreme.

— Este grozav, Megan… Patrick. Hai să vedem ce avem aici.

Zâmbind cu gurile până la urechi, veniră spre el, lăsând în urmă o dâră albă pe covor. Chestia aceea pe care ei o numeau tort era ceva din aluat nu tocmai făcut, prins cu scobitori multe şi ceva ciocolată topită. Alte bucăţi de ciocolată fleşcăită făceau pete grase pe platou şi în vârful prăjiturii. Litera „D" era formată din nişte căpşuni nespălate, care mai aveau cozi şi frunze, iar dedesubt era închipuită o faţă veselă din bomboane mici şi colorate. În jurul feţei erau înfipte şase lumânări groase luate de la candelabrul din sufragerie.

Daniel era recunoscător pentru că nu se hotărâseră să aprindă şi lumânările.

— Aha. Mi se face foame numai când mă uit la el. Fără să mai tină seama de cât erau de murdari, Daniel puse platoul pe masă şi îi strânse pe amândoi în braţe. Sunt tare mândru de voi.

— Pe bune? întrebă Megan. Juri să mori dacă nu spui adevărul?

— Pe bune. Jur să mor dacă nu spun adevărul. Îi lăsară pe obraji urme lipicioase de ciocdată, înainte ca el să apuce să-i elibereze din îmbrăţişare.

— Ce ziceţi, mergem în bucătărie ca să mâncăm acolo minunea asta de tort?

Ei o luară înaintea lui, lăsând în urmă norişori de făină. Pentru câteva momente binecuvântate uitase de scrisoarea de lângă fotoliu.

Jenny ştia că era o prostie să mai stea să se uite pe geam. Daniel nu avea să vină. Dar, oh, cât de mult spera s-o facă. Strângând draperia cu o mână şi sprijinindu-şi obrazul de geamul călduţ, şi-l imagina pe Daniel venind spre ea pe un cal alb, precum un cavaler în armură strălucitoare, gata s-o salveze.

Oftând, lăsă draperia să cadă la loc. Ce prostuţă era. Voia să fie salvată înainte de a se urca într-un avion particular alături de familia care o iubea.

Câtă nerecunoştinţa din partea ei. Valiza îi era deschisă pe pat. Luă o bluză roz de pe umeraşul ei şi o împături cu grijă. Apoi se îndreptă încet spre valiza de pe pat.

— Eşti pe terminate, Jenny? îi strigă Gwendolyn de pe hol.

— Nu chiar. De abia dacă se putea spune că începuse.

— Plecăm spre casa părinţilor tăi imediat ce termini cu împachetatul.

Jenny se întrebă dacă avea să poată suporta următoarele două săptămâni.

Poate că, dacă rezista două săptămâni, Daniel avea să vină la ea în cele din urmă. Sau poate că era mai bine dacă nu pleca. Scoase din valiză bluza cea roz, o despături şi o puse iar pe umeraş, în dulap. Se săturase să tot poarte roz.

În faţa geamului se auzea o mierlă cântând. Jenny îşi târa piciorul stâng mai mult decât de obicei, mai ales acum, când se îndrepta iar spre geam cu inima îndoită.

Daniel avea scrisoarea lui Jenny în buzunarul de la haină. Exact când se aştepta mai puţin, cuvinte din ea îi apăreau în minte, alungând orice alt gând sau altă preocupare”. *Trebuie să plec… Nu mă uita*”.

— Daniel? Glasul secretarei îl readuse cu picioarele pe pământ şi cu mintea la problema care-i zăcea în faţă. Dictarea.

— Helen, unde am rămas?

— *„O să vin în Carolina de Nord…”*

— Aha, da, răspunse Daniel lăsându-se pe spate în scaun… *” pentru marea deschidere…”* Avea să fie o petrecere. Şi cât de mult îi plăceau lui Jenny petrecerile. Helen, hai mai bine să luăm o pauză.

— Dar scrisoarea…

— Poate să mai aştepte. Helen îşi strânse caietul de stenograme şi creionul şi se ridică.

— Daniel, te simţi bine? în ultima vreme parcă n-ai fost în apele tale. Poate că n-ar strica să-ţi iei o mică vaicanţă.

— Mă simt bine, Helen. Doar ceva mai obosit, asta-i tot. După ce uşa se închise în urma ei, scoase din buzunar scrisoarea ca s-o citească din nou. Jenny pleca. Avea să alerge după razele de soare fără el, va vedea răsărituri, apusuri şi stele, toate fără el. Un sentiment cumplit de pierdere îl copleşi deodată.

Mişcându-se ca un bătrân, Daniel luă calendarul de pe birou şi îşi verifică notiţele. Extinderea pe Coasta de Est era completă. Se plănuise deja şi gala de deschidere. Deja făcuse cercetări în Vestul Mijlociu ca să-şi deschidă magazine şi acolo. Reuşise peste aşteptări, peste tot ceea ce visase. Şi atunci de ce simţea acel pustiu interior? Jenny. Mereu Jenny.

Daniel închise ochii şi-şi apăsă pleoapele cu degetele, de parcă aşa ar fi putut să şi-o alunge din minte. Dar, chiar dacă ea îi părăsea mintea, oricum îi rămăsese în inimă. Imposibil, îşi spusese atunci când realizase că o iubea. Şi cu toate astea, până s-o întâlnească, „imposibil” nici măcar nu exista în vocabularul său. Toată viaţa trecuse peste convenienţe şi alte absurdităţi de acest fel, făcuse inimaginabilul ca şi imposibilul, după criteriile celorlalţi. Cum de putuse alunga gândul de a o iubi pe Jenny în toate felurile posibile când nici măcar nu cunoştea, toate faptele? Imediat îi reveni speranţa şi aproape chiui de bucurie.

O sună pe Helen să revină la el în birou. Înainte ca ea să apuce să se aşeze bine, el deja dicta continuarea scrisorii pentru Carolina de Nord.

— Ia să vedem… unde rămăsesem?… deci *„pentru marea deschidere de pe 15 iulie. Secretara mea va suna după ce se vor termina aranjamentele pentru călătorie. Cu mult respect şi salutări”*. Daniel se învârtea acum prin birou, înfierbântat din cauza unui nou ţel. După ce termini cu scrisoarea îmi anulezi toate întâlnirile programate pe ziua de azi. Avem ceva cercetări de făcut.

Le trebui exact o oră ca să afle ce dorea Daniel să ştie. Atunci când plecă de la birou, fluiera vesel.

Doctorul Wayne Dodge de regulă nu stabilea întâlniri cu necunoscuţi fără să fi avut dinainte o programare la el, dar fusese sincer intrigat de omul acela şi de cererea lui. Îşi împinse ochelarii în sus pe nas ca să-l poată vedea mai bine. Avea o siluetă frumoasă. Era mai mult decât chipeş. I se vedea caracterul pe faţă.

Wayne Dodge mereu se mândrise cu faptul că era destul să vadă pe cineva ca să-şi dea seama dacă avea sau nu caracter.

— Deci, domnule Sullivan… vreţi să ştiţi cât mai cât mai multe despre Jenny Love-Townsend?

— Nu mă aştept să-mi furnizaţi informaţii confidenţiale din fişa ei medicală, nu vreau decât să ştiu ce anume poate să facă şi ce nu.

— Şi cam care ar fi natura acestui interes? Iată că venise. Marea întrebare. Când Jake îl întrebase, Daniel se eschivase şi fusese echivoc, însă de acum n-o va mai trăda pe Jenny niciodată.

— O iubesc, doctore Dodge, dar aşa cum a arătat şi tatăl ei, şi alţi oameni au aceleaşi sentimente faţă de ea. Numai că eu m-am îndrăgostit de ea. Wayne Dodge se văzu nevoit să-şi scoată ochelarii de-a binelea pentru a-şi şterge ochii umezi.

Atunci când îi puse la loc, zâmbea.

— Jenny Love-Townsend a fost pacienta mea de când a împlinit patru ani. Nu-ţi spun decât un singur lucru; are o inteligenţă strălucită. Procesează informaţiile perfect. Înţelege absolut orice. Daniel se lăsă pe spate în scaun. Deci Jenny înţelesese. Aşa inocentă cum era avea dorinţele şi visurile unei femei normale.

— Problema cu Jenny este că, pe undeva, există un scurtcircuit. Calea de intrare a informaţiilor e ireproşabilă, neatinsă; imperfecţiunea zace la ieşire. Nu suferă de sindromul Down aşa cum îl ştii; din cauza asta şi înfăţişarea ei te poate amăgi fără discuţie. Nici măcar nu am reuşit să aflăm de ce este, specială. Şi, numai Dumnezeu ştie că Jake Townsend a dus-o la cei mai mari specialişti din lume.

— Ar putea să-şi ia carnetul de conducere?

— Absolut. Wayne Dodge începu să râdă. Dar numai peste cadavrul lui Jake Townsend.

— Este neobişnuit de protector cu ea.

— Diplomatic spus. Wayne Dodge îşi scoase iar ochelarii şi se apucă să-i şteargă.

Acum vorbesc ca un prieten a familiei. După ce Jake s-a căsătorit cu Sarah, i-a dăruit lui Jenny orice avantaj care se putea cumpăra cu bani, cele mai bune şcoli, cei mai buni doctori. A dus-o peste tot… la balet, simfonii, teatru, New York.

Paris. Dintotdeauna a avut acest uimitor talent artistic. Jake a avut grijă ca ea să studieze cu cei mai buni artişti ai lumii. Toţi supravegheaţi cu cea mai mare grijă, desigur.

— Gwendolyn?

— Da. Fusese ani de zile asistenta lui Jake. Când Jenny a împlinit şaisprezece ani, singura datorie a lui Gwondolyn a fost s-o protejeze şi s-o apere.

— Un fel de dădacă de modă veche.

— Din nou, bine spus, rosti râzând doctorul Dodge. Trebuie mai întâi să înţelegi trecutul lui Jake ca să pricepi de ce este aşa de protector faţă de Jenny şi de ce n-a vrut s-o lase să conducă maşina… Vezi tu, prima lui soţie împreună cu fetiţa au fost omorâte într-un accident de maşină. El s-a învinovăţit enorm din cauză că el fusese atunci la volan.

— M-aţi ajutat foarte mult, doctore; m-aţi făcut un om fericit.

— Dacă eşti făcut din genul de aluat pe care-l cred eur tu o vei face pe Jenny o femeie foarte, foarte fericită. Dar te previn, nu te aştepta ca viaţa alături de o femeie specială să fie una uşoară.

— Nimic din ceea ce merită cu adevărat atenţia nu se păstrează cu uşurinţă.

Daniel se duse glonţ la prima cabină telefonică de afară. Deja irosise prea multă vreme. Era aşa de surescitat, încât de două ori scăpă pe jos cartea de telefoane, înainte să găsească numărul lui Jenny. Apoi băgă fisa şi formă.

Telefonul prinse să sune… să sune… să sune…

— Naiba să te ia, murmură Gwendolyn auzind telefonul sunând iarăşi. Probabil cineva care dorea să-şi facă portretul. Dacă răspundea, probabil că n-aveau să mai ajungă niciodată până la Jake şi Sarah. Urcă scările pufăind ca un dragon.

— Jenny… scumpo. Băgă capul pe uşa de la dormitorul ei. Jenny stătea şi privea pe geam, iar valiza era numai pe jumătate făcută. Dacă vrei, te ajut eu să-ţi faci bagajul.

— Nu, mulţumesc. La parter, telefonul continua să sune. Ei bine, n-avea decât.

Se opri atunci când Gwendolyn prinse să coboare iar scările, ca apoi să înceapă iar. Indiferent cine era, nu renunţa aşa de uşor. Vru să treacă pe lângă aparat fără să-i dea atenţie ca să-şi vadă mai departe de prepararea ceaiului. O cană cu ceai.

De asta avea acum nevoie, însă un impuls nebunesc o făcu să ridice receptorul.

— Alo?

— Gwendolyn… Daniel Sullivan te deranjează. Asta nu era bine deloc. Gwendolyn se prăbuşi pe scaunul Queen Anne de lângă măsuţa telefonului.

— Slavă Domnului că n-aţi plecat, oftă el. Sau poate că era bine. Gwendolyn îşi apăsă o mână pe inimă. Mai bine i-ar spune lui Jake că nu mai poatesă facă treaba cum trebuia; se va retrage liniştită în căminul de pensionari din Florida, aşa cum visase.

— Jenny e pe acolo?

— Dar ce treabă ai tu cu ea?

— Dacă e acolo, atunci vreau să vin s-o văd…

— Tocmai ne pregătim să plecăm. Mai bine îi transmit un mesaj.

— Ceea ce am eu să-i spun este prea important ca să-i fie transmis la mâna a doua sau prin telefon. Gwendolyn nu mai ştia ce să facă. Dacă-l refuza acum, putea distruge singura şansă a lui Jenny la un viitor pe care alte femei îl acceptau ca fiind absolut firesc. Dacă-i permitea şi nu ieşea bine, Jenny avea să fie complet distrusă.

— N-o lăsa să plece, continuă Daniel. Decizia îi fusese luată din mâini. Mai eşti la telefon, Gwendolyn?

— Da, sunt tot aici.

— Ajung acolo cam într-un sfert de ceas. Te rog, ţine-o pe loc până atunci…

Gwendolyn?

— Vreau să cred că totul va merge bine.

— O să fac în aşa fel încât o să meargă bine.

— Ar trebui ceva… Gwendolyn o revăzu pe Jenny copilă, cum se urca la ea în poală cu cartea de poveşti zdrenţuită şi murdară de ciocolată. Numai că pe ea nu poveştile în sine o încântas. eră, ci pozele. Arăta spre poza favorită arătând apoi spre sine plină de încântare şi zicând: „*Prinţul*. *Prinţul meu*”. Gwendolyn îi spuse ce anume dorea. După ce închise rămase să se roage ca Daniel să fie cu adevărat prinţul lui Jenny.

Îşi puse în valiză carnetul de schiţe şi creioanele. Aproape că terminase cu bagajul. Jenny se duse încă o dată la fereastră. Degeaba. Gwendolyn doar o avertizase să aibă grijă să facă diferenţa între vis şi realitate.

Toată lumea îi spusese acelaşi lucru. Lăsă draperia să cadă la loc şi tocmai voia să plece de la geam. Atunci însă văzu calul, tocmai un cal alb, venind tacticos pe stradă. Încântată, Jenny se grăbi să deschidă fereastra şi să se sprijine cu coatele de pervaz. Călăreţul era îmbrăcat într-un fel de costum, cu cizme negre şi strălucitoare şi o capă tivită cu purpuriu. Trebuia să fie vreun fel de paradă prin apropiere. Dar de ce nu auzea niciun fel de muzică?

Calul o pornise acum la galop, iar copitele îi tropăiau pe pavaj. Călăreţul făcu o figură nemaipomenită atunci când se ridică în şa şi îşi scoase pălăria ca s-o fluture în direcţia ei. Era o pălărie cu boruri largi, iar pana lungă era de un roşu strălucitor.

— Jenny? Călăreţul îi cunoştea până şi numele. Jenny! strigă el din nou.

Mâna lui Jenny zbură spre piept. Nu era posibil. Cal şi călăreţ se apropiară, destul de mult pentru a fi văzuţi bine. Era Daniel, cu părul lui negru, cu ochii aprinşi şi cu buzele întinse într-un zâmbet. Daniel, eroul ei. Daniel, prinţul ei.

— Sunt aici, strigă şi ea, aplecându-se peste pervaz şi făcându-i cu mâna.

El îşi opri calul chiar sub fereastra la care se afla. Pălăria o ţinea într-o mână, iar în cealaltă avea un buchet de flori sălbatice, ca acelea pe care le văzuseră atunci când plecaseră cu maşina lui la picnic, când alergaseră după razele de soare şi când fusese sărutată prima dată.

— Ştiu că eşti acolo, dulcea mea Jenny. De aceea am şi venit. Ridică buchetul.

Aducând daruri, mai zise el.

— Cobor imediat, rosti Jenny. O luă la fugă pe scări, împiedicându-se, gemând şi strigând fericită: Gwendolyn! Gwendolyn. Este aici! A venit pentru mine!

Gwnedolyn trăgea cu ochiul pe fereastră şi deja îl văzuse pe Daniel călare pe calul cel alb.

— Toţi sfinţii să fie lăudaţi, murmură fericită. Uşa din faţă se trânti în spatele lui Jenny, iar ea se trezi la marginea verandei, cu braţele larg deschise.

Daniel se aplecă în şa, o ridică şi-o aşeză în faţa lui, încercuind-o cu braţele. Şi o sărută, o sărută fără să i se mai ceară, în grădina din faţă, la lumina zilei ca toţi vecinii să vadă. În clipa aceea Jenny crezu cu tărie în miracole.

— Te iubesc, Jenny. Îi prinse faţa cu amândouă mâinile. Mă auzi, Jenny? Te iubesc cu toată inima şi cu tot sufletul meu. Te iubesc în felul în care un bărbat iubeşte o femeie şi, dacă mă laşi, aş vrea să-mi arăt dragostea. Jenny tremura toată pe dinăuntru, dar îşi ţinu ochii deschişi, privindu-l pe Daniel. De acum înainte nu se va mai teme să privească un miracol în faţă.

— Vreau să merg să mănânc cu tine la cele mai bune restaurante şi să dansez cu tine prin localuri. Vreau să mergem la filme şi la teatru şi la patinaj şi la bowling şi prin parcuri. Aş vrea să te curtez dacă eşti de acord… Spune da, Jenny.

— Da. Of, Daniel… da, da, da!

Lasă-le mai bine pe celelalte femei să alerge fără să se împiedice şi să cadă. Mai bine să fie ele frumoasele balurilor, vestite pentru spiritul şi isteţimea lor şi pentru sofisticarea îmbrăcăminţii. Jenny îl avea pe Daniel, iar acum ştia ce însemna să fie specială.

CAPITOLUL 8

Daniel redescoperi plăcerile simple ale vieţii – plimbarea pe străzi cu Jenny, ţinându-se de mână şi mâncând îngheţată la cornet; şoptitul în fundul sălii de cinema atunci când filmul era prost, şi asta era amuzant; extazul în balansoarul de pe veranda din faţă, cu Megan şi Patrick lângă ei, cântând cântece inventate pe loc, cu cuvinte care mai de care mai trăsnite. Redescoperea farmecul.

Jenny descoperi că-şi dorea independenţa.

— Gwendolyn, am un plan. Erau amândouă în bucătărie, la o cafea de dimineaţă. Lui Gwendolyn îi fu de ajuns să vadă felul în care Jenny îşi scosese bărbia în afară. Era clar că planul lui Jenny avea să le bage pe amândouă în bucluc.

— Oare chiar vreau să-l aud?

— Sigur că vrei. Mai ales că şi tu faci parte din el.

— De asta mi-a fost teamă. Gwendolyn se fortifică cu o sorbitură bună de cafea.

Bănuia că urma să aibă nevoie de un stimulent. Deci… ai de gând să-mi spui, sau nu?

— Tu eşti prietena mea, Gwendolyn. Cea mai bună prietenă din

lume. Gwendolyn îşi dădu seama că era terminată. Când Jenny avea licărul acela în priviri şi zâmbetul frumos pe chipul îmbujorat, nimeni nu-i mai putea refuza absolut nimic.

— Mita nu ţine la mine, cred că ţi-ai dat seama deja, nu?

— Ştiu foarte bine. La fel şi Daniel. Gwendolyn pufni. Daniel Sullivan nu ţinea cont de aşa ceva. Aproape de fiecare dată când le intra pe uşă, avea braţele pline de cadouri. În plus, toate dulciurile alea deja o îngrăşaseră de ajunsese să arate ca o scroafă, neapărat trebuia să-i spună să înceteze, cât de curând. Poate. Dacă reuşea să găsească o cale potrivită prin care s-o facă, fără să-i rănească sentimentele, fără să-l jignească. În plus de asta, îi plăcuse foarte mult parfumul acela franţuzesc. Şi brăţara de aur pe care i-o dăruise. Şi ligheanul acela special pentru picioare. Mai ales ligheanul.

— Spun de pe acum că n-o să-mi placă ce-o să aud, rosti.

Jenny râse, după care merse până la fereastră ca să privească la maşina lui Gwendolyn care fusese reparată şi vopsită. Într-o bună zi o să-şi cumpere şi ea o maşină. Dar să facă primul pas şi după aceea n-avea decât să viseze. Se întoarse ca s-o înfrunte pe Gwendolyn.

— Am de gând să-mi iau permisul de conducere şi tu o să mă ajuţi.

— În cazul ăsta, sper ca toţi sfinţii să ne apere.

Gwendolyn avea pe cap pălăria ei Panamá atunci când merse să-l ia la întrebări pe tânărul care fusese de acord s-o înveţe pe Jenny să conducă.

— Eşti în stare să păstrezi un secret?

— Da, doamnă. Pot face orice vreţi să-mi cereţi. Cel mai mare dintre nouă fraţi, Jay Potter era gata să muncească cinstit ca să câştige destui bani ca să termine colegiul şi apoi ca să scape de sărăcie.

— Asta o să fie o mare surpriză pentru câţiva cunoscuţi. Daniel primul şi Jake după aceea. Avea să explodeze ca o bombă, dar după aceea supărarea avea să-i treacă.

Şi, dacă treaba nu iese, nu vreau să-i aud pe ceilalţi oameni şuşotind pe la colţuri că Jenny a eşuat. Este extrem de isteaţă, în pofida nenorocirii ei, şi nu vreau ca tu s-o faci cumva să se simtă cu ceva diferită de tine. Gwendolyn îi aruncă o căutătură aspră. Ne-am înţeles?

— Oh, da, doamnă, sigur.

— În regulă. Deci, când începem?

— Ce-aţi zice dacă am începe de mâine?

Se foloseau de drumurile lăturalnice, de ţară, de teamă de a nu fi descoperiţi.

Fermierii de pe tractoare, care-şi lucrau pământul roşcat, se obişnuiseră în scurtă vreme cu băiatul lung şi deşirat, matroana cu pălăria aceea caraghioasă şi fata cea graţioasă cu părul strâns cu o panglică cu fundă strâmbă.

După trei săptămâni de antrenament intensiv, Jay şi Gwendolyn declarară de comun acord că Jenny se putea prezenta la examen. Jenny era speriată, dar nu avea de gând s-o arate. Tineri şi tinere, majoritatea dintre ei încă la liceu, erau aplecaţi asupra formularelor cu întrebări, strângând în mâini creioanele şi gândindu-se şi notând. Câtă încredere aveau în ei. Şi cât de nepăsători păreau să fie de faptul că puteau citi imediat întrebările ca să marcheze apoi răspunsul corect. Simţi o undă de invidie care trecu la fel de neaşteptat precum apăruse. Cum de putea tocmai ea, care avea aşa de multe lucruri pentru care să fie profund recunoscătoare, să simtă invidie pentru nişte oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea?

— Sunteţi gata, domnişoară Love-Townsend? Omul cu faţa blajină care-i vorbise, avea s-o ducă într-o cameră separată ca să facă cu ea testul oral.

— Sunt gata. De acum încolo nu-i mai era deloc teamă; ba mai mult, se simţea mândră. O făcuse şi pe asta. Făcuse ceea ce majoritatea oamenilor credeau că n-ar fi capabilă să facă.

Într-o noapte caldă şi înmiresmată de la finele lui iunie, Daniel tocmai se întorcea de la birou când văzu în curtea sa maşina lui Gwendolyn. Jenny! Se întâmplase ceva cu Jenny. Cu inima bătându-i cu putere în piept, alergă în casă, aşteptându-se la tot ce putea fi mai rău. Însă când intră, îi găsi pe Jenny, pe Megan şi pe Patrick, acoperiţi de făină, ciocolată şi zâmbete radioase. Cei doi copii se cocoţaseră pe scaune de-o parte şi de alta a lui Jenny, iar la mijloc, pe masă, se vedea un castron mare. Cu toţii erau plini de făină până peste coate.

— Surpriză! Chipul lui Jenny era numai un zâmbet. Am condus, Daniel, cu un carnet pe care l-am câştigat pe merit. Zâmbetul îi deveni viclean. După test.

— M-am îndrăgostit de o femeie şmecheră. Fără să ţină cont de făina de pe şorţul ei şi de cicolata care-i pătase obrazul, o strânse în braţe. Sunt tare mândru de tine, Jenny.

— Şi eu sunt tot şmecher, tati? îl trase Patrick de mânecă. Daniel

îl luă în braţe.

— Absolut… să stai aici şi să pregăteşti asemenea surprize pentru tati. Jenny scoase atunci o tavă cu prăjituri din cuptor. Ah, ce bine miroase!

— Tati. Patrick prinse faţa lui Daniel cu mânuţele murdare de făină. Îmi place de Jenny.

— Şi mie îmi place de ea, Patrick.

— Atunci poate să fie ea mămica noastră? În glas se simţea toată durerea inimii unui băieţel fără mamă. Megan se apropie şi ea de Daniel şi-i prinse talia cu braţele durdulii.

— Poate, tati? Nici el nu se mai gândise la altceva în ultima lună. S-o lase pe Jenny în fiecare seară în pragul uşii ei era o adevărată agonie. Să meargă fiecare la culcare în paturi separate, o tortură de neimaginat. Îşi tot spusese că era destul timp… timp ca să vorbească cu cei doi copii, destulă vreme ca să stea de vorbă şi cu Jenny. Curtea era un lucru, dar căsătoria era o altă mâncare de peşte. Ca s-o curteze pe Jenny fusese uşor, pentru că-i dăruise toate lucrurile care îi lipsiseră aşa de mult, o plimbare sub clar de lună în maşina deschisă, picnicuri leneşe lângă râu, îmbrăţişări dulci la umbra copacilor, flori şi flecuşteţe de bijuterii şi bomboane. Îşi putea arăta dragostea în o sută de feluri. Şi o făcuse.

Dar se părea că nu era destul. O ştiuse de la bun început că nu avea să fie destul.

Reuşise şi se descurcase de minune curtând o femeie specială. Dar era destul de înţelept ca să se descurce într-o căsnicie cu o astfel de femeie?

Tăcerea din bucătărie era totală. Jenny îl privea cu ochi albaştri măriţi, cu gura uşor rotunjită, în obraji îi apăruse o roşeaţă uşoară şi mâna şi-o ridicase la piept, în dreptul inimii. Ochii lui nu o scăpară din vedere nici măcar o clipă în vreme ce-şi strângea copiii în braţe. Atât de mult conta răspunsul lui; atâtea vieţi depindeau de el.

— Jenny, se pare că puştii mei mi-au luat-o înainte. Am vrut să-ţi cer mâna undeva unde să fie lumânări aprinse şi muzică plăcută şi mulţi trandafiri. Am vrut să te duc într-un loc special ca să-ţi dau un inel încă şi mai special. Pe chipul ei strălucea atâta dragoste şi fericire încât ar fi vrut să meargă s-o ia în braţe. Dar nu era momentul potrivit. Jenny trebuia să aibă răgazul necesar ca să decidă.

Rămaseră în continuare nemişcaţi şi tăcuţi, până când Daniel

hotărî să-i dea o mână de ajutor.

— Cu toţii te iubim foarte mult, Jenny, şi am vrea să faci parte oficial din familia noastră. Dar de asemenea ştim că mariajul înseamnă o foarte mare responsabilitate, şi, dacă preferi mai degrabă să rămâi numai prietena noastră, înţelegem, în orice caz, noi te vrem în viaţa noastră.

— Daniel… Nu am nevoie de trandafiri, lumânări sau muzică. Nu am nevoie de un loc special şi un inel special. Din cauza furtunii emoţionale stârnite în sufletul ei, vorbea acum cu şi mai mare dificultate. Dar aş fi onorată să fac parte din această familie. Încet, se apropie de ei, cu graţia şi demnitatea care o caracterizau.

Şi, pentru că putea vedea cu inima, le văzu teama cea mare şi nevoia încă şi mai acută şi îmbrăţişa mai întâi copiii. Îl luă pe Patrick din braţele lui Daniel şi se lăsă cu el în jos pentru a o putea strânge şi pe Megan la piept.

— Voi sunteţi visul meu devenit realitate… copiii inimii mele. Uşor îşi lipi palmele peste piepturile lor ca apoi să le lipească peste pieptul ei. O să am grijă de voi şi o să vă iubesc mereu, pentru totdeauna.

„*Tu visezi*?" îl întrebase ea la început, iar lui îi fusese ruşine să-i spună că nu. Lăsându-se în genunchi, Daniel o strânse pe Jenny şi pe copii într-o îmbrăţişare de urs. Ea reuşise să-i aducă visele înapoi. Dragostea se învârtea prin el ca un râu înspumat, plin de putere, strălucire şi promisiuni, şi jură să nu-i dezamăgească niciodată. Niciodată.

Când Jenny se trezi a doua zi dimineaţă, pe aleea ei se afla un *Thunderbird* decapotabil. Şi în jurul lui era o enormă panglică roşie cu o fundă elaborată lângă portiera şoferului. Îşi aruncă pe ea halatul şi se grăbi să iasă pe verandă.

Daniel şi Gwendolyn erau aşezaţi pe două balansoare, beau cafea şi zâmbeau ca două pisici din Cheshire. Iar pe capul lui Gwendolyn se afla pălăria Panamá originală, cea pe care jurase că nu o va purta niciodată.

— Am crezut că n-o să te mai trezeşti, îi zise Gwendolyn. Bărbatul ăsta al tău a venit iarăşi plin de cadouri. Îşi bătu cu palma pălăria din cap. De ani de zile mi-am dorit aşa ceva… pentru că mă voi duce în Florida. Nu ştiu cum de a ştiut Daniel. Jenny însă ştia. Doar ea-i spusese.

— Pentru că e un vrăjitor, rosti Jenny, zâmbind spre Daniel. El îi făcu cu ochiul.

Secrete. Îi plăcea la nebunie să aibă secrete cu Daniel. Zi-mi şi mie de ce maşina ta are acum o fundă, Daniel?

— Pentru că nu e maşina mea… e a ta. Gwendolyn era aşa de surescitată încât nu mai avea stare.

— Este un cadou de logodnă, Jenny, şi ia ghici ce altceva ţi-a mai adus? Daniel şi Jenny izbucniră amândoi în râs. Ei bine, dacă sunt aşa de amuzantă, mai bine mă fac comic şi devin bogată, decât să pierd vremea în scaunul ăsta ca o babă, alături de voi doi.

— Nu ştiu dacă eu şi Daniel o să ne pricepem prea bine la comedie, Gwendolyn.

— Aha. Dar cine v-a invitat să veniţi?

— Dacă te duci tu, va trebui să mergem şi noi cu tine, îi zise Daniel foarte serios. Nu putem trăi fără tine.

— Aiurea! Gwendolyn se strâmbă, deşi chipul i se îmbujorase de plăcere. Ai de gând să stai aici ziua întreagă şi să o linguşeşti, sau îi arăţi o dată inelul ăla?

Daniel zâmbi. I se părea că el şi cu Jenny erau destinaţi să-şi împărtăşească toate momentele intime cu altcineva. Dar nu-l deranja. De fapt, chiar îi plăcea. Vara petrecută cu Jenny îl învăţase că plăcerea cea mai mare dintre toate era să împărtăşeşti viaţa cu cei dragi din jur. Băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o cutiuţă de catifea roşie. Era aşa de veche încât colţurile se teşiseră şi se roseseră. Ridică încet capacul şi descoperi inelul filigranat din interior. Aurul vechi avea un luciu rozaliu, şi, printre inimile delicate filigranate erau diamante, rubine şi perle.

— Un inel special pentru o femeie specială. Puse inelul în degetul lui Jenny. Se potrivea perfect, i-a aparţinut bunicii mele, Molly Sullivan. Ea ar fi fost de acord cu tine, Jenny. Te-ar fi iubit din toată inima.

— Este cel mai frumos inel din lume. O să-l preţuiesc şi o să am mare grijă de el, întotdeauna.

— Cred c-o să încep să plâng, rosti Gwendolyn cu ochii deja în lacrimi.

— E mai mult decât un inel, Jenny; este simbolul dragostei noastre. Vreau ca toată lumea să ştie că te-am ales pe tine.

Întreprinzător milionar se însoară cu o femeie cu sindromul

Down. Titlurile, din ziare parcă urlau la Daniel. Aruncă ziarul pe pat şi privi la articolul din paginile de scandal.

Daniel Sullivan, un milionar ajuns prin forte proprii, se pare că s-a hotărât să se însoare cu o bine cunoscută artistă care suferă de sindromul Down. Jenny Love-Townsend este o persoană apreciată, o vedetă în domeniul său. Artist portretist al regilor şi preşedinţilor, i-a atras atenţia lui Sullivan această vară, în vreme ce făcea portretul copiilor săi. Sullivan şi logodnica sa se află la Raleigh săptămâna aceasta pentru gala de deschidere a unui nou magazin Sullivan.

Reporterul îşi făcuse bine temele. Exista o fotografie recentă a lui Jenny, făcută atunci când fusese inivtată la Casa Albă, şi una cu el, când se pregătea să urce într-o limuzină, în Alexandria, Virginia, unde se dusese în vizită la tatăl său.

Daniel rupse pagina din faţă a ziarului şi-o aruncă la coş. Nu voia ca ceva să-i distrugă weekend-ul lui Jenny. Era prima lor ieşire împreună, departe de Florence, departe de oamenii care o priviseră pe Jenny cum crescuse şi dare erau atât de mândri de progresele ei. Oameni buni şi dragi care o făcuseră să se simtă iubită şi ocrotită. Îşi încheie şi ultimul nasture de la cămaşa de seară. Nu era încă prea târziu ca să anuleze totul, îl putea suna pe Ed Cranston, directorul noului magazin, ca să-i îndruge vreo scuză idioată. El şi cu Jenny puteau pleca de acolo înainte să se apuce cineva să-i pună întrebări legate de articolul apărut în ziar.

În uşa de comunicare dintre camerele lor se auzi o bătaie uşoară.

— Daniel… pot să intru?

Deşi uşa nu fusese încuiată, o deschise chiar el pentru ea. Cum o văzu simţi cum i se tăia răsuflarea. N-o mai văzuse pe Jenny în altceva decât în rochii uşoare sau cămăşi de lucru şi blugi vechi şi uzaţi. Acum. Însă se îmbrăcase cu o rochie de seară aproape mulată pe corp, de aceeaşi nuanţă de albastru ca şi ochii ei.

— Mă simt de-a dreptul ameţit, Jenny.

— Şi eu la fel. Atinse delicat nasturii de onix ai cămăşii. Arăţi ca un prinţ. Îi zâmbi aproape cu timiditate. Prinţul meu. Chiar dacă avea să ajungă să trăiască până la o sută de ani, niciodată nu avea să înceteze să-i fie recunoscător pentru ceea ce-i dăruise: îl făcuse să se simtă şi să fie eroul ei.

— Iar tu eşti prinţesa mea.

— Adevărat?

— Adevărat.

— Sunt puţin nervoasă. O strânse în braţe, lipind-o de pieptul lui.

— Să ştii că nu e nevoie să mergem, îi şopti în păr. Nu trebuie decât să-mi sun pilotul şi în câteva ore suntem înapoi acasă.

— Şi să lipsim de la petrecere?

— Da. Cine are nevoie de petrecere atunci când te are pe tine? Ziarul rupt îl acuza parcă chiar şi din coşul de gunoi.

— Asta ar fi prima mea petrecere cu tine, Daniel. Îşi strecură mâna pe sub braţul lui şi-i zâmbi. Vreau să fiu imeţită. Se încruntă uşor. Ameţită, am vrut să spun, se scuză imediat, zâmbind". *Jenny*, *scumpa mea Jenny*". Prima persoană care avea să facă vreo remarcă nepotrivită despre ea urma să fie făcută bucăţele.

— Atunci stai să-mi iau şi haina, îi răspunse el.

Salonul în care se ţinea recepţia era de-a dreptul enorm, plin de oameni îmbrăcaţi de gală.

— Uite, Daniel. Cred c-au cules toate florile din Carolina de Nord.

— Aşa se pare. Avea un braţ petrecut pe după talia ei, şi intenţiona să-l păstreze acolo. Stai aproape de mine… Nu vreau să te pierzi pe aici.

— N-ai fi în stare să mă pierzi. Ed Cranston îi văzu şi le ieşi înainte împreună cu o femeie pe care o prezentă drept soţia lui. Amândoi o priviră curioşi pe Jenny, dar niciunul nu făcu nicio remarcă privitoare la articolul din ziar sau despre logodnă. Până acum toate bune, cugetă Daniel întunecat la faţă. Intenţiona să facă repede un tur, să strângă câteva mâini şi apoi s-o scoată pe Jenny de acolo.

Un alt grup de oameni care-i spionase se apropie pentru o şuetă scurtă. Şi, deşi o parte din ei erau la modul sincer curioşi şi nu încercară s-o ascundă, erau în schimb cordiali.

— Ce petrecere frumoasă, rosti Jenny după plecarea lor. Din păcate, nu sunt obişnuită să merg cu pantofi cu tocuri aşa de înalte. Vrei să-mi aduci ceva rece de băut cât mă odihnesc o clipă în scaunul ăsta? Cum ar fi putut s-o refuze? în vreme ce înainta cu greu prin înghesuială, mai arunca din când în când o privire spre Jenny. Ea îi zâmbi la un moment dat şi-i făcu semn cu mâna.

Chiar în clipa în care reuşi să ajungă la masa pe care fusese

aşezat bufetul, văzu un cuplu apropiindu-se de Jenny. Ea le zâmbi cu căldură iar ei îi răspunseră aidoma. După care se puseră pe vorbit. Însă agitaţia lui Jenny dispăru într-o clipă şi culoarea începu să-i piară din obraji. Daniel ar fi vrut să-i împingă deoparte pe toţi cei care-i stăteau în cale, s-o înhaţe pe Jenny şi să fugă de acolo.

Un ţipăt tăcut de teamă urcă în pieptul lui Daniel. Neajutorat, nu putea face altceva decât să privească din cealaltă parte a încăperii.

— Când am citit ziarul azi-dimineaţă, am fost teribil de emoţionaţi. Femeia al cărei nume nu şi-l mai putea aminti stătea prea aproape de ea. Parfumul ei puternic deja o îngreţoşase. I-am spus lui George: „*George, o s-o întâlnim pe femeia aceea handicapată care pictează*".

— Da, aşa e, pictez. George era aplecat asupra ei, studiind-o de parcă ar fi fost un peşte într-un acvariu. Jenny cerceta mulţimea de oameni după Daniel. Oare pe unde era?

— Şi închipuie-ţi, se mărită tocmai cu un milionar, continuă femeia.

— Bănuiesc că gusturile nu se discută, o scăpă George.

— Taci, George. Dacă lor le convine, mie n-are de ce să nu-mi convină. O lovi uşor pe Jenny peste braţ. Nu-i aşa, scumpo? Vreau să zic, Doamne, câte femei retardate ajung să se mărite cu milionari? Ceva tot ştii tu că faci bine, dragă.

Camera prinse să se învârtă. Jenny se prinse cu mâinile de marginile scaunului.

Nu va face niciun fel de scenă. Nu-l va face pe Daniel de râs în felul ăsta. Aşa cum nu se va face nici ea de râs. Se ridică încet şi fu mulţumită să observe că era cu cel puţin cinci centimetri mai înaltă decât cealaltă femeie.

— Vreţi să mă scuzaţi acum?

— Desigur, scumpo. Femeia o lovi iar peste braţ. A, să nu uit, frumoasă poza apărută în ziar.

— Mulţumesc. Maică-sa o învăţase să fie politicoasă.

Jenny se împiedică atunci când se întoarse ca să plece. Da, asta ar fi fost o poză bună pentru ziar. Femeia retardată îşi face de râs logodnicul, împiedicându-se şi întinzându-se pe jos. Îşi recapătă echilibrul prinzându-se de spătarul scaunului, după care se îndepărtă încet de perechea cea scârboasă. Însă glasurile lor tot o ajunseră din urmă.

— …nu ţi-ai da seama de nimic privind-o.

— Poate că aşa l-a şi păcălit. Deşi, cu un corp ca al ei, bănuiesc că lui nu-i mai pasă ce-are în cap. Jenny se luptă cu impulsul de a-şi acoperi urechile. Oamenii păreau s-o strige de pretutindeni, în vreme ce ea – şi croia cu greutate drum prin mijlocul lor. Câteva mâini chiar se întinseră după ea. Ea însă reuşi să-i ignore. Trebuia să scape de acolo. Toaleta doamnelor se vedea chiar în faţa ei, iar Jenny îşi dădu seama că îngerul ei păzitor se afla la datorie. Împinse uşa grea de lemn şi apoi se lăsă să cadă pe bancheta îmbrăcată în catifea roşie. Dacă nu-şi punea capul între picioare avea să verse. Atunci când se aplecă, văzu două ziare pe măsuţa de lângă banchetă – *The Raleigh Journal* şi *Carolina Tatler*. Văzu cuvintele Sindromul Down scrise cu litere mari şi ca atare luă ziarul şi începu să citească titlul urmând literele cu degetele. *Întreprinzător milionar se însoară cu o femeie cu sindromul Down*. Ea nu era numai o femeie oarecare, era o femeie sindromul Down. Celălalt titlu nu mai era la fel de amabil: *Femeia retardată cucereşte un milionar*". *Doamne*, *Daniel*, *ce ţi-au făcut*", cugetă cu amărăciune.

Se apucă să citească articolul din *Carolina Tatler* urmărind cuvintele cu degetele şi încruntându-se. Dezgustată, aruncă ziarul pe jos. I-ar fi trebuit o veşnicie ca să descifreze toate cuvintele acelea grosolane. Şi ce pustiu de bine i-ar fi făcut să le citească?

Femeia retardată cucereşte un milionar. O numiseră retardată. Dar ea nici măcar nu ştiuse că Daniel era milionar. Nici că-i păsa. Daniel era Daniel. Îl iubea pentru el însuşi. Dar el de ce o iubea?

Îşi îngropa faţa în mâini. Inelul antic se întorsese pe deget şi acum îi rănea obrazul. Încet, îşi coborî mâinile. Daniel chiar o iubea. Inelul acela era dovada.

Bunătatea lui era dovada clară. Oh; era cel mai scump om din lume, iar ea să afle acum în baie, stricându-i petrecerea. Îşi rujă din nou buzele, îşi îndreptă umerii şi scoase bărbia în afară. *Nimeni* nu avea să strice petrecerea lui Daniel.

Daniel o văzu reapărând, cu culori în obraji şi cu bărbia scoasă în afară, ar fi vrut să plângă şi să chiuie de bucurie.

— Deci iată-te, îi zise, reprimându-şi oftatul de uşurare.

— Am fugit, dar acum m-am întors. În acea propoziţie simplă îi spusese tot ceea ce dorise să afle. O crucificaseră pe Jenny a lui, dar ea ieşise în cele din urmă triumfătoare.

— Nu mai trebuie să fugi niciodată, Jenny. Eşti cea mai bună, de departe.

Daniel, căruia niciodată nu-i plăcuse să se dea în spectacol, se aplecă acum şi-o sărută. În clipa aceea lumina unui blitz îi orbi. Un alt motiv ca s-o protejeze, cugetă el.

— Te-ai săturat de gloata asta nebună? îi cuprinsese iarăşi talia cu braţul.

— Da. Era chiar bucuroasă să plece. Nimic de până atunci n-o pregătise pentru acest gen de cenzură. Avusese o viaţă liniştită. Jake şi Sharah avuseseră mare grijă de asta. Deodată văzu cuplul acela care-i vorbise aşa de urât şi făcuse acele remarci îngrozitoare la final. Fără să vrea, strânse braţul lui Daniel.

— Jenny? Se uită scurt la faţa ei, după care se întoarse să privească spre mulţime.

Când îi văzu pe cei doi, chipul i se aprinse de mânie. Nu va trebui să-i mai vezi pe ei, sau pe cei de teapa lor niciodată de acum încolo. Mulţimea se deschidea în faţa lor în vreme ce el o conducea grăbit spre uşă. În clipa aceea Jenny avu o viziune asupra viitorului: ea ascunzându-se prin toalete în vreme ce Daniel purta bătăliile în locul ei.

— Stai. Îşi ridică sfidătoare bărbia. Vreau să mai stăm puţin.

— Eşti sigură?

— Da. Şi vreau să trimit un bileţel acelui cuplu. Scormoni prin poşeta de seară şi scoase de acolo hârtie şi creion, uneltele artistului. Nu pleca niciodată, nicăieri fără ele. Daniel găsi un scaun pentru ea, iar ea termină schiţa la iuţeală. Cu scrisul merse mai greu. Când termină îi dădu lui hârtia.

— Te rog, verifică dacă am scris bine. Nu vreau să mă fac de râs tocmai la petrecerea ta. Daniel citi mai întâi bileţelul; era simplu şi sincer, la fel ca şi femeia care-l scrisese. *Daniel m-a ales pe mine deoarece vede cu inima*. Desenul semăna mai degrabă cu o caricatură, pentru că schiţa valora mai mult decât orice cuvânt. Se desenase pe ea în leagăn, cu fusta atingând pământul, şi pe el, aşezat în genunchi alături de ea, cu o inimă mare aşezată în faţa cămăşii, ţinând-o de mână, iar în jur desenase nenumăraţi alţi oameni cu feţe urâcioase şi ochi fioroşi.

Daniel îi luă creionul din mână şi modifică vorba „*Deoarece*”. După care se lăsă pe vine alături de ea şi o prinse de mână.

— Eşti cea mai remarcabilă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, Jenny Love-Townsend, şi întotdeauna mă voi simţi onorat să fiu văzut alături de tine.

Zâmbetul ei era tipic, dulce, inocent şi înţelegător, în vreme ce se îndrepta spre cei doi ca să le dea biletul cu schiţe, se opri să-l întrebe pe Ed Carston numele celor doi şi ce poziţii ocupau la Magazinele Sullivan.

— Maxine şi George Roderick. Ea nu lucrează pentru mine, dar el este contabilul-şef.

— Să găseşti un altul, îi zise Daniel. Cei doi Roderick aproape că-i sărutară picioarele atunci când ajunse la ei cu biletul de la Jenny.

— Am două mesaje pentru voi. Acesta este din partea logodnicei piele. Îi dădu hârtia lui George Roderick. Celălalt va sosi la cutia voastră poştală luni dimineaţă. Îi părăsi, lăsându-i cu gurile căscate. Acum putem pleca? o întrebă pe Jenny după ce reveni lângă ea.

— Acum putem pleca.

Stând în faţa uşii de la camera ei, el o prinse strâns în braţe.

— Asta e cea mai bună parte a zilei, îi şopti înainte să înceapă s-o sărute.

Era foarte blând cu ea, dulce şi ei îi plăcea la nebunie. Dar, în ultima vreme îl simţi cum se re-trăgea la un moment dat, cum se încorda tot. Mai mult, avea mare grijă să-şi retragă şoldurile de lângă ea imediat ce începea să simtă transformarea aceea minunată şi misterioasă ce se petrecea în partea de jos a corpului lui.

— Noapte bună, iubita mea, îi şopti.

— Noapte bună, Daniel. Deja rănită de cele petrecute în seara aceea, Jenny simţi o mare undă de amărăciune atunci când el îi deschise uşa; o împinse uşor în cameră şi apoi închise uşa la loc. Ea se sprijini de perete şi rămase să-i asculte paşii în hol! auzi când uşa de la camera lui se deschise şi-l auzi apoi închizând-o la loc. Oare chiar n-o voia aşa cum un bărbat îşi dorea o femeie? Gwendolyn deja îi spusese cum trebuie să fie… cu cuvinte aspre, desigur, în stilul ei. Dar Jenny se simţise oricum încântată. Îşi aminti chiar şi cuvintele exacte ale lui Gwendolyn. Acuplarea fierbinte, plină de sudoare. Ea de ce nu putea avea parte de acea acuplare fierbite, plină de sudoare?

Jenny se dezbrăcă şi puse pe ea cămaşa de noapte. Schimbările petrecute cu corpul ei erau evidente. Sânii îi erau mai plini, mai tari, iar sfârcurile se ridicaseră şi o dureau. Şi, da, mai era şi căldura aceea aşa

de dulce dintre coapse. Era minunat şi teribil în acelaşi timp. Şi se întâmpla de fiecare dată când o săruta Daniel.

Atâtea dintre visurile ei deveniseră realitate, oare era egoistă dacă voia şi mai mult de atât? Mintea i se întoarse la petrecere. Oare visul ei devenise coşmarul lui Daniel? Jenny îşi dădusem că nu putea face decât un singur lucru, anume, să caute să descopere adevărul. Fără să mai stea pe gânduri, fără să premediteze ceva, deschise uşa de comunicare dintre cele două camere.

— Daniel?

El stătea lângă fereastră, cu spatele spre uşă. Fiecare nerv din trup i se tensiona atunci când o auzi strigându-i numele. Se întoarse încet şi i se tăie suflarea atunci când o văzu. Nu ar fi putut să arate mai bine nici dacă ar fi plănuit deliberat să-l seducă în miez de noapte. Cu părul lăsat liber pe spate şi cu un umăr dezgolit, acolo unde cămaşa de noapte îi căzuse, avea oprajii rumeniţi de surescitare.

Dorinţa îl lovi atât de tare, încât aproape că se clătină pe picioare.

— Mă bucur că nu te-am trezit, continuă ea.

— Nici pomeneală. De altfel, somnul era undeva foarte departe de gândurile lui.

Însă, aşa cum stătea îmbrăcat numai cu chiloţi, era sincer bucuros că în cameră era întuneric. Ea se apropie de el fără sfială, îi cuprinse talia cu braţele şi-şi lăsă capul pe pieptul lui. Daniel se văzu nevoit să-şi înăbuşe un geamăt. Dându-şi şoldurile ceva mai într-o parte, o prinse cu un braţ pe după umeri. Cămăşuţa aceea subţire nu era o protecţie suficientă pentru ea. Toată pielea îl ardea acolo unde trupul ei îl atingea pe al lui.

— Ai o seară agitată, Jenny? De asta nu poţi să dormi? Oare glasul lui era răguşit din cauza dorinţei?

— Da. Indiferent ce anume se întâmpla în viaţa lui, putea conta pe Jenny că va merge drept în inima problemei. Iar unul dintre indiciile inocenţei totale era acea sinceritate brutală aproape. Daniel fugi cu gândurile spre articolele din ziarele care zăceau pe fundul coşului de gunoi. Unde poţi trage linia între a fi protector faţă de cineva şi a fi nesincer? Jenny rămase liniştită încă un moment, după care se retrase din îmbrăţişarea lui.

— Ştiu totul despre articolele acelea din ziare. Tu ai ştiut de ele?

— Da… Însă am vrut să te feresc de ele.

— Nu mai vreau să fiu protejată. Își strânse palmele în față, rugându-se să găsească vorbele cele mai potrivite. Nu mai sunt un copil. Sunt femeie.

— În mintea mea n-a fost nici urmă de îndoială în privința asta, Jenny, de la bun început.

— Unei femei normale i-ai fi spus? Ar fi făcut-o? Ar fi râs împreună de presa proastă pentru ei, sau ar fi simțit nevoia să joace rolul eroului, al protectorului ca să-și satisfacă instinctul masculin?

— Pe cuvânt dacă știu, Jenny.

— Cu o femeie normală ai mai fi dormit în dormitoare separate?

Prins pe nepregătite de schimbarea bruscă a subiectului, Daniel fu incapabil să dea un răspuns rapid. Adevărul era că, în niciun caz, nu ar fi avut camere diferite.

Dar putea spune așa ceva fără s-o jignească? Un alt adevăr era acela că o iubea pe Jenny așa cum nu mai iubise nicio altă femeie. Și cu toate astea, pentru că era specială, simțea nevoia profundă s-o protejeze… chiar de el însuși. Tăcerea îl condamnă. Jenny își acoperi fața cu palmele un moment, apoi strânse pumnii și începu să se învârtă prin cameră. El nu mai văzuse această parte a firii lui Jenny și poate că niciodată n-o iubise așa de mult ca în clipa aceea. Era magnifică, așa cum se învârtea ca o tigroaică în cușcă, argintată de razele lunii, cu cămașa aceea subțire care-i punea în evidență picioarele lungi și pieptul frumos.

— Vreau adevăr și durere și emoții reale… Vreau să dorm în același pat cu tine.

Daniel, și să aflu totul. Se opri în fața lui la o depărtare de numai câțiva centimetri, înaltă și frumoasă. Bărbia era ridicată și ochii îi scăpărau. Nu vreau să fiu tratată ca o femeie retardată. Îndurerat și plin de tandrețe, Daniel o trase iar în brațe. Așa cum o lipise de el, îi simțea fiecare curbă grațioasă a trupului.

— N-am vrut să fac așa ceva, Jenny. Zău că nu.

— Vrei să mă iubești, Daniel… așa cum un bărbat își iubește femeia?

— Mai mult decât ți-ai putea imagina.

— Ba îmi pot imagina, Daniel. Spre uimirea și încântarea lui, ea îi atinse carnea rigidă. Fusese o atingere ușoară, trecătoare, aproape că și-ar fi putut-o imagina numai. Gwendolyn mi-a spus. Ochii ei erau atât de mari și de inocenți încât un bărbat s-ar fi putut pierde în ei.

— Jenny… Era hotărât să fie puternic, dar degetele ei subţiri îl atinseră din nou, mişcându-se aşa cum le văzuse zburând pe deasupra pânzăi. Nici nu avea ea habar de ce-i făcea… nici de ceea ce i-ar fi putut face el. Stătea în faţa lui nevinovată, implorându-l să ia ceea ce el dorea aşa de mult să aibă.

— Dar măcar ţi-a spus că-i periculos să atingi un bărbat acolo? Cu blândeţe, îi dădu mâna la o parte, ştiind că pentru el nu avea să existe uşurare. Asta din cauză că reuşise să stârnească dorinţe şi nervi greu de stăpânit.

— Vreau să fie primejdios. Maxilarul îi arată încăpăţânarea în vreme ce încerca să-l provoace. Vreau o acuplare fierbinte şi plină de sudoare, Daniel. Cuvintele acelea păreau străine pe buzele ei inocente. Fără îndoială, din nou Gwendolyn.

Dumnezeule, nici nu ştia dacă trebuia să-i mulţumească acele femei sau s-o omoare cu mâna lui. Prinse cu o mână obrazul lui Jenny şi-l ridică spre el.

— Jenny, te doresc mai mult decât vreun bărbat din lumea asta şi-a dorit o femeie, dar am aşteptat pentru că am vrut să ai parte de tot ce trebuie în ordinea cuvenită… să-ţi fac curte, să ne logodim, apoi cununia.

— Nu vreau să stau şi să aştept. Asta nu e o… toană, Daniel. Este o nevoie. Am nevoie de tine aici şi aici. Îşi puse mâinile peste sâni şi peste abdomen. Lumina lunii intra pe fereastră şi-i sporea parcă şi mai mult frumuseţea corpului.

Daniel avea sentimentul că toate comorile din lume tocmai îi fuseseră aşternute la picioare. Jenny îi oferea de bunăvoie ceea ce el dorea să aibă. Cu toate astea, încă mai ezita. Nobleţe! Onoare! Uii sentiment de protector. Scrupule. De săptămâni întregi îşi tot spunea că din această cauză nu putea să facă dragoste cu ea. Nu mai rămăsesedecât un singur motiv valabil, şi acela era teama.

Cu clarviziunea care apare uneori noaptea, atunci când se îndepărta de grijile zilei iar spiritul îi era liber, realizase că amânase o uniune fizică cu Jenny din cauză că-i era frică. Dezamăgise prea mulţi oameni. Era îngrozit ca nu cumva s-o dezamăgească şi pe Jenny, sau că nu va fi suficient de abil, de tandru şi de puternic pentru a face cu totul specială latura fizică a dragostei pentru aleasa inimii lui. Ea încă mai aştepta răspunsul lui, stându-i în faţă, cu acel aer de demnitate care-l impresionase încă de la bun început.

— Daniel, te rog, învaţă-mă… El îi puse imediat un deget pe buze. Nu voia ca Jenny să-l roage. Nu Jenny a lui.

— Vreau să te duc la mine în pat şi să te iubesc într-un fel care să-ţi spulbere orice urmă de îndoială. Vreau să sărut fiecare centimetru din trupul tău superb şi să mă apuc să-ţi explorez fiecare loc secret. Vreau să te iubesc, Jenny, dar nu ca un profesor, ci ca egal al tău. În clipa următoare, frumoasa lui Jenny îşi lăsă cămaşa de noapte să-i cadă de pe umeri la picioare, într-un fel de ghemotoc mătăsos, rămânând cu totul descoperită în lumina lunii.

— Vezi? îi arătă ea, ridicându-şi sânii. Tu mi-ai făcut asta.

— Vreau să fac mai mult de atât, Jenny. Îi acoperi sânii cu mâinile, savurând greutatea şi moliciunea pielii. Sfârcurile ei răspunseră instantaneu mângâierii lui. Să-mi spui dacă vrei să mă opresc… oricând, Jenny. Doar spune ceva şi m-am oprit.

— Nu te opri. Chipul ei oglindea extazul. Of, Daniel, îmi place. Te rog, nu te opri.

El îşi lăsă capul în jos şi-i mângâie sfârcurile cu limba. Ea îl prinse de păr şi, instinctiv, îl trase mai aproape. Prin tot corpul îi fugeau senzaţii cu totul remarcabile, ceva ce nu crezuse c-ar putea exista. Şi toate porneau de la sânii care deveniseră centrul atenţiei lui Daniel. Nu ştia nimic în afară de ceea ce o învăţase

Daniel – să-l sărute cu pasiune, să-şi simtă nervii gata să explodeze când el îi atingea pielea şi că, uneori, atunci când privea cu atenţie în ochii lui întunecaţi simţea cum se topea toată pe dinăuntru. Mâinile lui se mişcau acum, de-a lungul braţelor ei şi până-n vârful degetelor. Ea îi strânse degetele şi-l îndemnă pe muteşte să continue s-o iubească. Simţea deja o căldură puternică şi umedă între picioare şi nevoia orbitoare de a se apropia, de a se lipi cu totul de el. Din gât îi scăpară câteva gemete pe care le reţinuse îndelung, şi îşi împinse coapsele spre trupului lui, căutând ceva orbeşte.

— Jenny… Ochii îi erau plini de îngrijorare atunci când îşi înălţă capul ca s-o privească. Nu vreau să te sperii. Se aplecă şi-i luă cămaşa de pe jos. Însă ea avea impresia că va muri dacă el se oprea tocmai acum.

— Nu. Întinse mâinile în faţă ca să-l oprească. Nu înţeleg această durere dulce…

această nevoie, dorinţă sau cum i se mai spune. Îşi apăsă mâinile pe piept. Nu vreau să înceteze.

— N-o să înceteze, Jenny. O să fie din ce în ce mai bine. Daniel era atât de viril, le ştia pe toate aşa de bine. Făcuse treaba asta de sute de ori, cu femei mai sofisticate decât ea. Deodată Jenny avu un acces de timiditate şi nesiguranţă. Îşi ascunse sânii cu braţele şi-l privi pe sub gene. El îi dădu deoparte părul din ochi şi-i luă mâinile de pe piept.

— Nu te ascunde de mine, iubito. Eşti foarte frumoasă.

— Îţi place să mă vezi goală?

— Da, îmi place. Îşi trecu o mână de la baza gâtului ei până jos, sub buric. Pielea i se făcu deodată ca de găină. Ai un corp minunat. Vreau să te mângâi peste tot.

Mâinile lui făceau acum mici cercuri erotice pe abdomenul ei.

Îmi dai voie, Jenny?

— Da, Daniel… chiar te rog. O luă în braţe şi o purtă spre pat. Patul lui Daniel. Oh, ce fericire! Jenny întinse larg braţele, simţind pe piele răcoarea mătăsoasă a cearşafurilor.

— Patul e răcoros, dar tu eşti încins, îi mărturisi ea surprinsă. Chicotitul lui era sexy pe întuneric.

— Cu siguranţă că aşa sunt, scumpo. Tu m-ai adus în halul ăsta.

— Serios?

— Da, foarte serios. O femeie care iubeşte ca tine un bărbat, cu toată inima, necondiţionat, aruncă asupra lui o mare vrajă, o mare putere.

— Nu vreau să arunc asupra ta nicio vrajă, Daniel. Vreau… Însă nu avea cuvinte prin care să descrie ce anume voia. Îşi ridică ochii spre el sperând să-l facă să înţeleagă numai din priviri. Datorită privirilor ei, Daniel reuşi să se abţină cu un mare efort să nu-i dea ceea ce voia cu atâta ardoare într-o grabă cu totul neînţeleaptă. Pentru că de abia aştepta să se afle în ea, să-i simtă carnea fierbinte în jurul lui. Însă mai voia de asemenea să vadă bucuria descoperirii pe chipul ei şi să-i audă gemetele de plăcere. Cu un efort considerabil, reuşi să-şi strunească pornirile şi sentimentele. În noaptea aceea cea care conta cu adevărat era doar Jenny.

— Hai să-ţi arăt ce anume vrei. Îşi trecu vârful degetelor peste sânii plini înfiorându-i pielea, lăsând apoi în urmă o dâră fierbinte. Îşi furişă apoi o mână între picioarele ei, savurând atingerea de pielea catifelată. Era deja umedă şi uşor inflamată, aşa că o pătrunse încet cu un deget mai întâi, îşi făcu loc şi pentru al doilea. Apăsă şi se retrase.

— Daniel! Este… oh, este mai grozav decât zburatul. Gwendolyn

nu-i spusese chiar totul. Nici nu crezuse că putea exista o asemenea plăcere. Şi numai cu mâinile.

Oare mâna ei ar face acelaşi lucru pentru el?

— Dacă şi eu te-aş mângâia la fel, ţi-ar plăcea, Daniel?

— Aş muri de plăcere, scumpa mea Jenny.

— Nu vreau să mori. În orice caz, nu acum. Daniel râse încântat de replica ei acidă.

Continuă s-o mângâie mai departe cu degetele, intrând într-un fel de ritm domol. Observă că Jenny respira mai repede acum. Îi urmărea chipul în vreme ce o ducea tot mai aproape de orgasm. Deodată îşi arcui spatele şi-şi ridică bazinul, ca pentru a-l întâmpina, strângând cearşaful în pumni.

— Daniel… uf, Daniel.

— Lasă-te dusă de val, iubito. Zboară. Jenny avea impresia că fire invizibile trăgeau din toate părţile de trupul ei. Se încorda, începu să tremure uşor, apoi simţi cum o explozie fierbinte îi eliberă muşchii îndelung încordaţi, moment în care îl strigă pe Daniel. El o strânse în braţe şi-i şopti la ureche:

— Dulcea mea Jenny, scumpa mea.

— Nu găsesc cuvinte, Daniel". Minunat" este un cuvânt prea palid pentru ceea ce am simţit. Atunci el se ridică într-un cot şi-i dădu la o parte părul din ochi.

— Jenny, ai încredere în mine?

— Cu toată inima mea, Daniel.

— Prima dată o să simţi ceva durere.

— E mai mult de atât?

— Mult mai mult… dar numai dacă vrei. Ea îşi aşeză palmele pe faţa lui şi-l trase aproape.

— Arată-mi, Daniel. O sărută pe vârful nasului, se strecură afară din pat, se duse în baie şi se pregăti pentru ea. Ea îi simţi puterea şi greutatea atunci când se aşeza deasupra ei. Deja sensibilizate, sfârcurile se ridicară iarăşi mândre în clipa în care pieptul lui se lipi de al ei. Din nou un vârtej de senzaţii pusese stăpânire pe corpul ei în vreme ce el căuta, pipăia, încercând să-şi croiască drum în interiorul ei. Durerea orbitoare o prinse pe neaşteptate. Întinse mâinile în spate şi se prinse de tăblia patului.

— Îmi pare rău, scumpa mea Jenny.

— Nu… E-n regulă. Invadată, neştiind ce anume să facă, se agăţă

mai strânse de căpătâiul de lemn.

— N-o să mai simţi durerea. Ea scutură din cap, speriată că dacă deschidea gura ţipa şi se făcea de ruşine. Restul o să fie mult mai plăcut… Îţi promit.

Daniel începu să se mişte, pătrunzând din ce în ce mai adânc. La început Jenny îi rezistă, apoi i se întâmplă un lucru cu totul miraculos. Durerea dispăru şi în locul ei apărură senzaţiile minunate, o plăcere cum nu mai cunoscuse niciodată.

Inima, întregul trup îi cântau de bucurie. Îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul lui Daniel, dorind să-l strângă cât mai aproape, să-l simtă cât mai aproape, să fie una cu el. Şoldurile îi dansau alături de şoldurile lui, în vreme ce-i şoptea numele iar şi iar. În acea unire miraculoasă, nu mai conta că ea se născuse cu probleme.

Trupul ei ştia precis ce anume să facă şi nu mai era nici nesigur şi nici stângaci. Jenny avea impresia că inima avea să-i pocnească de atâta fericire.

Şi în cele din urmă aproape că aşa se şi întâmplă. Totul în jur era fierbinte şi luminos, iar ea căzu, topindu-se, pe cearşaful răcoros. Daniel se rostogoli pe o parte, şi, deşi erau încă împreunaţi, începu să-i dezmierde faţa încinsă.

— Eşti minunată, Jenny. Grozavă. Ea zâmbi fericită pentru că ştia că îi spusese adevărul.

— Şi tu eşti la fel de grozav, îi răspunse ea, simţindu-se înţeleaptă şi generoasă, de parcă tocmai atunci s-ar fi născut a doua oară.

CAPITOLUL 9

Rămaseră în Raleigh încă trei zile, la fel de veseli ca nişte adolescenţi şi la fel de lacomi ca nişte copii. Şi, atunci când veniră acasă în cele din urmă, Daniel rămase multă vreme în pragul casei ei, şovăind să plece de acolo…

— Tu eşti lumea mea, Jenny.

— Şi tu eşti lumea mea. Îl ţinea de ambele mâini, privindu-l cu ochi mari şi sinceri.

Putem să fim şi aici împreună, cum am fost în Raliegh?

— Să încerce numai cineva să ni se pună în cale, Jenny. Îl fac mâncare pentru câini şi-l vând apoi prin magazinele mele. O lăsă râzând în pragul uşii. Imaginea frumoasă a lui Jenny era încă alături de el atunci când trecu de poarta de securitate de la casa lui şi intră pe

alee, dispărând apoi deodată de parcă ar fi fost alungată prin magie neagră. Maşina din faţa casei îi făcu sângele să-i îngheţe în vene. Un *Fiat* roşu. Cu plăcuţe de înmatriculare din Georgia. Maşina lui Claire.

Cum naiba reuşise să treacă de paznicul de la poartă?

Spori viteza pe alee, derapând uşor atunci când ocoli stejarul. Acum era destul de aproape ca s-o vadă stând pe locul şoferului, cu părul negru tuns franţuzeşte şi făcând cârlionţi pe lângă obrazul măsliniu, cu buzele acelea pline care surâdeau mereu ironic şi cu ochii întunecaţi fardaţi cu măiestrie, puşi în valoare dar discret. La ea totul părea să fie nonconformist, dar, Daniel ştia din experienţă că era de fapt o minciună. Frânele scârţâiră pe alee şi el coborî din maşină aproape înainte ca aceasta să se fi oprit din mers. Furia îl făcu să străbată aleea din doi paşi mari. Claire lăsă în jos geamul de la portiera ei.

— Bună, Daniel, îi zise, de parcă trecuseră numai trei zile, nu trei ani de când nu-l mai văzuse.

— Pleacă, Claire.

— Vai de mine, Daniel… aşa îţi întâmpini tu soţia?

— Tu nu mai eşti soţia mea.

— Din cauza asta îţi tremură mâinile? El îşi vârî imediat mâinile în buzunare.

Râsul ei era intim, uşor senzual. De aceea îţi tresare muşchiul acela încordat al maxilarului, din acest motiv ai spatele aşa de ţeapăn? Pentru că nu mai sunt a ta, ca să faci ce pofteşti cu mine? Glasul îi coborî cu încă o octavă. Şi erai mulţumit de destule ori, nu, Daniel?

— Blestemată să fii pe veci în flăcările iadului. Erau legaţi amândoi de privirile furibunde pe care şi le aruncau, prinşi parcă într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, ca doi gladiatori. Aerul dulce de vară tremura în jurul lor, răsunând de cântec de greier şi era parfumat de flori. Lângă uşă, tufişurile de gardenie erau în plină floare. Ploaia recentă înmuiase pământul care acum îşi răspândea aroma bogată.

Totul în jurul lui Daniel era parcă plin de promisiuni. Iar Claire apăruse acum ca să distrugă totul. Însă curajul ei dispăru la fel de repede precum apăruse, la fel şi ironia din glas.

— Nu e nevoie să mă blestemi să ajung în iad, Daniel. Sunt deja acolo.

Părea sinceră şi arăta clar că regreta ce făcuse. Daniel se oţeli împotriva farmecelor ei.

— Nu ştiu ce impuls te-a făcut să vii până aici, sau ce anume sperai să obţii, dar sfatul meu este să pleci înainte să te dau eu afară, acuzându-te de încălcare a proprietăţii. Ai renunţat la orice pretenţii asupra mea şi a copiilor cu trei ani în urmă.

— Nu pot pleca, Daniel.

— De ce? S-a stricat ceva la maşină? Putea să fie un ticălos cu inimă rece atunci când situaţia o cerea… exact ca şi tatăl său. Un gând care-l făcea să se înfioare.

— Nu, Daniel, nu-i nimic în neregulă cu maşina mea. Am venit numai ca să stăm de vorbă.

— Nu avem despre ce să mai discutăm.

— Eu cred că da, Daniel. Claire începu să umble la catarama poşetei, după care-l privi drept în ochi. Am venit să-mi iau copiii.

CAPITOLUL 10

— Mai întâi te văd pe tine în iad. Daniel deschise portiera maşinii şi se pregăti să urce. Mişcă-te încolo.

— Ai înnebunit? Claire căuta să-i reziste, dar, chiar şi aşa, făcu precum îi spusese şi se mută pe scaunul de lângă cel al şoferului. Daniel se aşeză imediat la volan şi o porni cu viteză pe alee. Cauciucurile vuiau în semn de protest în vreme ce el lua curbele.

— Ce naiba ai de gând să faci? Claire se agăţă de bord. Cu fălcile încleştate, Daniel o ignoră cu totul. Până la urmă o să murim amândoi. Daniel nu se opri până când nu ajunse la un motel de la marginea oraşului; deschise portiera, o târî pe Claire până la recepţie de unde îi făcu rost de o cameră pentru o noapte şi comandă un taxi pentru ei. Claire de abia mai respira atunci când uşa camerei se închise în urma lor.

— Acum poţi să vorbeşti, îi zise el cu asprime. Ai la dispoziţie exact cincisprezece minute.

— Daniel… ai înnebunit. Mâinile încă îi mai tremurau atunci când deschise poşeta ca să-şi ia o ţigară.

— Paisprezece. Cu graţia leneşă a unei pisici, Claire se îndreptă încet spre pat, după care se întinse comod. Bătu cu palma în saltea verificând elasticitatea.

— Aha! Confortabil. Întotdeauna ai ştiut cum să alegi un pat bun. El aruncă o privire spre ceas.

— Treisprezece.

— Eşti chiar serios, nu?

— Claire, întotdeauna am fost foarte serios. Viaţa nu e un joc, aşa cum crezi tu.

— Bine… bine. Mâinile îi tremurau atunci, când stinse ţigara în scrumiera de pe noptieră. Nu este deloc un joc. Vreau să-mi văd copiii.

— Pe toţi sfinţii, de ce?

— Pentru că îi iubesc. Daniel se gândi că minciuna se va vedea clar pe faţa ei; însă în loc de minciună văzu emoţie şi vulnerabilitate la care nu se aşteptase.

— Au trecut trei ani, Claire. De abia dacă-şi mai amintesc de tine. Nu te pot lăsa să intri şi să ieşi din viaţa lor după cum ţi-e ţie pofta. Claire începu să se învârtă prin cameră, picioarele frumoase ieşind la iveală prin crăpătura prelungă a fustei. Din când în când îi mai arunca câte o privire lungă pe sub genele rimelate. Daniel aproape că izbucni în râs. Cum de crezuse că era frumoasă şi inocentă?

— Nu poţi sau nu vrei, Daniel?

— Nu vreau. Copiii au trecut prin infern atunci când ne-ai părăsit prima dată. N-o să te las să-i faci să treacă prin iad din nou.

— Nu cred că vei avea de ales, cel puţin în problema asta. Claire îşi ridică poşeta de pe pat şi cu gesturi dramatice o deschise larg. Atunci când aruncă tăietura din ziar pe masă, inima lui Daniel încetă să mai bată pentru un moment. O poză cu doi oameni care se sărutau se afla deasupra unui articol generos. Nu trebuia să se uite de aproape ca să-şi dea seama despre cine era vorba.

— Din cauza ei, nu, Daniel?

— Pe Jenny s-o laşi deoparte, CJaire. Ea n-are absolut nicio legătură cu decizia mea.

— Ei bine, în mod sigur are legături strânse cu decizia mea. Claire luă bucata de ziar de pe masă şi o ridică în faţa ochilor”. *Jenny Love-Townsend a fost văzută fermecându-l pe întreprinzătorul milionar, Daniel Sullivan, chiar la gala de deschidere a unui nou magazin*”, cită din articol, *faimoasa artistă care suferă de sindromul Down avea pe deget un inel despre care se spune că aparţine familiei Sullivan de câteva generaţii*”. Claire aruncă ziarul spre el.

— Chiar credeai c-o să stau cu braţele în sân, lăsându-mi copiii pe mâinile unei reduse mintal? Daniel nu dorise niciodată până în acel moment să mai lovească vreo femeie. Un muşchi al maxilarului se zbătea cumplit în vreme ce o înfrunta pe femeia care, odată, fusese soţia sa.

— Am ştiut că n-aveai pic de morală, Claire. Dar n-am crezut niciodată că poţi fi atât de vicioasă.

— Morala! Tocmai tu să-mi predici despre morală. Pun pariu să stricata aia mică de abia aşteaptă să pună laba pe bani… sau o interesează mai mult bijuteriile de familie? Numai cu un efort de voinţă de-a dreptul infernal reuşi să-şi stăvilească furia care-l copleşea în clipa aceea.

— Timpul pe care ţi l-am acordat s-a scurs, Claire. O porni spre uşă.

— Crezi că poţi câştiga chiar aşa de uşor, Daniel? Crezi c-o să dispar iar în noapte după plecarea ta?

— Puţin îmi pasă de ceea ce vei face, Claire.

— O să-ţi pese, Daniel. Ascultă-mă pe mine.

În mintea lui Daniel, două lucruri erau prioritare: să-i verifice cu atenţie pe copii, apoi să verifice ce făcea Jenny. Pe copii îi găsi în pat dormind. Doamna Williams rămăsese în hol în vreme ce el examina cu atenţie ocupanţii celor două pătuţuri.

Megan se mişcă, deschise ochii şi apoi întinse braţele spre el.

— Tati? Am visat că nu te mai întorceai.

— Eu mă întorc întotdeauna. Întotdeauna. Îi sărută obrazul cald şi o înveli cu păturica. Patrick era ghemuit tot, cu un pumn strâns sub obraz. Întotdeauna dormea adânc, nimic nu-l putea trezi. Daniel culese de jos ursuleţul pe care-l aşeză lângă fiul său.

— Să dormi bine, băiete, îi şopti. N-o să las să vi se întâmple nimic rău.

Doamna Williams era încă în hol, aşteptându-l.

— Domnule Sullivan, s-a întâmplat ceva?

— Da. Vino după mine, te rog. Ajunşi în birou, îi dădu instrucţiuni amănunţite. Nu trebuia să-i lase pe copii departe de ea. Nu trebuia să-i lase în grija cuiva care nu fusese special desemnat de Daniel. Avea să-i dea de asemenea o listă cu oamenii cu care copiii puteau vorbi la telefon; oricine altcineva suna, trebuia mai întâi să obţină aprobare din partea lui.

— Mâine voi mări şi mai mult securitatea, angajând gărzi de corp care vor merge oriunde cu dumneata şi cu copiii. Aveţi întrebări de pus sau ceva de discutat în legătură cu aceste schimbări?

— Domnule Sullivan, cei mici sunt în pericol?

Erau sau nu? Claire fusese capabilă să-i părăsească fără un

cuvânt.

Era oare în stare să-i şi ia de lângă el în acelaşi fel?

— Sincer să fiu, nu ştiu, doamnă Williams, dar am motive întemeiate să doresc să fiu cât se poate de precaut.

— Şi salariul meu?

— Va fi majorat simţitor.

— Puteţi conta pe mine, domnule Sullivan. Îşi îndreptă deodată spinarea. Atunci când îmi pun mintea cu ceva, nici măcar Godzilla n-ar putea să treacă de mine.

După plecarea guvernantei, Daniel rămase mai departe la birou, gândindu-se la ameninţările lui Claire". *Puţin îmi pasă de ce ai de gând să faci*, *Claire*".

„*O să-ţi pese*, *Daniel*. *O să-ţi pese*". Se înfuriase din cauza a ceea ce spusese despre Jenny. Oare exista şi cea mai mică şansă ca fosta sa soţie să încerce să-i facă rău? Era însă un risc pe care Daniel nu avea de gând să şi-l asume.

Postă unul dintre oamenii de pază în faţa dormitorului copiilor, după care o porni spre Jenny. Începuse o ploaie uşoară de vară. Primul său impuls fusese să facă în aşa fel încât s-o protejeze fără s-o alarmeze". *Jenny e inteligentă*, *îi spusese doctorul*. *Înţelege absolut orice*". De altfel învăţase deja lecţia la Raleigh. Nu numai că Jenny înţelegea, dar voia să fie tratată ca atare. Ploaia se înteţi deodată şi el dădu drumul ştergătoarele de parbriz. În întunecimea maşinii, ajunse să se gândească şi la celelalte lucruri pe care le aflase la Realeigh.

Jenny era în salon şi juca o partidă de dame cu Gwendolyn. Câinii îi adormiseră la picioare, iar pisicile se cuibăriseră pe pernele de pe canapea. De altfel, când Jenny aruncă o singură privire spre chipul lui Daniel, îi fu de ajuns ca să-şi dea seama că se întâmplase ceva. Fără un cuvânt, îl înfăşură cu braţele şi-şi puse capul pe pieptul lui. Inima îi bătea aşa de tare încât îi simţi vibraţiile pe obraz.

Luându-l de mână, îl conduse spre canapea.

— Vrei un ceai mai întâi, sau preferi să-mi spui ce s-a întâmplat? Daniel zâmbi.

— Acum eşti şi clarvăzătoare, Jenny?

— Eu stau de vorbă cu îngerii. Gwendolyn se ridică şi căscă cu poftă.

— Pentru mine a venit vremea să stau puţin de vorbă cu perna mea. În loc să iasă cu zgomot ca întotdeauna, se opri cât să mângâie

obrazul lui Daniel. Mereu am zis că tu eşti acela care va face visele lui Jenny să devină realitate.

El se ridică imediat şi o sărută pe obrazul ridat. Apoi, ştiind că nu-i plăcea să fie considerată o bătrână sentimentală, se încruntă la cajf

— Cred că nu vrei să te pui bine cu mine ca să-ţi mai aduc cadouri, nu?

— Aiurea. Dacă vreau cadouri, atunci îmi găsesc şi eu un iubit. Îşi vopsise de curând părul într-un roşu aprins iar atunci când se apucă să urce scările, buclele prinseră a-i tremura.

Jenny încuie uşa în urma ei şi apoi îşi împleti braţele pe după gâtul lui Daniel.

— Un sărut poate să alunge lucrurile urâte, Daniel. Nu stătu în cumpănă şi făcu întocmai cum i se sugerase. Tensiunea de după confruntarea cu Claire explodă deodată, aşa că o trase pe Jenny aproape şi îi despărţi picioarele cu genunchii.

Putea simţi căldura pe care o emana ea chiar şi prin straturile de haine cu care erau îmbrăcaţi, devenind deodată sălbatic de dorinţă. Limba lui invada fără milă gura ei, cercetând şi gustând şi lovind aproape cu brutalitate. Jenny gemu.

— Jenny? Se trase deoparte spăsit. Îmi pare rău. Parcă am înnebunit de tot.

Idiot nemernic ce era. În Raleigh fusese blând cu ea şi răbdător. De abia dacă o iniţiase pe căile dragostei. Ce naiba încerca să facă acum? S-o sperie de moarte?

— Nu… Daniel… Se încolăci efectiv în jurul lui, prinzându-i pieptul cu braţele şi picioarele cu picioarele ei. Nu mă trata altfeldecât intenţionai.

Pe toţi sfinţii, oare nu se va învăţa niciodată minte?

— Am nevoie de tine, Jenny.

— Sunt chiar aici. Chiar dacă dorinţa aproape că-l orbise, tot îşi luă destulă vreme ca să se pregătească. Responsabilitatea avea să facă parte mereu din dragostea lor. Era încrederea pe care o primise atunci când acceptase să fie iubit şi să iubească o femeie specială. Îi adună fusta lungă cu o mână şi o trase aproape de el. Apropierea aceea intimă îi făcea inima să-i bată nebuneşte în piept. Cu feţele la o depărtare de numai un centimetru, ea ridică uşor capul şi-l privi drept în ochi.

— Nu e nevoie să fi blând cu mine, Daniel. Fără să întrerupă acel

contact al privirilor, el o ridică uşor şi o ajută să-şi încolăcească picioarele în jurul taliei lui.

Intră direct, împingând tare şi alunecând adânc. Ochii lui Jenny se măriră.

— Îmi place… oh, Daniel, îmi place chiar foarte mult.

— O să-ţi placă încă şi mai mult. Începu s-o iubească într-un ritm alert, învârtindu-se prin cameră, în acelaşi timp, izbindu-se de pereţi. Extazul îi colorase obrajii lui Jenny.

— E minunat… minunat… grozav, murmură ea, în vreme ce străbătea toată gama de senzaţii plăcute. Pentru ea era ca şi cum ar fi fost călare pe creasta unui val, ca şi cum ar fi sărit în apa limpede de pe o stâncă înaltă, dacă, vreodată ar fi putut face aşa ceva. Dar ea ştia acum numai de libertatea spirituală pe care i-o dăruia el, pentru că aşa se putea ridica undeva foarte sus deasupra tuturor handicapurilor ei, putea zbura cu Daniel, dragostea ei, eroul visat. Era ceva de-a dreptul magnific în acea dorinţă a lui de nestăpânit. Ochii îi străluceau ca ai unui zeu atunci când o aşează pe podea. Pentru că ea îi întâmpina fiecare mişcare cu bucurie, fiecare nouă provocare cu un abandon desăvârşit. Se rostogoli, aducând-o pe ea deasupra.

— Acum tu eşti la comandă, Jenny. Jenny nici c-avea nevoie de alte indicaţii, pentru că era perfet acordată cu el, cu inima, sufletul şi trupul lui. Cu palmele presate peste palmele lui şi cu degetele împletite, încercă să cadă peste Daniel, să se topească în el, să devină parte integrantă din trupul lui mare. Luminile lămpii îi făceau părul negru să strălucească, iar fulgerele de afară parcă i se reflectau şi în priviri.

— Ah, Jenny… Jenny… Jenny. Litania lui Daniel era ca o simfonie pentru urechile ei. O parte a ei care multă vreme fusese ţinută prizonieră era acum eliberată. Nu cunoştea hotare în felul în care-l putea iubi pe Daniel, nu simţea niciun fel de constrângeri. Îl iubea cu mâinile, cu privirile, cu buzele şi cu întregul corp, îl iubea aşa cum nu crezuse că putea fi posibil, îl iubea până la epuizare. După ce se mai liniştiră şi-şi puseră rânduială în îmbrăcăminte, se aşezară amândoi pe canapea, lipiţi unul de celălalt.

— M-ai salvat, Jenny.

— Şi tu m-ai salvat pe mine.

— Aş vrea ca mereu să fie ca acum.

— O să fie. Daniel aproape c-o crezu. Dar adevărul cel urât era

că el, din nefericire, cunoştea lucruri de care ea nu avea habar.

— Claire s-a întors. Vrea copiii. Îşi băgă faţa în părul ei. Cum putea să-i spună de acuzaţiile urâte pe care le făcuse Claire fără s-o distrugă? Mi-e teamă pentru ei.

Jenny. Şi mi-e teamă şi pentru tine.

— De ce?

— Pentru că s-a apucat să facă tot felul de ameninţări. Nu ştiu ce are de gând să facă.

— O să fiu curajoasă.

— Ştiu foarte bine. Îi prinse bărbia cu două degete şi-i întoarse faţa spre el. Am de gând să angajez o gardă de corp pentru tine şi câţiva paznici pentru casă.

— Nu.

— Jenny, nu te încontra acum cu mine. Nu pot să risc să ţi se întâmple ceva.

— Nu vreau să te contrazic, Daniel. Dar acum trebuie să lupt singură pentru mine.

Toată viaţa mea cineva a stat lângă mine şi m-a supravegheat. Acum vreau să hotărăsc eu singură în această privinţă. Daniel îşi dădu seama că avea dreptate.

Dacă voia ca Jenny să scape din acea cochilie care s-o protejeze mereu, atunci trebuia s-o lase să iasă definitiv, de una singură.

— O să fiu foarte atentă, Daniel. Promit. O mamă trebuie să aibă grijă de ea de dragul copiilor. El îşi lipi fruntea de a ei.

— Jenny, ştii cât de mult te iubesc?

— Ştiu, Daniel… dar nu m-ar deranja deloc dacă mi-ai demonstra încă o dată.

Daniel începu să râdă.

— Hai aşteaptă puţin, Jenny. Ştii, un bărbat trebuie să-i recapete puterile.

— Nu ştiam, dar acum am aflat.

Şase zile mai târziu, avocatul lui Claire introduse o moţiune la curtea de justiţie din Florence, Alabama, în care cerea modificarea custodiei şi a vizitelor. Acum îşi voia copiii înapoi. Daniel s-ar fi simţit uşurat de faptul că ea alesese calea legală de a lupta cu el, dacă n-ar fi fost aşa de îngrijorat. Nu exista nicio cale de scăpare prin care Jenny să nu fie implicată în procesul pentru custodie.

— Dacă o să fie mama lor vitregă, ea este pivotul acestui caz,

Daniel. Îl fixă avocatul pe Daniel cu o privire tăioasă. Judecătorul se va axa numai pe interesul copiilor şi pe ce e cel mai bine pentru ei. Şi nu poate lua niciun fel de decizie fără s-o ia la întrebări pe Jenny. Teama îi strânse inima lui Daniel, teamă pentru copii şi teamă pentru Jenny.

— Nu există absolut nicio cale prin care Jenny să nu fie implicată în povestea asta?

— Ba da… una singură. Lawrence Blakestone nu trebuia să continue cu explicaţiile.

Daniel deja ştia care era acea unică soluţie: să renunţe la Jenny.

— Nu, rosti scuturând din cap. Niciodată.

— Eşti sigur că ştii ce faci, însurându-te cu femeia asta?

— Sunt sigur. Cu inima îndurerată, ieşi din biroul avocatului. Pentru a o păstra pe Jenny, îşi va pierde cumva copiii?

CAPITOLUL 11

Daniel nu putea păstra procesul de custodie în secret faţă de copii. După litera legii, interesul lor putea fi servit cel mai bine de un apărător al legii, propriul lor avocat. Numele ei era Margaret Case, o femeie mămoasă care era un adevărat înger faţă de copii şi o tigroaică în curţile de judecată. Nu încerca deloc să-şi ascundă prezenţa atunci când venea la ei, căutând însă să devină ca un membru al familiei.

— Supa e grozavă, rosti ea. Daniel era aşezat în capul mesei celei lungi, cu Jenny la dreapta şi copiii la stânga. Margaret se aşezase lângă Jenny ca să poată vedea mai bine chipurile copiilor.

— Eu am făcut-o, sări Megan.

— Tu singură? Margaret nu era deloc de acord cu părinţii care-şi puneau copiii la muncă.

— Sigur că nu. Sunt prea mică. Dar Jenny mă lasă s-o ajut atunci când gătește.

— Dar ţie îţi place să gătești, Megan?

— Câteodată. Dar cel mai mult îmi plac jocurile.

— Ce fel de jocuri?

— Fotbal american, fotbal european şi şotron. Megan era teribil de mândră de calităţile ei atletice.

— Jenny a căzut atunci când am jucat şotron, se băgă şi Patrick în vorbă.

Jenny, arată-i genunchiul julit.

— Poate mai târziu. Deşi Jenny îi spusese lui Daniel că avea să fie curajoasă, ştia acum foarte bine că de fapt nu era deloc. Îşi răsucise

şervetul care acum zăcea în poală ca o zdreanţă. Daniel zâmbea, dar zâmbetul nu-i ajunsese şi la ochi.

Dacă Jenny încurca totul? Dacă-şi pierdea copiii din cauza ei?

— Ştiţi, Jenny este o mare artistă, îi mărturisi Daniel doamnei Case, dar nu e niciodată prea ocupată ca să nu-şi lase treburile deoparte şi să nu se joace cu cei mici. Şi lor le place.

— Ne place, răspunseră cei doi copii la unison, de parcă fuseseră pregătiţi dinainte ca să răspundă aşa. Ceea ce mai rămăsese din curajul lui Jenny se ofili de tot. Ea cu Daniel şi cu cei doi popii erau grozavi împreună. Ceea ce se întâmpla acum pur şi simplu nu era drept.

— Ea a făcut portretul copiilor care se află acum deasupra şemineului. Daniel era prea nerăbdător să-i scoată calităţile în evidenţă. Până şi Jenny îşi dădea seama.

— Este foarte frumos, rosti doamna Case. Însă Jenny putea spune numai după tonul vocii că nu era deloc interesată de artă.

— Mulţumesc. Jenny ştia foarte bine că acum părea o retardată. Însă, atunci când era nervoasă, vorbea cu o şi mai mare dificultate. Neajutorată, îi aruncă o privire lui Daniel. El îi zâmbi, încercând să-i spună pe muteşte că totul era bine, dar ea ştia mai bine ca el cum stăteau lucrurile. Era posibil ca niciodată de acum înainte să nu mai fie bine.

După ce o conduse acasă, se strecură cu ea în dormitorul de la etaj.

— Hai să ne căsătorim acum, îi propuse el.

— Nu.

— Putem aranja o nuntă frumoasă şi în câteva zile.

— Nu e vorba de nunta frumoasă… Nu trebuia să mai spună altceva. Daniel deja ştia la ce se referise. Îi trase rochia de pe umeri, se aşeză deasupra ei şi apoi o pătrunse. Exista dragoste în felul în care se mişca în interiorul ei şi atât de multă tandreţe, încât Jenny ar fi vrut să plângă. Dar nu încă, Daniel putea să nu înţeleagă. Va păstra lacrimile pentru ceea ce avea să mai rămână din noapte după plecarea lui. Deocamdată, era mai bine să se lase pradă instinctelor şi să continue să zâmbească.

Daniel începu să se obişnuiască cu noua intrusă în viaţa lor. Margaret Case nu obişnuia să se anunţe; apărea când avea chef, probabil sperând să-i prindă într-un moment nepotrivit, sau aşa credea el. Muşchii spatelui şi ai gâtului i se încordau numai când o

privea cum o studia pe Jenny şi pe copii. Ar fi avut mare nevoie de un masaj, mai ales în seara aceea. Avea nevoie de puţină pace. Şi avea nevoie de Jenny. Copiii ajunseseră să se relaxeze în preajma intrusei, dar nu şi Jenny. Cu fiecare vizită, ea devenea tot mai încordată. Şchiopătatul i se accentua şi, uneori, nu reuşea să pronunţe cuvinte pe care altfel le rostea fără problemă.

— Gata, ora de culcare, copii, rosti Daniel, bucuros că în curând chinul avea să se termine, cel puţin pe ziua aceea.

— Dar mai întâi vrem o poveste, strigă Patrick.

— Absolut, Daniel se îndreptă Spre raftul cu cărţile de poveşti şi alese două dintre favoritele lor, poveştile cu Christopher Robi, de A.A. Milne şi *Peter Pan* al lui Barrie. Ce aţi vrea să auziţi în seara asta?

— Pe asta. Megan îi luă cartea lui A.A. Milne din mână şi se duse cu ea la Jenny. Vrei să ne citeşti tu, Jenny?

— Da, da, Jenny! strigă Patrick entuziasmat, cocoţându-se în poala ei, în vreme ce Megan i se şi cuibărise la picioare. Privirea pe care i-o aruncă atunci Jenny îi frânse inima. Era cea mai bună mamă de care puteau avea parte copiii lor, iubitoare, răbdătoare şi bună. Şi iată că acum se simţea mai prejos decât oricine…

numai din cauza lui Claire.

— Copii, ce-ar fi s-o lăsăm şi pe Jenny să răsufle puţin? interveni repede. A pictat portrete toată ziua.

— Pentru că îl imită pe Kanga mai bine decât tine, tati. Şi pe Piglet. Când pe chipul lui Megan apărea acea expresie de încăpăţânare, ştia că era primejdios să încerce să se încontreze cu ea. În afară de asta, Daniel nu voia să facă caz pe tema asta, când Margaret Case se uita la ei.

— Ce poveste vreţi să ascultaţi? întrebă Jenny, cu cartea în mână.

— Cea cu smiorcăiţii, răspunse Megan. Păru să treacă o veşnicie până să găsească Jenny povestea. Tăcerea şi liniştea din încăpere erau asurzitoare. Daniel ar fi vrut s-o ia pe Margaret Case de guler şi s-o ducă până la uşă, apoi să-i ia pe copii şi pe Jenny şi să-i ducă în Elveţia.

— Am găsit-o. Uşurarea evidentă a lui Jenny, aproape că aduse lacrimi în ochii lui

Daniel. Sunteţi gata, copii? Le mângâie părul şi zâmbi spre feţişoarele întoarse spre ea. Numai un prost ar fi putut să creadă că nu era în stare să fie o mamă bună. Daniel se rugă atunci ca Margaret Case

să nu fie o proastă.

Când Jenny se apucă să citească, Daniel îşi ţinu respiraţia. Mişcând degetele de-a lungul paginii, citea cu o încetineală cumplită, oprindu-se deseori din cauza unor cuvinte pe care orice copil le-ar fi putut citi fără probleme.

La un moment dat, Megan îi şopti lui Jenny cuvântul de care se împiedicase.

Dacă oprea acea tortură, Daniel ar fi condamnat-o pe Jenny ca fiind nâadecvată, şi, dacă o lăsa să continue, atunci era clar că o lăsa la mila femeii care stătea pe marginea scaunului. Mâinile lui Jenny tremurau şi privirile îi erau disperate. Afurisită să fie Margaret Case! Daniel nu mai putea suporta. Tocmai se ridicase de pe scaun ca să se apropie, când o văzu pe Jenny înălţându-şi bărbia cu încăpăţânare. Închise cartea şi îi prinse pe copii de mâini.

— N-aţi vrea să ascultaţi povestea şi în alt fel?

— Adică, cum? întrebă Megan, sceptica familiei.

— Dacă îmi aduceţi caietul de schiţe şi creionul de pe masă, o să vă arăt.

— Le aduc eu, sări Patrick, venind în viteză cu ceea ce îi ceruse. Jenny se apucă să deseneze şi, în vreme ce schiţa figurile familiare ale lui Christopher Robin, a lui Winnie ursuleţul şi a lui Piglet, încrederea îi reveni. Şi odată cu ea şi glasul cântat. Le spuse povestea aşa cum numai ea putea s-o facă, în felul ei serios şi cu cuvinte simple. Megan şi Patrick erau ca vrăjiţi.

— Uite, strigă Patrick. Jenny a reuşit să facă un smiorcăit grozav.

— Şi pe plângăcios. Uitând să mai fie sceptică sau să mai comenteze Megan ţopăia încântată. Mai desenează unul, Jenny.

— Da, da! încă unul! Camera se scufundase parcă într-o vrajă. Daniel o simţea, iar Margaret Case o vedea. Cei trei care erau aplecaţi asupra carnetului de schiţe, trecuseră din lumea reală într-o lume fermecată, populată cu smiorcăiţi şi plângăcioşi comici, plină de fericirea copilăriei.

— Ei bine, cred că acum o să plec, le zise Margaret Case după ce se termină povestea. Nu încerca să-şi ascundă lacrimile din ochi. Scoase batista din poşetă, îşi şterse obrajii şi-şi suflă nasul. Doamne, mi-a plăcut povestea la fel de mult ca şi copiilor.

— O să-ţi citesc şi ţie oricând doreşti. Nimeni nu se îndoia de sinceritatea cuvintelor lui Jenny. Margaret o prinse de mână.

— Draga mea, a fost o seară cu adevărat specială, în serviciul meu, rareori dau peste dragoste adevărată şi inocenţă pură. Dar în seara asta le-a văzut aici pe amândouă.

După ce Margaret Case plecă şi copiii merseră la culcare, Jenny îl prinse pe Daniel de mâini, dansând de încântare.

— Daniel, am câştigat… am câştigat. Gărzile de corp păzeau copiii în vreme ce dormeau, şi, în Atlanta, Claire se consulta cu avocatul ei ca să găsească cele mai bune metode de a dovedi că Jenny nu era o mamă potrivită. Nu câştigaseră încă, nici pe departe. Dar Daniel nu se îndura să-i spună toate astea.

— Ai fost minunată, Jenny. O strânse în braţe. Absolut minunată.

— Şi curajoasă. Îi zâmbi fericită. Ai uitat să spui c-am fost curajoasă.

— Da. Şi curajoasă pe deasupra.

— Auzi, Daniel, crezi că acum aş putea să-mi aleg o rochie de mireasă?

— Vreau să-ţi alegi cea mai frumoasă rochie de mireasă din Florence.

— Înainte numai visam să mă mărit şi eu într-o zi, să am parte de rochie şi de o nuntă… o să fim cu adevărat o familie, nu-i aşa Daniel?

— O să fim o familie, Jenny. Promit. Mai degrabă o omora pe Claire cu mâinile lui decât să-şi încalce promisiunea faţă de Jenny.

Sarah nici măcar nu visase că avea să vină ziua în care să meargă cu prima ei născută să aleagă o rochie de mireasă. Ea şi cu Gwendolyn erau aşezate pe scaune tapiţate cu satin, aşteptând ca Jenny să iasă din cabina de probă.

Mai întâi apăru Victoria, cu părul negru şi des scăpat din cocul franţuzesc şi cu ochii verzi strălucind de încântare.

— Trebuie s-o vedeţi pe soră-mea. A meritat să fac drumul de la Dallas până aici. Îşi lăsase baltă biroul de avocatură numai ca să fie alături de sora ei mai mare atunci când îşi alegea cea mai importantă rochie din viaţă.

— De abia aştept s-o văd, rosti Gwendolyn. Ieşi de acolo, scumpo. Vrem să te vedem.

— Numai o secundă. Sunt cumplit de nervoasă.

— Doamne, dacă acum e nervoasă, atunci ce-o să fie în ziua cununiei? se miră Gwendolyn. Sarah şi Victoria schimbară o privire plină de amărăciune.

Amândouă se gândeau la acelaşi lucru. Va exista pentru Jenny o zi de cununie? Victoria cunoştea bine legile. Deşi nu exista nicio presupunere că Jenny ar fi fost o mamă nepotrivită, orice avocat care-şi merita banii putea să se folosească de condiţia ei ca să încerce să dovedească nu numai că nu era potrivită ci chiar o primejdie pentru copiii lui Daniel. O singură mare întrebare ardea minţile membrilor familiei lui Jenny: dacă Daniel pierdea copiii, mai avea să se însoare cu Jenny sau nu? Perdelele de la cabina de probă se dădură în lături şi în faţa lor apăru Jenny. Obrajii lui Sarah erau deja inundaţi de lacrimi, iar Gwendolyn încerca să-şi sufle nasul pe furiş. Numai Victoria rămase calmă.

— Eşti foarte frumoasă, Jenny, o complimentă. O să-l zăpăceşti de tot pe Daniel.

— Chiar crezi?

— Vino să te uiţi în oglindă ca să te convingi singură. Lui Jenny aproape că nu-i venea a crede că ea era femeia aceea din oglindă. Rochia era exact ceea ce şi Cenuşăreasa ar fi purtat la bal. O transforma pe Jenny dintr-o femeie cu posibilităţi limitate, în una cu posibilităţi fără limite. Cu rochia pe ea, arăta de parcă tocmai mergea să-l întâlnească pe prinţ.

— Vreau să i-o arăt şi lui Daniel.

— Jenny, eşti sigură? întrebă Sarah. Tradiţia spune că rochia de mireasă să fie ţinută secret faţă de mire până-n ziua cununiei.

— Oamenii sunt mult mai importanţi decât tradiţiile. Daniel avea nevoie de ceva frumos în viaţă, chiar acum. Jenny o prinse pe Victoria de mână. Mă ajuţi s-o scot de pe mine şi s-o ducem s-o pună într-o cutie? Sarah şi Gwendolyn oftară la unison atunci când Jenny şi sora ei dispărură din nou în cabină.

— Gwendolyn, ce naiba ne facem dacă n-o să aibă loc nicio nuntă?

— Mai bine ai înceta să mai vorbeşti aşa. Gwendolyn îşi aranja pălăria Panamá. O purta oriunde, chiar şi la biserică. Am crezut că tu şi cu Jake Townsend n-o să reuşiţi niciodată să vă înţelegeţi destul cât să ajungeţi să vă căsătoriţi şi uite unde aţi ajuns acum. Cu buzele în formă de inimă şi cu ochii albaştri, Sarah semăna izbitor de bine cu prima ei născută. Jake Townsend fusese eroul ei. Fusese dintotdeauna şi aşa avea să rămână mereu.

— Da, ai dreptate, Gwendolyn. Sarah îşi suflă nasul în batista

roz. Ce prostie din partea mea să-mi fac atâtea griji.

Claude Sullivan nu se aşteptase la o primire caldă din partea fiului său, dar oricum se aşteptase la ceva mai bun decât ceea ce avea. Ochii lui Daniel parcă erau două bucăţi de gheaţă şi, dacă chipurile ar fi putut porni războaie, al lui ar fi făcut-o cu siguranţă în acel moment.

— Nu este nevoie de toată această animozitate, Daniel. Am venit numai ca să-ţi dau un sfat.

— Nu ţi-am cerut sfatul. Dacă pentru asta ai bătut tot drumul din Virgina până aici atunci, ţi-ai pierdut vremea de pomană. Daniel nici măcar nu-i spusese un simplu tată. Şi, până în acel moment, Claude nici nu realizase cât de mult îl îndurera.

Poate din cauză că îmbătrânea, deci fiind prea bătrân ca să-şi facă fiul cel încăpăţânat să vadă adevărul.

— Bine. Admit că m-am înşelat profund când m-am supărat pe cariera pe care ţi-ai ales-o. Tăcerea lui Daniel îl condamna mai mult decât cuvintele. Dar de data asta nu mă înşel. Sursa întregului necaz era aruncată pe biroul lui Daniel, un exemplar din Alexandria Beacon. Poza deja faimoasă, cu el pe când o săruta pe Jenny la gala de deschidere a noului magazin din Raleigh îl acuza din pagină.

Daniel nu se obosise nici măcar să mai citească articolul. Putea ghici cu uşurinţă ce anume se scrisese în el. În pofida remarcabilelor realizări făcute de Jenny, cei din presă preferau să se concentreze asupra limitărilor ei.

Cu mişcări calculate, luă ziarul şi-l rupse fâşii pe care apoi le aruncă la coş.

— Te duc cu maşina înapoi la hotel, îi zise tatălui, ridicându-se.

Lui Claude îi venea încă greu să se declare învins. În afară de asta, îl pierduse pe Daniel cu mulţi ani în urmă. Acum nu mai avea ce pierde.

— N-o să mă las concediat ca unul dintre angajaţii tăi. Când Claude se ridică, se văzu clar că era la fel de înalt ca şi fiul său. Aveau acelaşi maxilar pătrat şi aceiaşi ochi negri şi pătrunzători. Timpul îi albise părul lui Claude şi-i ridase faţa, dar nu-i mai îndulcise temperamentul şi nici nu-i slăbise hotărârea de a face aşa cum credea el de cuviinţă. Am venit până aici pentru că am ceva de spus şi nu intenţionez să plec fără să-mi realizez scopul.

— N-ai decât să spui ce vrei, însă eu n-am să mă răzgândesc.

— Cum de poţi să tratezi ceva aşa de important cu atâta

indiferenţă? Pe toţi sfinţii.

Daniel, întregul tău viitor este în pus în joc acum. Claude ridică coşul de gunoi şi-l răsturnă pe biroul lui Daniel. Căutând printre bucăţile rupte, găsi una în care se vedea numai Jenny. Doar uită-te la ea, fiule. Crezi că merită să-ţi pierzi copiii din cauza ei? Crezi că Jenny îţi poate dărui alţi copii? Treaba asta ţi-a trecut vreodată prin minte?

— Cred c-ai spus destule. Daniel se chinuia să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— N-am spus nici pe departe destule. Claude tremura tot, dar n-avea de gând să cedeze. O să te facă să te jenezi mereu, Daniel. Deja te-a făcut de râsul lumii, de pe o e; oastă pe alta.

— Pleacă!

— Nu, nu până când nu termin.

— Ai terminat deja.

— Dacă te însori cu ea, nu mai eşti fiul meu.

— Am încetat să mai fiu fiul tău cu ani de zile în urmă, mai precis din ziua în care Michael a murit. Durerea veche se ridică deodată din sufletul lui Claude, ascunzând totul sub norul roşu al mâniei.

— Prima dată ai ales o curvă, Daniel. Crezi că de data asta o să reuşeşti mai bine?

Daniel îl pocni. Osul se ciocni de os, iar Claude simţi şocul până-n vârful picioarelor. Pentru un moment crezu că avea să leşine, dar rezistă durerii şi ameţelii şi se păstră mai departe drept. Liniştea parcă ţipa în jurul lor. Faţa lui Daniel era o mască dură şi rece. Numai ochii păreau să mai fie vii. Era strălucitori de mândrie încăpăţânată şi furie şi… oare era regret?

Claude aşteptă, în linişte, o scuză care ştia că nu avea să vină niciodată. În cele din urmă părăsi biroul, nu cu capul plecat ca un om bătrân, ci cu spatele drept şi cubărbia ridicată a mândrie. Uşa se trânti în spatele lui.

Daniel se lăsă să cadă pe scaun şi privi neajutorat la mizeria de pe birou.

— Ce am făcut? şopti cu disperare.

Jenny încerca pe cât posibil să se facă invizibilă. Ascunsă în cadrul unei uşi, privind la plecarea tatălui lui Daniel, îşi strânse braţele în jurul ei ca să-şi oprească tremuratul. Mai repede ar fi murit decât să dea ochii cu bătrânul domn.

Paşii i se pierdură undeva în hol. Când auzi uşa ascensorului închizându-se, o porni la fugă spre scări. Nu avea niciun plan, niciun loc unde să se ducă. Nu ştia decât că trebuia să plece de acolo. Încă tremura atunci când se urcă în maşină.

Maşina pe care Daniel i-o făcuse cadou. Daniel care nu va mai avea alţi copii din cauza ei. Daniel care va fi stânjenit mereu din cauza ei. Daniel care se făcuse de râsul întregii ţări din cauza ei. Motorul începu să mohnăie în clipa în care întoarse cheia în contact. Luptându-se cu lacrimile care o orbeau, traversă oraşul şi apoi şi podul peste râu. Undeva, departe, Daniel încă mai stătea la biroul lui din clădirea în care-şi avea sediul *Sullivan Enterprises*.

Oare îi va duce dorul atunci când ea va fi plecată?

Daniel nu mai era conştient de scurgerea timpului. Nu era conştient decât de durere. Soarele tocmai apunea atunci când se ridică în cele din urmă din scaun.

Curând trebuia să plece acasă, ca să discute cu cei mici şi să vorbească şi cu Jenny. *Jenny*. Îl durea mâna. O ridică în sus şi o studie de parcă n-ar fi fost a lui. Era şi sânge acolo unde pielea se crăpase. Cu puţină apă avea să dispară.

Dar cu ea va spăla sentimentul de vinovăţie ca să dispară?

Holul din fata biroului său era cufundat în linişte. Oare toată lumea plecase acasă? În vreme ce se îndrepta spre chiuvetă, văzu o cutie mare şi albă, de la un magazin de modă. Moda zilei, aşa scria pe etichetă. Nu era stilul lui Helen să lase lucrurile împrăştiate peste tot. Şi unde naiba umbla şi ea?

Daniel ridică cutia şi din ea ieşi la iveală rochia de mireasă. Inima începu să i se zbată de furie în piept. Rochia era de satin alb cu perle cusute de el.

O rochie de mireasă. Mâna îi tremură atunci când atinse satinul răcoros. Din faldurile rochiei se desprinse o chitanţă care căzu pe mochetă. Pe ea era trecut numele lui Jenny Love-Townsend. Deci fusese acolo. Auzise probabil tot.

— JEN-NYYY! Helen veni în fugă din hol, cu o mână pe piept.

— Daniel? Stătea cu o rochie de mireasă în braţe şi cu capul plecat. Doamne, m-ai speriat de moarte.

— A fost Jenny pe aici? Prostească întrebare. Doar avea în braţe rochia ei de mireasă.

— Da. Am crezut că-i cu tine. Helen îi luă rochia din mâini şi o

aranja cu pricepere înapoi în cutie. Nu înţeleg de ce şi-a lăsat aici rochia. Voia să ţi-o arate.

— Pe la ce oră a venit? Doamne, dă-mi un miracol, se rugă Daniel.

— Atunci când era şi tatăl tău. Daniel simţi cum murea pe dinăuntru. Iubind-o pe Jenny, o distrusese.

— Ţi-a spus unde a plecat?

— Nu. Nici măcar n-am văzut-o plecând. I-am spus că poate să aştepte la mine în birou, dar mi-a spus că vrea să-ţi facă o surpriză. Şi m-am gândit că poate vrei şi tu să i-o prezinţi tatălui tău. Helen simţi cum o sufoca groaza. Sper că n-am făcut nimic rău, nu?

— Nu, Helen, n-ai greşit cu nimic. El era cel care greşise. Atrăsese o inocentă în aiureala şi nebunia care era viaţa lui şi o expusese răutăţilor lumii.

Nu putea face nimic ca să repare ceea ce stricase, nimic din ce-ar fi putut spune n-ar fi şters cuvintele urâte şi rele care fuseseră spuse împotriva ei. Singurul lucru pe care-l mai putea face era să se scuze şi să-i ofere ocazia să se retragă dintr-un târg mult prea dur. Dar mai întâi trebuia s-o găsească.

CAPITOLUL 12

Daniel nu ştia de unde să înceapă să caute. Oare Jenny se dusese acasă, sau mai degrabă s-ar fi dus la el acasă ca să aştepte acolo întoarcerea lui? Posibil să se fi dus chiar la părinţii ei. Trecu întâi pe la Jenny, căutându-i maşina din priviri. Nu era pe alee. Fiecare terminaţie nervoasă a corpului îşi striga disperarea. Strângând volanul în mâini, rămase să privească mai departe aleea din faţa casei ei, încercând să nu intre în panică. Jenny putea fi oriunde. Poate chiar la cumpărături. Sau mersese să mănânce îngheţată. Lui Jenny îi plăcea la nebunie îngheţata. Poate că nici măcar nu auzise conversaţia purtată la el în birou. Poate că-şi amintise deodată că mai avea ceva de făcut şi uitase să mai ia cu ea şi rochia de mireasă. Aiureli. Ştiuse adevărul din clipa în care văzuse rochia acolo.

Casa lui Jenny parcă-şi bătea joc de el. Părea aşa de sigură. Aşa de senină.

Aşa de goală. Nici măcar casa aceea nu mai era un paradis pentru ea. Şi pacea i-o furase. Încalcă toate legile de circulaţie atunci când o porni cu viteză spre propria lui casă. În minte nu avea decât un singur gând – s-o găsească pe Jenny.

Jenny se aşezase sub stejar ca să privească spre râu. Era acelaşi copac la umbra căruia ea şi cu Daniel făcuseră primul lor picnic. Atinse coaja aspră a copacului şi apoi şi frunzele lucioase. Privi în sus, amintindu-şi cum se filtraseră atunci razele de soare printre ramurile lui. Într-o zi va picta copacul, îl va picta exact aşa cum fusese în ziua în care fusese sărutată pentru prima dată. Jenny îşi atinse buzele. Daniel n-o va mai săruta niciodată, n-o va mai atinge, nu va mai face dragoste cu ea. Nu vor mai fi picnicuri, filme şi râsete. Îşi strânse braţele în jurul pieptului ca pentru a opri durerea. Soarele dispăruse şi întunericul se întindea asupra pământului. Era proastă dacă rămânea mai departe sub copac, pe întuneric.

Ba chiar putea să nu fie deloc în siguranţă. Se grăbi să se urce iar la volanul maşinii. Nu avea niciun plan; nu ştia decât că trebuia să fugă. Când avea să ajungă într-un loc sigur, avea să trimită scrisori liniştitoare tuturor. Poate că Gwendolyn va vrea să vină iarăşi să stea cu ea. Puteau face un alt atelier, undeva departe de Daniel. Într-o zi o va uita. Deşi ea n-avea să-l uite niciodată. Niciodată.

Daniel o căutase deja peste tot pe unde ar fi putut să fie: la el acasă, acasă la părinţii ei, la salonul de îngheţată, în parc. Se dusese chiar şi pe malul râului, acolo unde fuseseră primul lor picnic. Luptând împotriva spaimei tot mai mari şi a sentimentului de înfrângere care deja începuse să-l copleşească, Daniel se opri din drum ca să-şi facă un plan de acţiune. Nu era nevoie să alarmeze pe nimeni, nu încă. Nu avea cum să fie ajuns prea departe. Mai întâi trebuia să cerceteze fiecare metru pătrat din oraş. Şi, dacă maşina ei mai era încă în Florence, el avea s-o găsească.

Când ajunse la marginea oraşului, Jenny începu să-şi revină. După ce vorbise atâta despre curaj cu Daniel, acum fugea ca un iepure speriat. Oh, era egoistă până-n străfundul inimii, pentru că nu se gândise decât la ea. Cuvintele pe care le auzise o răniseră profund. Dar pe Daniel? Se gândise măcar în treacăt, ce anume simţise el? Şi cum rămânea cu copiii?

Jenny opri maşina în faţa unui fast-food, coborî şi se aşeză la o masă.

— Vrei să iei ceva, scumpo? Nu-i era foame, dar nici nu voia s-o jignească pe femeia care venise s-o servească.

— Un hamburger. Fără, ceapă.

Chelneriţa se îndepărtă în pantofii ei sport, mestecând gumă şi

fredonând o melodie la modă. Jenny îşi aminti de perioada în care şi ea obişnuia să fredoneze. Daniel o făcuse să fredoneze… şi copiii lui, şi animalele. Dumnezeule, chiar că era o egoistă, uitase să ia şi animalele.

— Mare figură eşti şi tu, Jenny Love-Townsend.

— Ce-ai zis, scumpo? Chelneriţa puse hamburgerul pe masa de plastic.

— Vorbeam de una singură.

— Cu toţii o facem câteodată. Pe ecusonul de la piept scria că numele ei era Lou Eva. Dacă te ajută cu ceva, poţi să stai de Vorbă cu mine.

— N-aş vrea să-ţi irosesc timpul.

— După cum bine vezi, nu-i mare activitate în seara asta. Lou Eva se strecură pe scaunul din faţa ei şi-şi puse guma într-un şerveţel. Era sudistă din vârful unghiilor lăcuite în roşu şi până la călcâiele comod încălţate în pantofi sport, şi, evident, nimic nu-i plăcea mai mult decât să rezolve o problemă spinoasă – câtă vreme aceasta era a altcuiva. Oraşul ăsta este mort de-a binelea. Mă gândeam să mă duc în Birmingham. Am auzit că acolo e ceva activitate.

— Şi eu vrea să plec din oraş.

— Nu pari prea fericită din cauza asta, scumpo.

— Nici nu sunt.

— Atunci nu pleca. Cât de simplu suna. *Nu pleca*.

— Ascultă, scumpo. Lou Eva se întinse peste masă şi-o prinse pe Jenny de mână.

Noi femeile trebuie să fim unite. Tu spunea-i lui Lou Eva ce te supără şi o să încerc să te ajut. Am dat şi eu de belea de câteva ori. Nu cred că există ceva ce să nu fi văzut şi nimic ce să nu pot repara. Jenny ştia că femeia din faţa ei era cu adevărat curajoasă. Cu toate că se lăudase în faţa lui Daniel cu curajul şi dârzenia ei, cum apăruseră primele probleme, ea spălase puţina fără ca măcar să privească în urmă. Era o laşă şi o dezertoare… cu nimic mai bună decât Claire. Şi, ca şi Claire, tocmai era pe cale să-i abandoneze pe Megan şi pe Patrick.

Cum ar privi treaba asta un judecător? Era ceva ce până atunci nu-i trecuse prin minte. Nici măcar nu se gândise că de abia dacă apucase să înveţe drumurile prin oraş, fără să mai pună la socoteală restul statului. Ce judecător ar fi lăsat copiii pe mâna unei femei care fugea la primul semn că aveau să se işte necazuri, fără ca măcar să se gândească să ia cu ea o hartă? Dacă voia ca judecătorul s-o considere

potrivită pentru a fi mamă, atunci trebuia să se comporte ca atare.

— Ştii ce? Se aplecă spre noua prietenă. Cred că şi eu pot să repar ce s-a stricat.

Loueva.

— Lou Eva, scumpo. Dar nicio grijă. Mi s-a spus şi mai rău.

— Câteodată nu înţeleg bine de prima dată. Dar a doua oară nicio problemă. Jenny se ridică şi o îmbrăţişa pe chelneriţă. Mulţumesc, Lou Eva.

— Vine odată cu slujba, scumpo. Lovi în joacă braţul lui Jenny. Fă-i praf, tigroaico!

Când Jenny plecă de la fast-food, deja avea un plan de bătaie. Trebuia să se confrunte cu inamicul. Nu-i trebui prea mult ca să-l găsească, pentru că orăşelul lor nu era binecuvântat cu prea multe locuri în care oamenii să poată sta peste noapte, iar Helen îi spusese cum îl chema. Îl sună din holul hotelului.

— Jenny Love-Townsend, vă deranjează. La celălalt capăt al liniei era o tăcere rău prevestitoare. Jenny închise ochii, sperând ca el să n-o refuze.

— Nu am nimic să-ţi spun, domnişoară.

— Nu vreau să fiu insistentă, dar aş vrea să vă întâlnesc. Îţi acord numai cinci minute, asta-i tot.

Claude Sullivan semăna aşa de bine cu Daniel, încât l-ar fi recunoscut şi dacă s-ar fi aflat într-o mulţime de oameni. Dar nu avea nici urmă din căldura lui Daniel, nici farmecul sau umorul lui. Nu-i oferi un scaun, nu se scuză că o făcuse să urce până-n camera lui. Jenny rămase lângă uşă, încercând să pară mai stăpână pe sine decât se simţea.

— Domnule Sullivan… eu sunt Jenny.

— Ştiu foarte bine cine eşti. Eşti exact aşa cum te-am văzut în poză. Femeile frumoase au fost întotdeauna blestemul lui Daniel.

— Daniel preţuieşte caracterul mai mult decât frumuseţea.

— Prostii! Nu era un început tocmai promiţător. Jenny începu să-şi caute cuvintele potrivite ca să exprime ceea ce voia.

— Ei bine, mi s-a părut c-ai zis că vrei să-mi vorbeşti. Claude Sullivan se aşeză pe un scaun. Nu se mişca precum un om bătrân, dar se aşezase ca unul: greoi, neglijent. Vorbeşte. O privi cu asprime pe sub sprâncenele stufoase.

Jenny se apucă să vorbească, nu cu vorbe mari sau gesturi

dramatice, ci din inimă. Îi spuse cum ea şi cu Daniel ajunseseră să se întâlnească, cum el avea un trandafir galben la rever şi cum ea ştiuse atunci că el era eroul ei. Îi spuse despre cum încercaseră să alerge împreună şi cum dansaseră sub clar de lună, îi spuse şi despre picnic. Mai mult, îi zise şi despre primul lor sărut.

Tatăl lui Daniel stătea nemişcat. Nici măcar o singură mişcare sau expresie a feţei nu dădea la iveală care-i erau gândurile. Jenny nu mai avea ce face, putea numai să spere.

— El nu mă vede aşa cum o fac ceilalţi oameni, domnule Sullivan. El mă vede cu inima, aşa cum îl văd şi eu pe el. Claude Sullivan nu părea deloc mişcat. Jenny tremura lângă uşă, dorind să fugă, jurând să rămână să lupte. Încercă o ultimă ofertă de pace.

— În curând vom fi cu toţii o familie, şi, sper din suflet, să vreţi să faceţi parte din ea. Ghidată de instinct, Jenny se apropie de tatăl lui Daniel, se lăsă în genunchi lângă scaunul lui şi-l prinse de mână. Ştiu că sunt diferită, domnule Sullivan. Nu vorbesc bine şi nu pot să merg bine. În schimb, pot să iubesc. Pot să iubesc la fel de bine ca oricine de pe lumea asta. Îl iubesc pe Daniel şi pe copii şi sper că mă veţi lăsa să vă iubesc şi pe dumneavoastră. Claude Sullivan rămăsese la fel de tăcut şi de împietrit ca la început. Nu exista niciun indiciu că măcar o auzise pe Jenny, nici vorbă să-i mai şi răspundă. Ea îi păstră mâna între palmele ei încă o clipă, după care o puse cu grijă pe marginea fotoliului. Spaţiul dintre fotoliu şi uşă părea la fel de mare ca şi deşertul din Egipt. Se aplecă, îl sărută pe obraz pe tatăl lui Daniel şi apoi traversă acel deşert… singură. După ce uşa se închise în urma ei, Claude rămase la fel de nemişcat în fotoliul lui. Se făcuse întuneric dar el nu se obosise să aprindă vreo lumină. Se întinse după telecomandă şi dădu drumul la televizor. Nu-i păsa pe ce canal se afla, atâta vreme cât se auzea zgomotul.

Groucho Marx şi fraţii lui făceau tot felul de prostii pe ecran. Râsete de culise se auzeau în cameră. Lumina de pe ecran căzu pe obrazul lui Claude Sullivan şi-i scoase la iveală lacrimile.

Daniel aproape că intrase în panică. Mergea de ore întregi şi nu văzuse nici urmă de maşina lui Jenny pe nicăieri. Obosit, o porni înapoi spre casă. Deja se făcuse târziu. Copiii probabil că deja se pregăteau de culcare iar el voia să fie casă, ca să-i bage în pat şi să le ureze somn uşor. După care, era preferabil să-l sune pe Jake Townsend. Urma să fie cel mai dificil telefon pe care trebuia să-l dea.

Jenny pândea la fereastră că să-l vadă pe Daniel sosind. Când văzu farurile, se postă în faţa uşii. Auzi cheia întorcându-se în broască, şi, deodată îi apăru în faţă, îngheţat în prag, cu rochia de mireasă în braţe şi cu o multitudine de emoţii înscrise deodată pe chipul chinuit. Jenny le văzu pe toate – uşurare, bucurie, durere, şi apoi ceva la care nu se aşteptase, o resemnare amară.

„*Of*, *Daniel*, *spune ceva*", îi striga inima. El doar o privea, la fel de nemişcat ca şi tatăl lui. Numai ochii păreau să aibă o viaţă a lor.

Ceasul din hol bătu ora, iar afară greierii cântau de zor.

Doamna Williams tocmai cobora în vârful picioarelor pe scări, îndreptându-se spre bucătărie, gata să-şi facă un ceai. De sus se auzeau zgomote înfundate în vreme ce gărzile de corp se pregăteau să vegheze întreaga noapte în faţa dormitorului copiilor. Daniel avea muşchii încordaţi din cauza tensiunii, iar cei ai maxilarului aproape că-i înţepeniseră, gata-gata să-i facă dinţii fărâme. Fiecare fibră a corpului plângea pentru Jenny. Nu-şi dorea altceva decât s-o poată lua în braţe, pretinzând că nu se întâmplase nimic. Dar nu mai putea fi de acum înainte instrumentul distrugerii lui Jenny.

— Jenny, ştiu ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Îmi pare rău. Puse rochia pe primul fotoliu întâlnit în cale.

— Este în regulă.

— Nu. Nu este deloc în regulă. Nimic nu avea să mai fie în regulă. Hai să mergem la mine în birou ca să putem sta de vorbă. De ce nu voise nici măcar s-o atingă? Tristă şi nesigură, Jenny îl urmă până-n camera plină de cărţi. Daniel închise uşa în urma lor.

— Pot să-ţi aduc ceva, Jenny? Cât de politicos! Ca un străin.

— Nu, mulţumesc. Se aşeză într-un fotoliu de piele. Eşti supărat pe mine, Daniel?

— Să fiu supărat pe tine? îngenunche lângă fotoliu şi-i prinse o mână pe care şi-o apăsă pe obraz şi pe buze. Sărutul său era aşa de blând, de moale. Jenny închise ochii de plăcere. Nu m-aş putea supăra pe tine, niciodată. Buzele lui era acum pe palma ei. Jenny se încălzise deja de acel contact cu el, se încălzise şi se simţea deja alinată. El însă se îndepărtă deodată de ea. Deschise ochii şi-l văzu tocmai în celălalt capăt al camerei.

— N-ar fi trebuit să fug, se scuză ea.

— Oricine ar fi fost în locul tău ar fi fugit. Ceea ce a spus tatăl meu despre tine a fost nemaipomenit de crud şi de nemomense.

— Taţii îşi fac mereu griji pentru copiii lor.

— Jenny… Jenny… Daniel începu să se învârtă prin încăpere. Eşti prea bună… prea înţelegătoare… prea generoasă. Îşi vârî mâinile în buzunare pentru a se abţine să n-o atingă. Când ajunse lângă şemineu, văzu portretul magnific pe care-l făcuse copiilor. Fiecare linie, fiecare urmă de pensulă arătau dragostea cu care pictase.

Privind portretul, Daniel îşi aminti de ziua în care Jenny se apucase de el. Era atât de inocentă, atât de plină de bucurie… şi în siguranţă. Şi acum, era destul să se uite la ea. Era jignită din toate părţile. Şi numai din cauza lui.

— Darul tău, talentul tău m-a uimit întotdeauna. Se sprijini de marginea şemineului, cu faţa spre ea. Eşti o artistă de excepţie şi nimeni nu îţi poate lua acest merit. Teama aproape că îngheţă inima lui Jenny. Daniel era aşa de retras în sine şi aşa de rece încât ar fi putut la fel de bine să se afle şi în celălalt capăt al ţării.

— Am avut destul timp ca să mă gândesc în vreme ce străbăteam oraşul, Jenny. Ce ţi-am făcut nu mai poate fi desfăcut, dar asta nu înseamnă că trebuie să continue.

Deci Daniel n-o mai voia. Simţi cum un strigăt de durere îi urca în gât, dar îşi muşcă buzele şi reuşi să-l reţină acolo. Prin faptul că fugise, distrusese totul.

Daniel avea nevoie de o femeie, nu de un copil iresponsabil. Jenny îşi scoase de pe deget, cu încetineală, inelul de logodnă. Ochii lui Daniel erau teribili în vreme ce o urmăreau. De ce nu spunea nimic?

„*Te iubesc*, *Daniel*. *Te iubesc*”. Oh, cât de mult ar fi dorit să-i spună acele cuvinte, dar apoi ar fi semănat prea mult cu o implorare. El dăruise o cale uşoară şi frumoasă de scăpare. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era s-o accepte.

Păstră inelul în palmă o clipă, savurându-i căldua şi greutatea, după care îl puse uşor pe masă. Daniel nu se mai putea mişca. Avea impresia că o placă de ciment i se aşezase pe piept. Ea acceptase ieşirea pe care el i-o oferise. Cum ar fi putut oare s-o învinovăţească? Dragostea ar fi trebuit să fie un vis frumos, nu coşmarul în care o băgase el”. *Te iubesc*, *Jenny*”. Ca să-i spună acele cuvinte ar fi fost o cruzime din partea lui. Nu o putea lega de el cu vorbe de dragoste şi cu mângâieri ca după aceea s-o expună din nou presiunilor din lumea lui. Trebuia s-o lase să plece. Jenny a lui. Îngerul lui. Viaţa lui.

Înainte să plece, Jenny se întoarse ca să-l mai privească odată cu

ochii ei frumoşi. El se scufundă pentru ultima oară în adâncul lor, înecându-se aproape de dragoste. Unghiile ei muşcară din carnea palmelor, atât de tare strânsese pumnii.

Să-i mai simtă măcar o ultimă dată buzele sub buzele lui, să-i simtă moliciunea pielii şi căldura cărnii, pentru el ar fi însemnat deja raiul pe pământ.

Raiul lui şi iadul ei.

— La revedere, Daniel. Chiar şi şchiopătatul pronunţatnu-i redusese cu nimic graţia şi demnitatea. La uşă se întoarse. Te rog să le spui copiilor c-o să-i iubesc mereu.

Doamne! Copiii. Cum o să poată să le spună copiilor c-o pierduseră pe Jenny?

— Aşa o să fac, Jenny. În prag, Jenny ezită. El nici măcar nu se îndura să-şi ia rămas bun de la ea". *Pleacă*, *Jenny*. *Pleacă*. *Repede*, *cât încă mă simt în stare să-ţi dau drumul*". Uşa se închise încet în spatele ei. Daniel luă inelul şi-l strânse în palmă.

Te iubesc, Jenny, şopti. Întotdeauna te voi iubi.

Duse inelul la buze, după care se aşeză în fotoliul în care stătuse ea şi, cu ochii uscaţi, rămase să privească la tabloul de deasupra şemineului.

Afară, în faţa uşii, Jenny îşi lipi o tâmplă de cadrul de lemn.

— O să te iubesc mereu, Daniel, şopti.

Adunându-şi curajul, Jenny trecu pe lângă bucătăria în care făcuseră prăjituri cu copiii şi pe lângă sufrageria unde luaseră atâtea mese vesele.

Aruncă o privire spre scările în spirală. Dormitorul lui Daniel trebuia să fie pe undeva la etaj. Nu va avea niciodată ocazia să-l vadă. Nu va avea niciodată ocazia ca să împartă cu el patul. Când ajunse în hol văzu rochia de mireasă şi întinse mâna ca să simtă satinul mătăsos. Ce fericite îi fuseseră visurile… şi cât de prosteşti. Rochia îi scăpa dintre degete, iar ea o lăsă să atârne neglijent pe marginea scaunului. Nu mai avea nevoie de ea. Uşa din faţă părea atât de grea încât de abia putu s-o deschidă. Întregul corp îi părea rupt, făcut bucăţele.

Afară, o furtună de vară o prinse pe Jenny pe nepregătite. Rămase pe prima treaptă a casei, lăsând vântul să-i ciufulească părul şi să-i fluture hainele. Îi va fi destul de greu să conducă până acasă. Nu, trebuia numai să fie atentă. Ploaia deja o udase.

— Jenny! Glasul lui Daniel o tăie ca un cuţit, iar inima îi sângera

în piept. Încet, se întoarse. Luminile din casă îl arătau pe Daniel cum venea fugind spre ea.

— Jenny, aşteptă. Venise oare să-i spună că totul era în regulă? Venise să-i dea înapoi toate visurile şi speranţele?

— Nu poţi să conduci e furtuna asta.

— O să fiu atentă. Acum era chiar lângă ea. O prinse cu blândeţe de braţ.

— Jenny, te rog. Rămâi. Mai mult decât orice pe lume şi-ar fi dorit Jenny să rămână acolo, dar pentru totdeauna.

— O să rămân, răspunse încet. Cel puţin până trece furtuna. Ţinând-o de mână o conduse înapoi în casă. Niciunul dintre ei nu se uită la rochia de mireasă abandonată în hol.

— Eşti leoarcă, îi zise Daniel, în vreme ce o conducea înapoi în birou.

— Sunt puţin udă.

— O să te îmbolnăveşti.

— E vară. Ploaia e caldă.

— Mă duc să-ţi aduc nişte haine uscate.

— Nu e nevoie. Nu se uitaseră unul la celălalt câtă vreme vorbiseră. Niciunul dintre ei nu putea suporta durerea. Uşa de la birou se închise în urma lor cu zgomot şi de abia atunci Daniel îndrăzni să se întoarcă s-o privească pe Jenny. Hainele ude i se lipiseră de corp, iar el aproape că leşină de dorinţă. Strângând din dinţi împotriva pasiunii care-l ardea, îi turnă lui Jenny un pahar de coniac.

— Bea asta Degetele ei îi arseră mâna acolo unde-l atinseră. Imediat ce-i dădu paharul, o porni grăbit spre uşă.

— Daniel… unde pleci?

— Mă duc să-ţi aduc nişte haine uscate. Rămasă singură în birou, luă o înghiţitură zdravănă din băutură. Coniacul îi arse gâtul şi o făcu să tremure puţin, dar nu-i alină cu nimic durerea. Casa era scufundată în linişte, auzindu-se numai ploaia care bătea în geamuri şi ceasul masiv care ticăia mai departe, nezorit de nimeni.

Toată lumea era probabil deja în pat, visând la lucruri plăcute, uitând de grijile zilei. Jenny îşi aminti de cuvintele curajoase pe care i le spusese lui Gwendolyn în ziua în care-l întâlnise pe Daniel.

— Visurile nu au cum să facă rău, şopti. Glasul părea să-i răsune în biroul gol.

Se înşelase însă. Uitase cine era şi ce anume era. Fusese proastă

şi cu totul îndepărtată de realitate, visând la lucruri de-a dreptul imposibile, lucruri care nu aveau cum să se împlinească. Dar, dacă ar fi să aleagă, s-o ia de la început, probabil că ar face exact la fel. Amintirile pe care le avea acum meritau plătite cu durerea pe care o simţea. Uşa se deschise şi Daniel apăru în prag, ducând în braţe un halat mare bărbătesc şi o cămaşă de-a lui.

— Sper să meargă.

— Mulţumesc. Aroma minunată care era numai a lui i se lipi de nări.

— Câtă vreme am fost la etaj, am pregătit şi patul din camera de oaspeţi.

— Nu cred c-o să rămân peste noapte.

— E prea târziu ca să mai mergi acasă, chiar dacă stă ploaia.

— Nu am nevoie de tine ca să ai grijă de mine". *Mincinoaso, laşo*".

— Ştiu foarte bine că poţi să-ţi porţi şi singură de grijă. Te descurcai foarte bine şi înainte să apar eu în scenă. Jenny nu suporta să-l vadă în halul ăsta, obosit, mort şi învins.

— Bine, Daniel, o să rămân.

— Jenny, promit… n-o să ţi se mai întâmple nimic rău.

CAPITOLUL 13

Camera de oaspeţi a lui Daniel arăta ca şi cum nu mai fusese folosită niciodată până atunci. Mobilată cu mobile vechi greoaie, era austeră şi cumva neplăcută.

Jenny se întinse pe patul mare, strângând pe lângă corp cămaşa lui Daniel. Ea una ar fi dat jos draperiile acelea greoaie şi ar fi pus o plantă verde lângă fereastră.

Deci s-ar fi căsătorit cu Daniel, ar fi pus perne colorate pe pat şi pe scaune şi picturi în ulei pe pereţi. Auzi paşii lui Daniel în hol. Părură să ezite o fracţiune de secundă în faţa uşii ei, dar apoi trecură mai departe.

„Îţi promit, Jenny. N-o să ţi se mai întâmple nimic rău".

Oh, Daniel! îşi înfundă faţa în pernă. Dragostea lor fusese aşa de frumoasă. Cum de se putuse evapora într-un răstimp aşa de scurt?

Undeva în hol auzi o uşă deschizându-se şi apoi închizându-se la loc. Daniel era acum în dormitorul lui… singur. Jenny se răsuci în pat iar cămaşa se strânse sub ea, făcându-se cocoloş. Se ridică în capul oaselor şi aprinse veioza de pe noptieră.

Îşi aranja cămaşa, apoi stinse la loc lumina şi se întinse înapoi în pat. Extenuarea puse stăpânire pe ea şi în cele din urmă aţipi. Ploaia bătea în ritm rapid în geamuri, iar fulgerele luminau cerul. Jenny se trezi deodată, cu un sentiment de urgenţă atât de puternic încât de abia mai putea respira. Puse pe ea halatul lui Daniel şi plecă să-l caute.

Daniel stătea pe întuneric, privind în direcţia portretului. Uşa de la birou începu să se deschidă încet, iar el tresări în fotoliu.

— Daniel? Jenny era numai o umbră în pragul uşii. Părând o pitică în halatul lui mare, se apropie de el fără zgomot, pentru că era desculţă.

— Jenny, de ce nu dormi?

— Am uitat ceva, Daniel. Ceva foarte important. Stătea aşa de aproape, încât, dacă întindea mâna, o putea atinge. Daniel se rugă să aibă puterea să reziste tentaţiei.

— Ce anume, Jenny?

— Am uitat să-ţi spun că te iubesc. Urlete tăcute îi rupeau pieptul. Nu încerc să te recâştig, Daniel. Ştiu că s-a terminat. Dar am vrut să ştii de la mine că te voi iubi mereu. Nemişcarea din încăpere era totală. Deasupra pliurilor halatului, chipul lui Jenny era luminos, mai ales ochii străluceau. Îngerul lui. De-a lungul spatelui încordat i se scurgeau parcă sloiuri de gheaţa A. Daniel se prinsese bine de braţele fotoliului, speriat că se va întinde după ea dacă nu era bine ancorat. Tăcută, se întoarse să plece. Poalele halatului se târau după ea, alunecând pe podeaua ceruită.

— Jenny… Se opri şi se întoarse numai pe jumătate. Ploaia încetase şi luna se vedea acum printre nori. Razele ei argintii băteau direct pe pielea ei palidă. Daniel îşi încorda braţele şi strânse pumnii.

— A trebuit să te eliberez, Jenny, nu pentru că nu te-aş iubi, ci pentru că te iubesc prea mult.

— Daniel, încă mă mai iubeşti? Rămânând departe, se întoarse cu faţa spre el.

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc. Dar ai avut mult de suferit din cauza mea.

Ai fost insultată şi ridiculizată. Nu puteam să permit să ţi se mai întâmple aşa ceva.

— Deci n-ai încetat să mă mai doreşti!

— Asta ai crezut tu? Că nu te mai voiam? Cu mâinile strânse în faţă, Jenny încuviinţă din cap. Daniel îşi pierdu deodată controlul.

Sări din fotoliu şi o prinse pe Jenny în braţe.

— Întotdeauna o să te doresc, Jenny. Întotdeauna. Rămaseră strânşi unul în altul, legănându-se uşor. În după-amiaza asta când am descoperit că ai auzit conversaţia din biroul meu am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

Adevărul este că voiam să plec din Florence. Şi ce te-a oprit?

— Gândul la tine şi la copii. N-am putut să te părăsesc, Daniel. Fusese un idiot că voise s-o lase să plece.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, Jenny. Îşi plecă deodată capul şi o sărută cu intensitatea unui soldat de abia întors de la război. Nu se putea sătura de ea. Chiar dacă ar fi ajuns să trăiască până la o sută de ani, tot nu s-ar fi săturat de ea. Când se despărţiră ca să respire, o conduse spre un scaun şi îngenunche la picioarele ei.

— Jenny, data trecută nu te-am cerut de nevastă aşa cum trebuia. Acum sunt în genunchi şi te implor să mă ierţi pentru că am fost un prost atât de mare. Îi sărută mâna. Vrei să te măriţi cu mine, Jenny?

— Vreau, Daniel.

— Vrei să-mi porţi inelul şi să nu-l mai scoţi niciodată?

— Aş fi mândră să port inelul tău. El îi puse inelul pe deget, după care o luă în braţe şi se aşeză pe fotoliu ţinând-o cuibărită la pieptul lui.

Jenny se întorsese la locul ei, dar învăţase o lecţie extrem de dură. Nu se mai afla în mediul sigur pe care Jake Townsend îl crease anume pentru ea, era acum în lumea reală, o lume care împărţea porţii egale de bine şi de rău, o lume care ar fi putut fi la fel de nepăsătoare şi de crudă pe cât era câteodată de frumoasă şi de blândă. Să încerce să se agaţe de visul ei nu va fi deloc uşor.

— Mi-e teamă, Daniel. Nu pentru mie, pentru copii.

— Nu ai de ce să te temi, Jenny. Acum suntem împreună. Indiferent de ce o să se întâmple, o să găsim o cale ca să rezolvăm problemele. Îşi presă obrazul de părul ei mătăsos. Îţi promit. O duse până sus, în dormitorul său şi o întinse pe pat. Cu părul auriu răspândit pe pernă, semăna cu o floare ruptă. Daniel se apucă s-o dezbrace încet, eliberând corpul perfect de hainele prea mari. Nu mai aveau nevoie de cuvinte. Ea ridică braţele iar el se lăsă atras de îmbrăţişarea dulce. Pe sub trupul lui, ea părea mică şi fragilă, dar el ştia că nu era aşa. În Jenny exista un munte de putere şi de îndârjire, focul curgea prin venele ei. Şi

toate erau ale lui.

Ea îşi prinse sânii cu mâinile şi îi oferi. Când buzele lui se strânseră în jurul unui sfârc rozaliu, oftă de bucurie. Daniel ajunsese acasă, acolo unde-i era locul.

Claire aşteptase toată vara ca procesul să înceapă. Audierea a fost în cele din urmă fixată pe 15 septembrie. Îşi alesese hainele cu grijă şi ştia că arăta bine elegantă, sigură pe ea, sinceră. Costumul ei era de crep de lână, de un albastru marin, purtat cu o bluză albă, inocentă. Arăta la fel de sinceră ca păcatul. Daniel stătea chiar în faţa ei, mai chipeş decât şi-l amintea. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de interesat de ea aşa cum fusese ea de el, atunci nu l-ar fi părăsit niciodată. Logodnica lui ora cu el. Claire se întrebă atunci ce naiba văzuse la ea. Era tăcută, genul acela de şoricel. Frumoasă, putea pune pariu. Daniel întotdeauna alegea numai femei frumoase. Dar pentru ce naiba să-şi fi dorit tocmai o retardată? Nu că s-ar fi plâns. Aşa îi făcuse ei sarcina mai uşoară. Niciun judecător din ţară nu i-ar mai fi lăsat lui custodia copiilor ca să fie îngrijiţi de o femeie care, probabil, nu era în stare să-şi spună nici numele. Fu strigat numele lui Claire. Se duse să depună mărturie. Avocatul ei era foarte bun. Trecură peste tot ce repetaseră şi înainte. Claire chiar începu să plângă la punctul indicat.

Conştiinţa nu-i făcea probleme din cauza asta. Chiar îşi dorea copiii înapoi. Le dusese dorul. Avocatul lui Daniel nu avea însă îndurare.

— V-aţi părăsit copiii cu trei ani în urmă?

— N-a fost chiar aşa. Daniel nu era niciodată acasă şi eu…

— Răspundeţi la întrebare. Da sau nu. V-aţi părăsit copiii?

— Da.

— Şi unde aţi plecat?

— În oraş. Atlanta.

— Mai concret.

— La un motel.

— Mai era cineva cu care v-aţi întâlnit acolo?

— Păi, Daniel nu era niciodată acasă şi…

— Nu vrem să auzim despre Daniel. Ştim cu cine era el la acea oră: cu copiii. Ceea ce vreau eu acum să ştiu este cu cine vă aflaţi dumneavoastră?

— Cu Jimmy Gratz.

— Jimmy Gratz. V-aţi părăsit soţul şi copiii ca să fiţi cu Jimmy

Gratz.

— În gura dumneavoastră sună totul oribil. N-a fost… a fost… Claire îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în lacrimi. Scormoni în poşetă de unde scoase un şerveţel cu care-şi şterse ochii. Şerveţelul se înnegri imediat. Îi curgea rimelul, dar nici că-i păsa. Avea să-şi piardă copiii definitiv. Nu sunt o mamă rea; am făcut doar o greşeală. Îmi iubesc copiii, îi iubesc! Performanţa lui Claire o mişcă pe Jenny până la lacrimi, dar Daniel nu părea deloc impresionat. Do ce tocmai acum? După trei ani de tăcere, tocmai acum venise să declare tuturor că-şi iubea copiii?

Se strigă numele lui Jenny. O strânse uşor de mână ca pentru a-i da curaj.

— Nu-ţi face griji, Jenny. O să te descurci de minune.

— Nu sunt îngrijorată. Jenny se aşeză în boxa martorilor. Soarta copiilor lui era în mâinile ei. Avocatul lui Daniel, Lawrence Bakestone, spusese de la început că avea să-i pună o singură întrebare. Jenny ştiuse dinainte care avea să fie aceea, dar nu era sigură ce anume urma să spună. Repetase cu Gwendolyn, de nenumărate ori, dar nimic nu-i ieşise bine. Terminase mereu ca o redusă mintal şi se făcea de râs.

Avocatul lui Claire va încerca să te discrediteze", îi spusese domnul Blakestone.

„*Iartă-mă că sunt aşa de direct, dar va încerca să te facă să arăţi că n-ai destulă minte ca să te poţi îngriji de doi copii. Va încerca să dovedească în ultima instanţă că eşti un pericol pentru ei. Însă să nu uiţi un lucru, Jenny. Povara de a dovedi toate aceste acuzaţii e pe umerii lor. Nu se presupune din start că eşti nepotrivită numai pentru că te-ai născut specială. Răspunsul tău la întrebarea mea va trebui să risipească orice îndoieli din mintea judecătorului*".

Jenny îşi strânse mâinile în poală şi căută să rămână calmă, în aşteptarea întrebării domnului Blakestone.

— Jenny, vreau să spui curţii, cu cuvintele tale, ce fel de mamă vei fi pentru cei doi copii ai lui Daniel. Jake şi Sarah se strecurară chiar în acea clipă în spatele sălii de judecată, iar Jenny ştiu deodată ce trebuia să răspundă.

— Când aveam patru ani, nu aveam tată pentru că al meu fugise. Dar în viaţa mamei mele a intrat un bărbat pe nume Jake care a schimbat acest neajuns. A fost alături de mine ca să mă ridice atunci când cădeam, să mă strângă în braţe atunci când plângeam. A stat

lângă patul meu atunci când am avut vărsat de vânt şi mi-a cântat tot felul de cântecele numai ca să mă facă să uit de mâncărime.

M-a învăţat să merg pe bicicletă şi a încercat să mă înveţe să joc baseball. Eu eram prea înceată şi neîndemânatică, dar Jake m-a iubit exact aşa cum eram. N-a putut să-mi ofere linia lui de sânge, dar mi-a dăruit în schimb inima. O să fiu un asemenea gen de părinte pentru Megan şi Patrick, aşa cum şi tata a fost pentru mine. O să le dăruiesc inima mea. Daniel ar fi vrut să poată chiui de bucurie.

Jenny fusese magnifică. Nimic din ce-ar fi putut să mai spună avocatul lui Claire nu mai putea contracara declaraţia ei de dragoste atât de elcoventă.

Daniel şi Jenny stăteau în hol, în faţa sălii de judecată, alături de Sarah şi de Jake.

— Eşti minunată, Jenny, rosti Daniel. Pur şi simplu minunată.

— Asta-i fata mea, rosti Jake, strângând-o pe Jenny în braţe şi zâmbind mândru.

Mama lui Jenny radia de fericire. Stând pe o bancă rece de marmură, de cealaltă parte a holului, Claire nu se putea abţine să nu se simtă, invidioasă. Mai demult.

Daniel o privise pe ea aşa cum o privea acum pe Jenny.

Mai mult, fusese demnă de acele priviri, le meritase pe deplin. Oftând, deschise poşeta ca să-şi ia o ţigară. Jenny nu era chiar aşa de rea. De fapt, Claire simţea chiar enorm de multă admiraţie pentru ea. Dacă pierdea procesul, cel puţin va avea satisfacţia amară să ştie că măcar cei doi copii ai ei erau alături de o mamă care-i iubea şi care-i înţelegea. Agitaţia din capătul nordic al holului atrase atenţia tuturor. Avocatul copiilor îi ducea pe aceştia în camera judecătorului.

Problema nu putea fi rezolvată în interesul lor dacă nu erau şi ei audiaţi.

Ţigara căzu dintre degetele lui Claire în vreme ce ea îşi încorda privirile ca să-şi vadă mai bine copiii. De parcă nişte sfori invizibile ar fi tras de ea. Megan se întoarse. Rămase în spatele lui Margaret Case şi o privea pe Claire cu gura căscată. Claire se ridică pe jumătate de o bancă.

— Haide, Megan, o îndemnă uşor Margaret Case. Megan însă cu greu putea fi urnită din drum. Îşi frecă piciorul drept de cel stâng şi, după o clipă de gândire, ridică mâna şi-i făcu semn mamei. Calire se lăsă să cadă la loc pe bancă, tremurând din cap până-n picioare. Daniel

nu scăpase nicio secundă din scena petrecută între fosta lui soţie şi Megan. Se gândi atunci la anii de amărăciune şi de înstrăinare dintre el şi tatăl său; se gândi la tot acel timp irosit în van şi la toată durerea.

Avea oare dreptate să încerce s-o ţină pe Claire cât mai departe de copii?

Claire îşi ridică privirile şi-l văzu cum o studia.

— Să ştii că-i iubesc cu adevărat, Daniel, îi zise încet. El aproape c-o crezu. Holul cavernos era neobişnuit de tăcut.

— Ce ar fi să aduc cafea pentru toată lumea dacă tot stăm şi aşteptăm, le zise deodată. Pentru prima dată de la începutul procesului, Claire îi zâmbi.

De-a lungul anilor, judecătoarea Grace Norman ajunsese să se obişnuiască cu acest gen de procese, deşi îi displăcea profund. Nu era nimic de plăcut la o familie divizată care-şi disputa copiii în sala de judecată. Zâmbi cu căldură spre copiii care se aşezaseră pe canapeaua din biroul ei. Patrick îi răspunse imediat la zâmbet, dar Megan avea o expresie care spunea foarte clar*: „Încă nu m-am decis în privinţa ta*".

— Ei bine… Aţi vrea ceva de băut?

— Nu ne e sete. Megan vorbea pentru amândoi. Îşi prinse fratele de mână şi-o privi pe Grace cu îndrăzneală. Numai un ochi foarte atent ar fi putut observa cum îi tremura uşor buza de jos. Dorindu-şi să aibă înţelepciunea lui Solomon, dar mulţumindu-se cu cea a experienţei, judecătoarea Grace Norman îşi începu sarcina dificilă de a alege viitorul a trei adulţi şi a doi copii. Ceva mai târziu judecătoarea privi la feţele solemne ale celor trei adulţi al căror viitor se afla în mâinile ei.

— Este părerea acestei curţi că interesul copiilor nu ar fi cu nimic servit dacă ar fi luaţi din custodia tatălui lor. Daniel Sullivan nu era genul de om emotiv.

Judecătoarea ştiuse că din partea lui nu avea să vadă vreun fel de izbucnire. Dar expresia de fericire de pe faţa lui atunci când îşi îmbrăţişa logodnica, era una pe care ea personal nu avea s-o uite multă vreme.

— Cu toate acestea, părerea mea este că mama lor naturală regretă amarnic despărţirea de copii şi a arătat destulă dragoste astfel încât interesele copiilor ar fi şi mai bine servite dacă i s-ar acorda drepturi de vizitare cât mai generoase.

Rimelul lui Claire Montague Sullivan se întinsese pe toată faţa şi ea nici măcar nu catadicsise să-l şteargă, iar judecătoarea Norman

consideră că acest lucru era un semn foarte bun.

— În ceea ce o priveşte pe Jenny Love-Townsend, nu am de spus decât un singur lucru. Dacă toţi copiii ar putea avea o mamă ca ea, atunci lumea ar fi un loc cu mult mai bun.

CAPITOLUL 14

Aripa vestică a reşedinţei Sullivan era o nebunie de jupoane roz şi roşii de satin, iar în toată acea zăpăceală, Gwendolyn era singura care-şi păstrase capul.

O conduse pe Sarah până la un scaun şi îi porunci să nu se mişte de acolo.

— Sunt o proastă, mărturisi Sarah. E nunta fiicei mele şi eu nu-mi găsesc mâna dreaptă cu cea stângă.

— Eu încă n-am mai văzut vreo mamă de mireasă care să nu-şi piardă capul. Se uită cu dispreţ către Victoria. Şi este valabil şi pentru surori.

— Cine, eu? Victoria îşi pusese vălul de domnişoară de onoare invers.

— Da, tu. Gwelndolyn îşi supse burta şi se privi în oglindă. Doamne, parcă sunt un sac de bumbac.

— Aiurea, o contrazise Sarah. Eşti statuară, Gwendolyn, iar cu pălăria aia pe cap, parcă ai fi regină.

— Daniel mi-a dăruit-o. Îşi aranja marginile de tul şi de dantelă peste bucle. Special pentru nuntă şi le vopsise în argintiu. Mi-a zis că tare se teme că o să vin cu pălăria Panamá dacă nu-mi ia alta nouă.

— Am visat la multe lucruri pentru Jenny, dar n-am crezut că o să fie cu putinţă să trăiesc şi Ziua asta.

— Asta din cauză că n-aveai de unde să ştii că în lume există un Daniel Sullivan. Este un bărbat cu totul special. Gwendolyn îşi mai aranjă puţin pălăria.

Şi dacă cineva de aici îndrăzneşte să spună altminteri, o să se trezească cu ochii învineţiţi.

— Ce crezi c-o reţine atât pe Jenny?

— Stai liniştită, Sarah. Mă duc să văd.

Jenny era aşezată pe un scăunel de copil, cu Megan şi Patrik alături de ea. Pe o măsuţă de dimensiuni reduse din faţa lor, se afla carnetul de schiţe şi creionul.

— Ăsta sunt eu? întrebă Patrick râzând.

— Da, îi răspunse Jenny, ăla eşti tu şi cea de acolo e Megan.

— Şi tu cu tati, zise Megan, arătând spre celelalte două siluete.

— Exact. După ziua de azi o să fim o familie adevărată.

— O să pun eu numele. Simţindu-se foarte importantă pentru că era cea mai mare şi ştia deja să scrie, Megan trecu numele tuturor pe schiţă. Când termină, se încruntă uşor. Dar cum rămâne cu mama? Jenny o schiţă la repezeală şi pe Claire.

— Şi ea face parte din familie.

— Mi-a zis că eşti drăguţă, rosti Patrick.

— Părerea mea este că şi ea e la fel de drăguţă. Este bine să aveţi două mame care vă iubesc.

— Plus un bunic nou, o bunică şi unchi şi mătuşi, rosti Megan triumfătoare. Pune-l în desen şi pe bunicul Jake, Jenny, pe bunica Sarah, pe mătuşa Victoria, pe unchiul Josh şi pe unchiul William. Jenny adăugă pe foaie pe părinţii, fraţii şi sora sa. Familia era completă acum – cu excepţia unei singure persoane. Merse până la fereastră şi cercetă mulţimea de afară, în căutarea unui anume chip. Nu era acolo.

Megan o trase de mână.

— Jenny, mai spune-ne cum o să fie.

— Aha. Spune-ne. Patrick o prinse de cealaltă mână. Jenny ştia că venise timpul să meargă să se îmbrace pentru nuntă, dar mai ştia că oricum copiii erau cu mult mai importanţi decât orice program. Daniel mai putea să aştepte.

Îi strânse pe amândoi în braţe.

— O să aveţi parte de două Crăciunuri şi veţi sărbători Paştele de două ori, plus două vacanţe – una cu mama voastră şi una cu noi.

— Cu autobuzul? întrebă Patrick.

— Într-o zi o să mergem în vacanţă cu autobuzul. Jenny se apucă să deseneze cu vehicul de vacanţă pe un drum prăfuit de ţară, cu copiii şi animale iţindu-se la ferestre. Pe locul şoferului era Daniel, iar alături, cu faţa spre copii se desenă pe ea. Dedesubt scrise cu litere mari. FAMILIA SULLIVAN. Megan şi Patrick stăteau cu capetele lipite ca să poată admira mai bine desenul, însă după aceea Megan se apucă să numere feţele de copii de la geamuri.

— Dar sunt mai mulţi copii, nu numai eu şi Patrick. Jenny privi la feţişoarele pe care le schiţase la geamurile autobuzului imaginar din acea vacanţă de vis.

— Puteţi să luaţi cu voi şi nişte prieteni, le zise încet. Gwendolyn care stătuse în pragul uşii şi auzise aproape totul, îşi înghiţi cu greutate

nodul din gât.

— Este timpul să mergi să te îmbraci, Jenny. Haideţi, copii, Gwendolyn îi prinse de mâini. Hai sus la bunica Sarah.

— Vin şi eu imediat, Gwendolyn. Jenny se duse iar la fereastră. Jumătate din oraş se şi adunase deja pe peluză. Dar omul pe care-l căuta tot nu venise. Claude Sullivan. Tatăl lui Daniel. Plecă de la fereastră şi merse la etaj ca să se gătească de cununie.

Muzica harpelor se răspândise în întreaga grădină. Pe scaunele aşezate pe peluză stăteau prietenii cu chipuri vesele. Flancat de fraţii lui Jenny, Daniel stătea sub arcada de trandafiri galbeni, aşteptându-şi mireasa. Victoria apăru prima, frumuseţea ei întunecată, vrăjind mulţi burlaci convinşi care veniseră la nuntă.

Patrick era următorul, ducând în braţe o pernă de satin pe care fusese aşezat inelul. Apoi Megan, împrăştiind în jur petale de trandafiri. Vecinul de alături.

Bobby Newton, teroarea claselor a treia, scoase limba la ea aşa că Megan se văzu nevoită să se oprească să-şi fluture puţin pumnul pe sub nasul lui.

Apoi, purtându-se ca şi cum era ceva obişnuit ca fata cu florile să ameninţe invitaţii, porni mai departe printre scaune, zâmbindu-i senină tatălui ei.

O lucire de satin alb îi prinse privirile lui Daniel. Jenny. Dragostea lui, îngerul lui. Soarele îi lumina chipul, dar nu era nevoie, pentru că oricum chipul ei avea acea strălucire din interior. Jenny strălucea din cauza frumuseţii spiritului, ceea ce o făcea să pară mai presus decât celelalte femei obişnuite.

Jenny zâmbi aşa cum putea numai ea şi Daniel simţi cum i se tăia respiraţia ca şi în prima zi când o văzuse, dându-se în leagăn alături de copiii lui.

Înainta încet, părând să alunece, rochia lungă ascunzându-i şchiopătatul uşor.

— Vrei s-o iei pe această femeie de soţie?

— Vreau. Pentru eternitate, s-o iubească pe Jenny a lui. Jake Townsend îşi sărută fiica pe obraz şi-i puse mâna în palma lui Daniel.

— Să ai grijă de ea şi s-o preţuieşti, îi zise.

— Cu toată inima mea. În celălalt capăt al grădinii se stârnise agitaţie.

— Uite, el e, şopti cineva. Cu colţul unui ochi Jenny îl văzu pe

Claude Sullivan.

Fără să privească la stânga sau la dreapta „Claude trecu printre rândurile de scaune drept spre locul în care erau mirii. Daniel o strânse pe Jenny de mână.

— Dacă cineva poate arăta vreun motiv pentru care acest bărbat nu se poate căsători cu această femeie, să vorbească acum sau de nu, să tacă în vecii vecilor, rosti solemn pastorul. Se auzi un fel de oftat colectiv atunci când Claude îşi luă locul alături de Daniel şi-i aruncă o privire întunecată pastorului. Harpista se emoţiona şi, din greşeală, ciupi o coardă. În tăcerea ce se lăsase asupra grădinii se auzi nota clară a harpei. Tată şi fiu se priveau cu încordare unul pe celălalt, până când încet Claude întinse mâna.

— Dacă încă mă mai vrei, aş vrea să fac şi eu parte din familia asta, Daniel.

Daniel strânse mâna întinsă.

— Sigur că te vreau, tată. Cu cea mai mare bucurie. Jenny nu avea să-i uite niciodată zâmbetul. Era cel mai frumos dar de nuntă pe care l-ar şi putut primi.

— Ei bine… Claude îşi întoarse căutătura dură spre pastor. Ai de gând să stai de pomană toată ziua, sau îl însori pe fiul meu cu această femeie minunată?

— Am de gând să-i cunun.

— Bine. Atunci la treabă.

— Asta-i ce ziceam şi eu. Am obosit să tot ţin coşul ăsta, oftă Megan zâmbindu-i apoi bunicului. Se vedea bine că era o aşchie din vechiul trunchi. Daniel îi făcu cu ochiul lui Jenny.

— Asta-i o familie irlandeză sadea. Eşti sigură că nu vrei să renunţi?

— Nici pomeneală, îi răspunse Jenny zâmbind. Se întoarse apoi spre pastor şi-i zâmbi dulce. Acum putem continua? Imediat ceremonia se reluă.

Având alături amândouă familiile şi majoritatea locuitorilor din Florence, Jenny Love-Townsend se cunună cu bărbatul care îndrăznise să devină eroul ei.

CAPITOLUL 15

Daniel ştia ce înseamnă raiul pe pământ din cauză că în fiecare zi şi în fiecare noapte avea parte de el. După o lună de miere petrecută la Paris, el şi cu Jenny se instalaseră comod, fericiţi, în casa lui din

Florence. Gwendolyn fusese invitată să se alăture familiei, dar ea refuzase, preferând să rămână în casa victoriană pe care Jenny o mai folosea drept atelier. Lăsat comod pe spate în scaunul său din biroul din clădirea care era sediul pentru *Sullivan Enterprises*, se putea considera cel mai norocos om din lume. Avea o nevastă care-l adora, doi copii sănătoşi, o relaţie civilizată, dacă nu chiar prietenoasă, cu Claire, şi o afacere care mergea strună.

Ce altceva şi-ar mai fi putut dori un om? Hellen îl chemă prin intercom.

— Daniel, Clark Abrams pe linia a doua şi soţia ta e pe prima linie.

Deşi aşteptase veşti de la Clark Abrams de trei zile, apăsă totuşi pe butonul cu cifra unu ca să vorbească cu Jenny.

— Jenny? Bună, scumpo.

— Daniel… Glasul ei subţire încă mai reuşea să-i stârnească fiori de plăcere pe şira spinării. În după-amiaza asta duc copii la un picnic, poţi să vii şi tu cu noi?

— Îmi pare rău, scumpo. Dar o să fiu ocupat până peste cap cu Clark Abrams.

— Omul acela care vrea să-ţi cumpere afacerea? Daniel începu să râdă.

— E omul căruia eu o să-i cumpăr afacerea, iubito.

— Atunci, baftă, Daniel. Vorbise serios. Jenny nu se supăra niciodată din cauză că el era ocupat cu afacerile. Deodată o şi văzu în imaginaţie jucându-se printre frunzele uscate cu cei doi copii. Aproape că simţea şi căldura soarelui de toamnă pe faţă. Oare îi vor duce dorul? Daniel alungă asemenea gânduri şi apăsă pe butonul cu numărul doi. Clark Abrams îl aştepta.

Ajunse târziu acasă, prea târziu ca să le mai cânte ceva copiilor, să-i bage în pat şi să-i sărute de noapte-bună. Dar acum aveau o mamă care să facă toate aceste lucruri. Jenny. Era întinsă pe pat, în dormitor, delicios de dezordonată, cu părul lung revărsat pe pernă şi cu cămaşa căzută pe un umăr, dând la iveală o jumătate de sân rozaliu. Se trezi în clipa în care-i auzi paşii.

— Daniel? somnul îi făcuse glasul ceva mai răguşit. Încă îmbrăcat, Daniel îşi strânse nevasta în braţe. N-am vrut să adorm.

— Îmi place să te trezesc.

— Şi mie-mi place când mă trezeşti. Se lipi toată de el, cu trupul

arzând de dorinţă.

Ce-ar fi să mă mai trezeşti puţin? Senzualitatea ei simplă aprinse pasiunea în el. Voia să fie în ea. Imediat. Însă era periculos să se piardă cu firea.

Jenny deja îi desfăcea nasturii de la cămaşă şi-şi plimba mâinile fierbinţi peste pieptul lui. El îi strivi gura cu buzele lui şi se rostogoliră amândoi în pat. Îi ridică deodată cămaşa şi, într-o clipă, îi găsi sexul satinat. Cu degetele începu, s-o alinte cum numai el ştia.

— Oh, Daniel! Vreau să te simt. Tot. Acum. Deja umbla să-l descheie la fermoar.

Pasiunea era orbitoare şi dorinţa cu atât mai mare, ceva ce nu mai cunoscuse până atunci.

— Scumpo, aşteaptă…

— Daniel, te rog. De abia vorbea din cauza dorinţei greu de reţinut.

Să-i dea drumul din braţe chiar şi pentru o clipă era o agonie cumplită. Însă o lăsă şi se apucă să scormonească în sertarul de la noptieră, ca, numai câteva secunde mai târziu, pregătit şi încă îmbrăcat s-o ia cu el pe culmile plăcerii.

Mai târziu, după ce se dezbrăcase şi era alături de ea în pat, făcură dragoste iarăşi, dar de această dată încet, fără grabă, ca un bărbat care ştie că îşi va petrece restul vieţii alături de iubita sa.

Negocierile cu Clark Abrams îi cereau mult timp şi multă energie. Cu cât trupul şi mintea îi erau mai obosite, cu atât pasiunea pentru Jenny creştea. Petrecură nopţile reci de octombrie făcând dragoste cu ardoare. Jenny era perechea perfectă pentru el, pentru că era în stare să-i anticipeze toate stările emoţionale şi să transforme totul în fantezie. O dată, când presărase pe pat petale de trandafiri şi-l aşteptase goală, se trezise înăuntrul ei, înainte să-şi dea seama ce i se întâmpla.

Pielea ei fierbinte era lipită de a lui iar el se simţea plin de viaţă. Şi se pierduse cu totul printre valurile înspumate ale pasiunii.

— Daniel… îi strigase numele aşa cum o făcea înainte să ajungă la orgasm.

Când îşi auzise astfel numele strigat, parcă fusese curentat. Asta-l ajutase să iasă la repezeală din ea.

— Daniel?

— Nu eram pregătit, Jenny.

— Aha! Glasul îi fusese plin de amărăciune şi disperare. Daniel rămăsese aşezat pe marginea patului, blestemându-şi în tăcere soarta. Jenny însă îşi aşezase palmele calde pe spatele lui încordat şi-i masase muşchii.

— E-n regulă, Daniel, îi şoptise. El o luase în braţe şi, mai târziu, făcuse iar dragoste cu el după ce îşi luase toate măsurile de precauţie.

Jenny dormea cu o palmă prinsă sub obraz. Pielea îi era încă roz după ce făcuseră dragoste nebuneşte. Daniel stătea pe marginea patului şi o studia, Jenny a lui.

Îngerul lui. Cât de mult o iubea. Şi câtă încredere avea ea în el. Jurase să n-o dezamăgească niciodată. Dar uite că aproape că se întâmplase. Mai demult şi din nou în seara aceea. Agitat, ieşi din dormitor şi începu să se învârtă prin casă.

Copiii dormeau duşi; animalele erau mulţumite. Toate fiinţele din casa aceea păreau mulţumite de ele însele şi de viaţa pe care o duceau. Toate în afară de el.

Dar de ce? Avea tot ce-şi putea dori un om.

Se aşeză la biroul de la parter şi începu să răsfoiască absent o carte de colorat pe care copiii o lăsaseră acolo. Dintre ele căzu un desen. Unul făcut de Jenny.

Numai cu lumina lunii la care să vadă, studie schiţa. Într-un colţ era familia lor, cu toate numele scrise dedesubt de Megan. Ceea ce se afla în celălalt colţ atrase atenţia lui Daniel. Aprinse lumina ca să poată vedea mai bine. Jonny desenase un autobuz şi la toate ferestrele se vedeau copii. şi animale – mai precis şase copii, nu doi. Megan şi Patrick erau uşor de rocunoscut, pentru că Jenny, chiar şi atunci când schiţa sau caricaturiza, era foarte precisă. Ceilalţi patru copii nu aveau nume, dar erau uşor de identificat. Fiecare avea păr moale, zâmbet încrezător şi ochii uşor migdalaţi specifici celor care sufereau de sindromul Down. Copiii speciali ai lui Dumnezeu, în autobuzul de vis al lui Jenny. Dedesubt fusese scris cu litere mari: *Familia Sullivan*.

Schiţa aceea îl obseda pe Daniel săptămâni de-a rândul. În cele mai diferite momente-pe când vorbea cu Clark Abrams sau îi dicta lui Helen sau studia balanţa de plăţi – vedea visul lui Jenny ilustrat pe deplin în desenul acela uitat în cartea de colorat a copiilor. Cifrele profitului şi declaraţiile de impozit i se păreau străine. Era multimilionar. Iar o fuziune cu Abrams însemna o triplare a banilor.

În ziua aceea Jenny şi copiii plănuiseră să meargă să privească

păsările, să le studieze. Sperau să vadă şi un vultur, aşa-i spusese Megan. Iar Jenny, ştiind cât de importante erau visurile, nu-i mai spusese fetei că vulturii erau puţini la număr, şi că în niciun caz n-aveau cum să-i vadă din Florence, Alabama.

„*Atunci hai să luăm cu noi binoclul ca să-l vedem şi mai bine*", îi răspunsese Jenny. Se duse la fereastră, arzând de dorinţa de a vedea şi el un vultur. Nu văzu nimic de genul ăsta, desigur. Nu vedea decât parcarea mare şi docurile de încărcare ale lui *Sullivan Enterprises*. Semne ale succesului. Ce altceva mai spera să dovedească? Oare Jenny şi copiii văzuseră cumva vreun vultur? Ştia că stăteau la pândă pe malul râului.

— Daniel. Helen băgă capul pe uşă. Domnul Abrams este pe linia unu.

Daniel se întinse după telefon, dar imediat se răzgândi.

— Spune-i că am plecat, rosti. Când Helen închise uşa, ridică receptorul şi formă numărul doctorului lui Jenny.

— Este o operaţie simplă, Daniel. Doctorul Wayne Dodge îşi scoase ochelarii. Şi ireversibilă. Eşti sigur că vrei să faci aşa ceva? Daniel zâmbi.

— Niciodată în viaţă n-am fost mai sigur. Doctorul se apucă să-şi frece ochelarii cu o batistă.

— Cu Jenny ai stat de vorbă? Poate c-ar fi bine dacă ea ar fi aceea care să facă o asemenea operaţie.

— Nu! Hotărârea mea e definitivă.

— Este de asemenea şi nobilă, dar întotdeauna am ştiut că aşa eşti tu Daniel. Un om nobil. Iar Jenny este o femeie foarte norocoasă. Jenny şi copiii erau foarte încântaţi de succesul excursiei lor. Nu văzuseră niciun vultur, în schimb zăriseră nişte raţe sălbatice ce se îndreptau spre sud şi două mierle cu aripi cu margini roşii. Conducând cu grijă ca de obicei Jenny întoarse maşina pe aleea din faţa casei.

— Ia priviţi! strigă Patrick arătând cu degetul. Parcat chiar în faţa intrării, era cel mai mare vehicul de vacanţă pe care Jenny îl văzuse vreodată. Era alb ca o lebădă, cu dungi albastre pe laturi şi perdeluţe de un albastru-deschis la ferestre.

— E un autobuz. Megan începu să sară pe bancheta maşinii de surescitare. Cine poate să fi venit cu el, Jenny? Unchiul William? William era singurul dintre fraţii ei care ar fi fost în stare de aşa ceva, să meargă să-şi cumpere un autobuz.

— Nu ştiu. Era o maşină atât de frumoasă. Jenny spera să-i aparţină lui William.

Atunci ar putea să se plimbe şi ea cu el. Copiii ţâşniră din maşină în clipa în care Jenny opri. Şi, de după autobuz, în faţă le ieşi Daniel.

— Tati! Tati! ţipară în cor, aruncându-se în braţele lui. A cui e maşina asta?

Strângându-i aproape, privi spre Jenny peste capetele lor.

— A lui Jenny, le răspunse. Jenny se întrebă în acel moment dacă era posibil să moară cineva de fericire. Ea una aşa avea impresia. Îşi ridică mâinile la piept şi-şi privi soţul tăcută, pentru că nu avea cuvinte cu care să exprime ceea ce simţea în clipa aceea.

— Putem să ne plimbăm cu ea? întrebă Megan.

— Bineînţeles.

— Şi unde o să mergem? Megan cea practică voia răspunsuri clare.

— Oriunde o să vrea Jenny. Copiii dădură buzna înăuntrul maşinii ca s-o inspecteze pe îndelete. Jenny se apropie de el, şchiopătând din cauza emoţiei puternice, aruncându-se apoi în braţele lui. El o sărută fericit.

— Ţi-ai amintit, şopti ea.

— Era şi timpul. Îi sărută pleoapele, părul, lobul urechilor, bărbia. O să vedem lumea.

Jenny. Ne vom opri la fiecare munte şi râu din America.

— Şi cum rămâne cu compania ta?

— O vând.

— O vinzi? Daniel… doar nu pentru mine.

— În parte pentru tine, în parte şi pentru mine, dar mai ales pentru copii.

Copiii inimii ei. Megan şi Patrick. Numai doi într-o maşină aşa de mare, unde mai era loc pentru încă mulţi alţii. Uf, iar începuse. Visa la ceva imposibil. Daniel cu Megan şi Patrick erau tot ce-şi dorise.

— Cred că şase copii vor avea nevoie de un tată cu program prelungit, nu zici la fel? Daniel îi ridică faţa spre el, zâmbindu-i radios.

— Şase? Dar, Daniel…

— Taci. O sărută încă o dată. Nimic nu este cu adevărat imposibil, Jenny.

Stând unul lângă celălalt la agenţia de adopţii, Daniel şi Jenny se ţinură de mâini ascultând veştile proaste.

— Există o listă de aşteptare lungă pe doi ani. Doamna Lorene Henley îşi puse ordine în hârtiile cu care avea biroul acoperit. Părul sârmos îi stătea aproape ridicat pe creştetul capului, iar sprâncenele erau veşnic încruntate. Era prea muncită şi nu avea oameni îndeajuns.

— Atât de lungă? întrebă Jenny.

— Îmi pare rău. Aţi fi uimiţi să ştiţi câte cupluri fără copii stau la rând ca să prindă un bebeluş sănătos. Îi plăcuse pe Daniel şi pe Jenny Sullivan. Nu numai că-i plăcuse, dar voia să-i şi ajute. Măcar dacă ar fi avut cum.

— Aveţi şi altfel de copii? întrebă Daniel pe un ton hotărât.

Şi, deodată, Lorene Henley ştiu cum putea să-i ajute.

— Ar fi un copil… de trei ani. Începu să caute prin nişte dosare, scoase o fotografie şi le-o dădu celor doi soţi. Un băieţel cu obraji bucălaţi şi ochi negri îi privea zâmbind. Avea pielea măslinie a mamei care venise din Spania, părul cârlionţat al tatălui scoţian, şi o bărbie hotărâtă numai a lui. Era aşezat pe un căluţ de lemn, cu un picior bine înfipt în scăriţă – şi celălalt retezat de sus.

— Numele lui este Kevin, rosti Lorene. Nimeni nu-l vrea. Jenny şi Daniel priviră la micuţul fără părinţi şi apoi se priviră unul pe celălalt.

— Noi îl vrem, spuseră amândoi la unison.

EPILOG

Megan poreclise autobuzul Rover. Rover fusese bine folosit şi era acoperit de praf, arcurile aveau nevoie de o bine meritată odihnă, iar scaunele şi restul lucrurilor dinăuntru de o curăţenie bună ca să fie scăpate de toate petele de gem şi unt de alune. Dar, în pofida neajunsurilor sale, Rover era rezistent.

Mergea mai departe pe drumuri, purtând în pântec echipa cea veselă. Kevin, de şase ani, care creştea ca o buruiană, avea un glas de înger. Îşi conducea fraţii şi surorile într-un nou cântec, pe care îl învăţase la grădiniţă. Clayton şi Randy nu puteau spune cuvintele bine, şi probabil că nici nu vor fi capabili de aşa ceva vreodată, dar asta nu-i împiedica cu nimic să nu încerce să ţină pasul cu ceilalţi.

Cântau cu toată fervoarea celor patru ani ai lor, ştiind că oricum aveau să primească laude şi aplauze din partea părinţilor. Bebeluşul Sally nu avea să audă niciodată muzica, dar oricum îi zâmbea fericită mamei ei. Dragostea o înţelegea foarte bine. Megan şi Patrick, care se mândreau că erau cei mai mari, aveau grijă să nu-i echipseze pe ceilalţi

cu glasurile lor puternice. Irlandezi până-n vârful unghiilor, aveau vocea bună a tatălui lor şi aceeaşi dragoste pentru muzică.

— Hai şi tu, tati! strigă Kevin. Ceilalţi copii prinseră să strige şi ei în cor:

— Da, tati! Cântă cu noi! Daniel opri maşina într-un luminiş plin de flori şi se alătură cântecului lor. Liniile şi ridurile care mai înainte îi întunecaseră faţa din cauza grijilor, acum dispăruseră complet. Acum râdea şi cânta foarte mult. Şi iubea. Chipul lui Jenny se îmbujora. Oh, da, şi cât iubea! Strângând bebeluşul la piept, ascultă glasul soţului ei care cânta cu copiii fericiţi. Era nevoie de un om cu totul special care să dorească să-şi împartă dragostea cu copii pe care nimeni nu-i voia. Dar la ce se aştepta din partea bărbatului care se îndrăgostise şi se căsătorise cu o femeie pe care nimeni altcineva n-o dorise?

Daniel privi spre ea cu ochi strălucitori, iar ea îi zâmbi complice.

SFÂRŞIT